

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2002/30 (70) ● 3 Ağustos 2002 ● 3 Euro

İşbirlikçi iktidar ABD hesabına savaş hazırlığında!..

ABD askeri olmayacağız!

Emperyalist savaşa hayır!

Ankara'da savaş trafiği hızlandı...

Emperyalist savaşa karşı mücadele güncel ve yakıcı görevdir!..

Sınırın her iki yakasında akacak oluk oluk kan, kırılacak genç nüfus, her savaşta olduğu gibi en savunmasız ve korunmasız durumdaki çocukların katledilmesi, burjuvaların gözünde kayıptan sayılmıyor. Kendilerini, kendi ailelerini, çocuklarını ve en yakınlarını bu savaşın dışında tutmanın bir yolunu bulacaklarını düşünüyorlar çünkü.

Burjuva parlamenter cepheye dikkatlerin erken seçim faaliyetlerine yoğunlaştığı bir süreçte, devlet cephesinden farklı bir konuya yoğunlaşma artık kaçınılmaz hale gelmiş görünüyor. 30 Temmuz günü ABD büyükelçisinin Dışişleri'ne ardarda yaptığı iki ziyaret, Genelkurmay'ından hükümetine devletin kilit noktalarında telaşlı bir görüşme trafiğine yol açtı. Ziyaret ve yolaçtığı görüşme trafiği iç ve dış basında Irak'a müdahale konusundaki pazarlıkların ve tabii müdahalenin kendisinin nihayet somutlanmaya başladığı yorumlarına yol açtı. Görüşmelerle ilgili resmi bir açıklama yapılmamasına rağmen, ABD Büyükelçisi'nin kısa süre önce Wolfowitz'in temasları sırasında pazarlık konusu yapılan maddeler hakkında ABD onayını iletmiş, konuya ilişkin haber ve yorumlarda oldukça kesin ifadelerle yer aldı.

Türkiye'deki bu son gelişmeler Amerikan basınında yer alan başka gelişmelerle birlikte ele alındığında, yakın zamana kadar "en erken kış aylarında" olarak telaffuz edilen saldırı tarihinin daha yakın bir zaman olarak düşünüldüğü yorumlarını bir yere oturtmak mümkün olacaktır. Örneğin *New York Post* gazetesi, 28 Temmuz 2002 tarihli sayısında, bu yıl bir saldırı olacağını gösteren son gelişmeleri şöyle sıralamaktadır:

"- Pentagon yetkililerinin verdiği bilgiye göre ABD'nin Katar, Kuveyt ve Türkiye'deki üslerinde son haftalarda teçhizat ve mühimmat stoku yapıyor.

- Kilit konumdaki Iraklı generaller için bir plan oluşturuldu. ABD askeri-psikolojik savaş birimleri; Iraklı generallere, kimyasal ya da biyolojik silahları kullanma emirlerini uyguladıkları takdirde ölüncüye kadar peşlerinin bırakılmayacağına dair sert uyarılar göndermek için faks ve elektronik posta kullanacak.

- ABD'nin kilit müttefiki Avustralya hükümeti, Irak'taki Avustralya vatandaşlarının mümkün olduğunca çabuk ülkeyi terketmelerini tavsiye etti."

Amerika'nın Irak'a yönelik saldırı için kongre seçimlerini önceleyen bir tarihi tercih etmesinin bir mantığı var. Çeşitli yolsuzluk skandallarıyla yıpranmış durumdaki Bush yönetimi, 11 Eylül anmaları ve Irak saldırısını seçim yatırımı olarak kullanmayı tercih edebilir. Ya da, Türkiye'de de şimdiden gündeme getirildiği gibi, savaş bahanesiyle seçimlerin ertelenmesinden yarar umabilir. Ancak bizim için önemli olan, saldırının sonbaharda mı yoksa kışın mı

gerçekleşeceği değil, işbirlikçi sermaye iktidarının Türkiye'yi ABD istem ve dayatmaları çerçevesinde bu savaşa sokma kararıdır. Bu son gelişmeler de, saldırının zamanından ziyade, Türkiye'yi yönetenlerin emperyalist saldırı savaşına katılma kararını netleştirmesi yönüyle önem taşıyor.

Bilindiği gibi, Wolfowitz'in temasları sırasında Türkiye ağırlıklı olarak üç konu üzerinde "pazarlığa" oturmuştu. Maddi destek, teknik (savaş aracı) destek ve "nitelikli sanayi bölgeleri" olarak telaffuz edilen ticari destek. Şimdi, Amerika tarafından büyükelçisi aracılığıyla bu taleplerin yerine getirileceği sözü verildiğine göre, Amerikancı iktidar için bu saldırıya dahil olmak dışında bir seçenek kalmamış bulunuyor.

Kaldı ki, bugüne kadar hükümet ve ordudan yapılan "karşılıklı" açıklamaları sadece pazarlık konusu yapılan çekincelere dayanıyordu. Aslında Türk devletinin bu savaşın dışında kalma yönünde bir eğilimi sözkonusu değil. Zira bölge hakimiyeti konusunda, uşaklık payesiyle dahi olsa söz sahibi olma eğilimi ağır basıyor. Bu da, Türk burjuvazisinin yayılmacı emelleri üzerinde şekilleniyor.

Türk devletinin "pazarlık yapıyor" görüntüsü yaratmaya dönük tüm açıklamalarına rağmen, aslında katılma kararını çoktan verdiğini ortaya koyan kimi etkinlikleri de yakın süreçte kamuoyuna yansımış bulunuyor. Son MGK toplantısının temel gündeminin savaş konusu olması; saldırıyla gelecek mülteci akınına karşı önlemler ve hazırlıklar; ABD'li kurmay heyetle "kalkan projesi" görüşmeleri; Yüksek Askeri Şura toplantısının terfiler dışındaki ana gündeminin bu konuya ayrılması, ve daha önemlisi ordunun suskunluğu, katılma yönünde sıkı bir hazırlığın sürdüğünü gösteriyor.

Şimdi, Ortadoğu ve zengin petrol kaynaklarına yönelik bir yağma savaşının daha gündeme oturduğu bir sırada, Türk devleti ve burjuvazisi, ABD emperyalizminin yanında yer alarak, bu yağmadan küçük de olsa pay alabilmeyi umuyor. Daha şimdiden Saddam sonrası Irak üzerinden sağlayacağı maddi kazançların hesabını yapıyor. Sadece taşeronluk düzeyinde de olsa, yıkılan bir ülkenin yeni baştan inşasından para kazanabilecekleri hayaliyle el ovuşturuyorlar. Üstelik bu leş kargası zihniyeti, düzen cephesinde sadece savaş yanlılarında değil, karşıtlarında da hakim durumda. Onlar da karşıtlıklarını ticaretin durması ve parasal kayıplar üzerinden açıklıyorlar. Irak ile ticareti olan bir grup iş adamının, olası kayıplar üzerinden bir "savaşa hayır" reklam kampanyasına hazırlandığı haberleri yayımlanıyor. Yine, Güneydoğulu işadamlarının Amerikan büyükelçisi ile aynı gündemli bir görüşme yaptığı ve Pearson'dan, muhtemel kayıpları bildikleri yanıtını aldıkları yazılıyor.

Sınırın her iki yakasında akacak oluk oluk kan, kırılacak genç nüfus, her savaşta olduğu gibi en savunmasız ve korunmasız durumdaki çocukların katledilmesi, burjuvaların gözünde kayıptan sayılmıyor. Kendilerini, kendi ailelerini, çocuklarını ve en yakınlarını bu savaşın dışında tutmanın bir yolunu bulacaklarını düşünüyorlar çünkü. Kırılacak olan işçi ve emekçi kitleler, savaşa sürülecek ve ölmeye-öldürmeye zorlanacak olan onların askerdeki gençleri olduğuna göre, belki de burjuvanın iğrenç zihninde savaş doğal bir nüfus planlaması olarak gerekli ve olumlu bir yere bile oturuyordur.

Sırf emperyalist efendisi öyle istedi diye bir komşu ülkeye durduk yerde saldırmak, Türk egemenlerin tarihi komplocu bakışıyla çelişiyor görünse de, onlar için kaçınılmaz hale gelmiş bulunan savaşın belirli bir aşamasından itibaren, tutumlarını açıklamak için ellerinde bu tarihi teorileri dışında hiç bir veri bulunmayacak. Irak (ve büyük ihtimalle İran) "bölücü ve dinci teröre destek veren" ülkeler suçlamasıyla dış düşman ilan edilecekler. Böylece en azından şoven ve laik-şoven kesimlerin desteğini almaya çalışacaklar.

Bugün, savaşın kaçınılmaz tarihinin yaklaştığını gösteren bunca veriye, ABD üslerindeki olağanüstü hareketliliğe, ABD büyükelçisinin ve bir kurmay heyetin görüşmelerine vb.'ne rağmen, Türk devleti cephesinden hala "saldırıya karşıyız" açıklamaları yapılmasını ise, kimi Arap ülkelerinde açıktan dillendirilen "Amerikan karşıtı mücadelenin alevlenmesi korkusu" ile doğrudan ilişkilendirmek gerekiyor. Her ne kadar şu anda bir suskunluk hakim olsa da, Türk egemenleri, işçi ve emekçi kitlelerin emperyalizm ve savaş karşıtı olduğunu çok iyi biliyorlar. Savaş koşullarında seçimlere girişmenin hiç uygun görülmeceğini bile seçim kararı alınması ve propagandaya hız verilmesi de, savaşı kitlelerin gündeminden uzak tutma istek ve arzusunun bir gereği olmalı.

ABD emperyalizmiyle kurulan kölelik bağlarının gücü, egemen sınıfın yayılmacı emelleri vb.'nin yanısıra, Türk devletinin, istese bile bu savaşa katılmaktan kaçınmayacağına daha güncel bir nedeni var. Bu, her vesileyle ordunun hassasiyeti diye dile getirilen Kürt sorununun ABD'nin elinde bir koz olması ve bugünlerde bir kez daha bir tehdit unsuru olarak öne sürülmesidir. Türk devleti, her gündeme geldiğinde sanki kendi elinde bir pazarlık malzemesiymiş gibi yansıtmaya çalışsa da, Irak'taki Kürt varlığının, asıl Amerika'nın elinde Türkiye'ye karşı kullanabileceği bir kart olduğu, son pazarlıklar sırasında bir kez daha görüldü. Ya benim belirlediğim koşullarda bu savaşa katılırsın diyor "stratejik ortak", ya da Kürtlerle anlaşırım.

Gerçi Kürtlerle anlaşması için Türkiye'nin savaştan uzak durması da gerekmiyor. Eğer içerden bir destek bulacaksa, bunun öncelikle Amerikancı Kürt gruplar olacağı biliniyor. Nitekim son temaslarla Türkiye'nin katılımı garantilenmiş olmasına rağmen, Amerika Kürt grupların desteğini alma girişimlerini/pazarlıklarını sürdürüyor. Önümüzdeki hafta Washington'da yapılacak toplantıya Irak'lı iki Kürt grubu davet edildi, ancak Türkiye'nin öne sürüp durduğu Türkmenler çağrılmış değil. Türkiye'nin ABD yolculuğu öngününde bu gruplarla temas çabasının ne kadar işe yarayacağı ise tartışmalı. Türk devletinin değil Irak'ta Türkiye'de bile Amerikan planları haricinde elini oynatamaz duruma geldiği düşünülecek olursa, Kürt gruplarla görüşmelere yönelik bir planın, bir hesaptan ziyade görüntü kurtarmaya yönelik bir çaba olmaktan ileri gidemeyeceği açık.

Son gelişmeler, Türkiye'de savaş ve siyaset tablosunun yakın süreçte daha da netleşeceğini gösteriyor. Şimdiden görülen, düzen ve devlet cephesinden Irak saldırısına yönelik kapsamlı bir hazırlığın sürdüğüdür. Savaştan asıl ve en büyük zarara uğrayacak olan işçi sınıfı ve emekçi kitleler cephesinden de aynı kapsamda ve yoğunlukta bir karşı hazırlık zorunluluğu ise yeterince açıktır.

Emperyalist savaş kapıda, işbirlikçi iktidar savaş hazırlığında!..

Emperyalist savaş durdurmak için seferber olalım!

Emperyalistler ve işbirlikçileri cephesinde savaş hali

Son bir hafta, Irak'a yönelik emperyalist savaşın gün saydığını gösterir gelişmelerle yüklü. Sürdürülen pazarlıklar devam etmekle birlikte esastan tamamlanmış, savaş planları netleşmiş, kimin hangi rolü oynayacağı belirlenip roller dağıtılmıştır. Artık savaşın siyasal, askeri ve teknik hazırlıkları yapılmakta, herşey her an başlaması muhtemel bir savaşa göre düzenlenmektedir.

Gelişmelerin ortaya çıkardığı uygun koşullar üzerinden emperyalist savaş hazırlıkları yeni bir düzey kazanmış ve tam anlamıyla bir savaş hali burjuva siyasal arenaya hakim olmuş durumdadır. Öyle ki seçimlerin ertelenme ihtimali, askeri görev değişikliklerinin savaşa göre düzenlenmesi gerekliliği, burjuva düzen cephesinden en çok tartışılan gündem konuları haline gelmiştir. Herşey emperyalist savaşın ihtiyaçlarına göre planlanmakta ve sahnedeki her siyasi aktör savaşın gereklerine göre kendisini hazırlamaktadır.

Wolfowitz'in Türkiye ziyareti emperyalist savaş hazırlığının geldiği aşama bakımından önemli açıklıklar sağladı. Bu ziyaretle, Türk sermaye devletinin bir takım sefil çıkarlarına dayalı kaygılar dışında bu savaşta birinci dereceden maşalık rolü aldığı tescillendi. ABD'nin savaş planlarında İncirlik yanında Türkiye'nin askeri altyapısı, toprakları ve ordusunun ABD'nin savaş planları içerisinde aktif bir kullanımı öngörülmekteydi. Efendisi karşısında eli kolu bağlı uşak için bu planlar dışında başkaca bir hareket olanağı yoktu, nitekim böyle oldu. İşbirlikçi sermaye iktidarı Wolfowitz'in ziyareti arkasından savaş hazırlıklarına hız verdi. Savaşa karşı öne sürülen kaygılardan geriye eser kalmadı.

Wolfowitz'in ziyareti sadece emperyalist savaş hazırlığının bulunduğu aşamayı değil, beraberinde bizzat yeni bir safhanın da önünü açar nitelikteydi. ABD yetkilileri uzun dönemdir savaşı kazanmak için Türkiye'nin desteği yeterlidir mealinde açıklamalar yapıyorlardı. Wolfowitz'in ziyareti sonrasında gerek ülkede gerekse uluslararası planda emperyalist savaşın sıcak biçimde gündeme oturması bu anlamda tesadüf değildir. İşbirlikçi sermaye devletinin savaşta alacağı rolün kesinleştirilmesiyle birlikte, başlatılacak emperyalist savaşın en önemli koşullarından biri daha sağlanmıştır. Askeri ve teknik adımlar için gerekli koşullar

sağlanırken savaş hazırlıkları artık somut biçimler kazanmaya başlamıştır.

Bunu doğrulayacak ve pekiştirecek bir diğer gelişme ise, Wolfowitz ile aynı günlerde, gizlice Türkiye'ye gelerek devletin üst düzey görevlileriyle bir dizi görüşmelerde bulunan Irak'lı ABD işbirlikçi grupların liderlerinden Ahmet Çelebi'nin ziyaretinin deşifre olmasıydı. Hatırlanacağı üzere, aynı günlerde ABD Irak'lı işbirlikçi grup liderlerini Washington'da bir araya getirmiş ve bir "savaş konseyi" oluşturmuştu. Bu, bu grupların artık bir savaş düzenine geçirildiğinin göstergesiydi. Irak Ulusal Kongresi lideri Ahmet Çelebi'nin Türkiye ziyareti ise, buna paralel olarak, sermaye devletinin Kürt devleti korkusunu gidermek

olguydu. Özellikle Amerikan Büyükelçisi Pearson'un Dışişleri Bakanı ile yaptığı görüşmenin ardından, aralarında Genelkurmay başkanının da olduğu devletin en üst kademe yöneticilerini içerisine alacak biçimde yaşanan görüşme trafiği bu açıdan dikkate değerdir. Bu görüşmelerin gündemi, bizzat tarafların açıklamalarıyla da ifade edildiği üzere, Irak'tır. Pearson ABD'nin son direktif ve taleplerini Amerikancı iktidarın en üst görevlilerine iletmiştir.

Pearson'un devletin en üst düzey yöneticilerinin önüne koyduğu ABD istemlerinin ne olduğu açıktır. Ecevit'in Pearson'la görüşme sonrasında söyledikleri bu açıdan ibret vericidir. Ecevit, ABD'nin savaşta kararlı olduğunu ve Türkiye'nin savaşa doğrudan girmesini talep ettiğini, açık ve yalın bir dille ortaya koymuştur. Yani Türkiye'nin savaştaki konumu dolaylı bir destekten ötedir. Bu savaşın ön cephesinde ABD hesabına savaşmak anlamına geliyor. Wolfowitz'in ziyaretinin temel gündemi de zaten buydu.

ABD Kürt kementiyle sermaye iktidarını koşulsuz savaş batağına çekiyor

Ankara'daki savaş trafiği, burjuva medya tarafından ABD'nin savaşında Türkiye'nin üstleneceği maşalık rolünün ön kabulüne dayalı yorumlarla yansıtılıyor. Bunun dışında devletin üst düzey görevlilerinin bu görüşmelerde Irak'ta oluşabilecek bir Kürt devletine ilişkin kaygılarını dillendirdiklerini parlatarak öne çıkarıyorlar. Herbiri tescilli Amerikan uşakları olan ülke yönetenlerinin "Kürt devleti kurulursa müdahale ederiz" tehditlerini sanki Türk devletinin özel bir inisayitif alanı varmışcasına yansıtıyorlar. Oysa sadece Ecevit'in son açıklamaları dahi bunun koca bir balon olduğunu anlatmaya yetiyor. Unutulmasın, daha bir ay kadar önce bugün bu tehditleri savuranlar Irak'a yönelik bir savaşa karşı olduklarını söylüyorlardı. Oysa bugün ek bir kanıt gerekmezden savaş batağına saplanmışlardır. Ecevit sermaye iktidarının ABD emperyalizmi karşısında sahip olduğu özgün inisiyatifin sınırlarının ne olduğunu şöyle ortaya koyuyor: "ABD yönetimi açıkça Irak'a karşı bir askeri hareket düşündüğünü, hatta bunda kararlı olduğunu söylüyor. Bu gizli değil. 'Yapacağız' diyorlar. O zaman durumun lehimize olmayacağını da ima etmenin ötesinde, açıklıyorlar. Biz de ona göre hem askeri, hem siyasal hazırlıklarımızı yapıyoruz." İşte işbirlikçi burjuvazi adına ülkeyi yönetenlerin içerisinde buldukları açmaz budur. Irak'a yönelik bir savaşı kendi özel çıkarlarına uygun görmüyorlar, ama efendi kararlı olduğunda çaresizce boyun eğiyorlar.

Gerçekte "Kürt devletinin kurulma ihtimali", ABD tarafından sermaye iktidarını savaşın batağına çekmek için bir kement olarak kullanılmaktadır. Kuzey Irak'taki işbirlikçi Kürt liderlerinin de içerisinde olduğu "Irak muhalefeti"nin ABD savaşında aktif rol oynayacak biçimde harekete geçirilmesi karşısında,

Emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı işçilerin birliği halkların kardeşliği!

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Emperyalist Savaş Karşı Savaş Gazetesi

ve bu temelde bazı güvencelerin verilerek savaşa dönük hazırlıkları yeni bir düzeye çıkartma ihtiyacındandır.

Ankara'da hızlanan savaş trafiği

Geçen hafta içerisinde sermaye devleti nezdinde savaş hazırlığının yoğunlaştığı gözle görülen bir

işbirlikçi sermaye iktidarı, ancak bu grupların üstleneceği rolün de ötesinde bir rol üstlenerek Irak üzerinde söz söyleyebileceğini bilmektedir. Bundan dolayıdır ki Türk sermaye devletinin elinde gerçekte hiçbir pazarlık gücü olmadığı gibi tümüyle ABD'nin planlarına tabidir. Koşulsuzca ABD hesabına savaşa sürülmekte, savaş batağına boylu boyunca gömülmektedir.

İşbirlikçi Kürt ağaları Kürt halkını yeni bir kırığa götürüyor

Bu uşakça sadakatın sonucunun ne olacağı ise bugünden kestirilemez. Ama bugünkü haliyle denilebilir ki ABD ikili oynamakta, bir yandan işbirlikçi Kürt gruplarına bazı kırıntılar vaadederek savaşa aktif rol verilmekte, diğer yandan ise sermaye iktidarının savaşa koşulsuz olarak katılması karşılığında ona da tam tersinden vaadlerde bulunmaktadır. Savaşın sonucunda Irak'ın paylaşılmasının nasıl gerçekleştirileceği bugünden belli değildir. Bu ancak savaşın seyrine bağlı olarak ve ABD çıkarları esas alınarak bir çözüme kavuşturulabilecektir. Bunun içindir ki bu sorunu hem işbirlikçi Kürt gruplarını hem de sermaye iktidarını savaş arabasına bağlı tutmak için bir kement, tehdit ve şantaj malzemesi olarak kullanacaktır.

Kürt işbirlikçi grupları, yakın tarihin trajik deneyimlerinden hareketle bir kez daha ABD tarafından kullanılıp savaştıkları düşmanın önüne atılma korkusunu yaşıyorlar. ABD'nin kendilerine kapalı kapılar ardından verdikleri güvencelere karşın rahat değiller. Türkiye topraklarında şimdiden bölgeden kaçacaklar için toplama kampları oluşturulması için hazırlığa girilmesi, geçmişte yaşadıklarının bir kez daha başlarına geleceği korkusu içinde olduklarını doğrular bir gelişmedir. Yine "Irak Ulusal Kongresi" liderinin Washington'da yapılan toplantı sonrası gizlice Türkiye'ye gelmesi, bir başka açıdan bu korkuların hiç de yersiz olmadığını doğruluyor.

Savaşa askeri hazırlık tam gaz

ABD'nin bu açıdan esastan pazarlığı tamamladığı, Türk sermaye devleti cephesinden sürdürülen hummalı savaş hazırlığından bellidir.

Burjuva düzen cephesinden savaşa girip girmemek, savaşın yaratacağı sonuçlar vb. artık tartışma konusu olmaktan çıkmıştır. Bugün artık bizzat ABD askeri yetkililerinin başında olduğu hummalı bir savaş hazırlığı sözkonusudur. Dahası bu savaş bizzat Türk ordusunun ve topraklarının kullanıldığı bir savaş olacaktır. Geçtiğimiz hafta yaşanan bir dizi gelişme bu gerçeği ayan beyan zaten ortaya koyuyor. ABD artık bölgeye mühimmat ve asker yığmaya başlamış, savaşın lojistik ve teknik altyapısını oluşturmak için hazırlıklara hız vermiştir.

Geçen hafta Türkiye'ye gelen bir ABD askeri heyeti patriot bataryalarını yerleştirmek için gerekli incelemelerde bulundu. Bir başka ABD askeri heyeti ise aynı günlerde Batman, Diyarbakır ve çevre illerde hastaneleri inceledi. 200 bin askeri çadırın aynı bölgeye gönderildiği de yine burjuva medyadan yansıyan haberler arasında. CIA ve

Pentagon görevlilerinin ise sık sık askeri bir helikopterle Türkiye topraklarından Irak'a girerek savaşın askeri ve teknik hazırlıkları için çalıştıkları da ayyuka çıktı. Diğer yandan başta İncirlik olmak üzere savaşta kullanılacak üslere tam anlamıyla silah ve asker yığınağı yapılıyor. Nakliye uçaklarından biri inip biri kalkıyor.

Tüm bu gelişmelerin herbiri savaş hazırlıklarının kapsamını ve bu hazırlıklara bağlı olarak Türk sermaye devletinin üstlendiği rolü çıplak biçimde gösteriyor: Türk sermaye devleti ABD hesabına yürütülecek savaşta maşalık yapacak, Türkiye toprakları savaş alanına çevriyecek!

Emperyalist savaşı durdurmak için seferber olalım!

Bölgeyi ve ülkemizi bir yangın sahasına çevirecek savaş artık kapıya dayanmıştır. ABD

emperyalizmi ve onun sadık işbirlikçileri elbirliği içerisinde tümüyle gerici çıkarlara dayalı bu savaşın askeri hazırlığına girişmiş durumdadırlar. Ülkemiz şimdiden bir savaş hali içerisine sokulmuştur. Bu savaş engelleyecek yegane güç, savaşın yıkımı ve kırımı ile yüz yüze kalacak olan, bununla birlikte suç ortağı haline getirilmeye çalışılan emekçi milyonlardır, bir bütün olarak bölge halklarıdır.

Başlatılması an meselesi olan bu savaşı durdurmak ve emperyalistlerle onların işbirlikçi uşak takımlarına bu bölgeyi mezar haline getirmek bölge halklarının ve daha özelden devrimcilerinin boyunlarının borcudur. Bu bilinçle emperyalist savaşa karşı emekçi milyonların direnişini örgütlemek için tam anlamıyla devrimci bir seferberlik ruhuyla hareket edilmelidir. İşçi sınıfı ve emekçileri emperyalist savaşın gerici özü, amacı ve sonuçları ile bu savaşta ülke yönetenlerinin üstlendikleri onursuz rol hakkında bilinçlendirmek için sistematik ve yoğun bir teşhir faaliyetini kesintisiz biçimde yürütmeli, her türlü duyarlılığı aktif direniş yönünde harekete geçirmeliyiz.

Emperyalist savaşı durdurmak, emperyalistleri ve işbirlikçilerini bölgemizden ve ülkemizden kovmak için görev başına!

Ortadoğu halklarıyla omuz omuza emperyalist savaşa karşı savaşa!

Vietnam, Afganistan ve şimdi de Irak...

Amerikan askerlerinde savaş sendromu

Afganistan'a giden ABD askerlerinin "Afgan sendromu"na yakalandığı açıklandı.

Bilindiği gibi Vietnam Savaşı'na katılan Amerikan askerlerinin pek çoğunda savaştan sonra "Vietnam Sendromu"ndan kaynaklı psikolojik ve sosyal davranış bozuklukları ortaya çıkmıştı. Bunların binlercesi delirmiş, cinayet işlemiş ya da intihar etmişti. Geri kalanlarsa uyum sağlayamadıkları için toplumun dışına itilmişlerdi.

Hürriyet gazetesinde yayınlanan bir haber, "sendrom"a yakalanma sırasının şimdi de Afganistan'da savaşanlara geldiğini gösteriyor. Bu habere göre Afganistan'da "Sonsuz Özgürlük Operasyonu"nda görev alan "seçkin birlikler"e mensup 4 Amerikan askeri evlerine döndükten kısa bir zaman sonra eşlerini öldürdüler. Eşlerini öldüren askerlerden ikisi daha sonra intihar ettiler.

ABD ordusunda ölmek ve öldürmek için eğitilen, emperyalizmin çıkarları için dünyanın herhangi bir köşesinde savaşmaya gönderilen bu askerler, tam da kendilerinden istendiği gibi köyleri ve şehirleri bombalıyor, yakıp yıkıyorlar. Binlerce masum insanın ölümüne neden oluyorlar. Ancak kan ve barut kokan, her türlü insani değerlerin ayaklar altına alındığı savaş atmosferi dönüp bu askerleri de vuruyor. Bu nedenle her emperyalist saldırganlıktan geriye sadece ölü ve yaralılar değil akli dengesini yitiren ve cinnet geçiren binlerce insan da kalıyor. Emperyalist sistem artık onlarla işi bittiği için bu savaş artığı insanların yaşadığı sorunlarla göz boyamamın dışında ilgilenmiyor.

Şimdi sırada "Irak Sendromu" var. Irak'a dönük bir Amerikan saldırısına yüzbinlerce askerin katılması planlanıyor. Türkiye gibi bölge ülkelerinden katılımı bu rakam daha da büyüyecek. Emperyalizmin çıkarları için cepheye

sürülen her ulustan işçi ve emekçi çocukları çölün üzerinde birbirlerini öldürmeye zorlanacaklar, beyinleri bunun için yıkanacak.

Artık yeter! Emperyalizmin çıkarları için ölmek

istemiyoruz! Komşu bir halkın çocuklarıyla boğaz boğaza gelmek, yıkımlar, acılar yaşamak istemiyoruz! Irak sendromunun kurbanları olmak istemiyoruz! O yüzden de diyoruz ki; Amerikan askeri olmayacağız!

Herşey ABD'nin istem, çıkar ve dayatmaları doğrultusunda!..

Sermaye ordusu Irak cephesine ısınıyor

Yanlış değerlendirmeler, dayanaksız hayaller

Ordu Türkiye'deki düzen siyasetinde çok özel bir ağırlığa sahiptir. Özellikle temel siyasal konularda son sözü her zaman için ordu söylemektedir. Düzenin temel siyasal iktidar kurumu olan MGK ordunun denetimindedir ve bu kurulun aldığı kararlar hükümet için talimat niteliğindedir. Kaldı ki, ordu siyasete müdahale etme ihtiyacı hissettiğinde çoğu zaman MGK'ya bile gerek duymamaktadır. Genelkurmay imzalı bir açıklama ya da herhangi bir komutanın basına verdiği bir demeç, hükümet ve siyasal partiler başta olmak üzere tüm düzen kurumlarını ordunun politikaları doğrultusunda hizaya sokmak için yeterli olmaktadır. Türkiye'de düzen siyaseti böyle işlemektedir.

Düzen siyasetinde böylesine belirleyici olan ordu, son zamanlarda gündemde olan iki temel konuda alışılmışın dışında, nispeten pasif bir görüntü sergiledi. Bunlardan ilki Ecevit hükümetine dönük IMF-TÜSİAD darbesiydi. Sermayenin ve emperyalistlerin ihtiyaçlarına yanıt veremez duruma düşen hükümetin en büyük partisi DSP bu darbe sonucu ikiye bölündü. Erken seçim tartışmaları alevlendi. Nihayet meclis olağanüstü toplantıya çağrıldı ve 3 Kasım'da erken seçim kararı alındı. Her bakımdan düzen siyasetinin çöküşü anlamına gelen tüm bu gelişmeler yaşanırken ordu açıktan hiçbir yönlendirici müdahalede bulunmadı.

Ordunun alışılmışın dışında tutum takındığı diğer konu ise Irak'a dönük ABD saldırısı sorunuydu. Saldırının zamanlaması ve Türkiye'nin bu savaşta ne türden bir rol alacağı tartışmaları hakkında ordudan hiçbir ciddi siyasal açıklama gelmedi. "Komutanlar" tümüyle siyasal iktidarla uyumlu bir görüntü sergilediler.

Generallerin bu tutumunu ordunun artık siyasete karışmak istememesi şeklinde anlayanlar oldu. Bazı köşe yazarları ciddi ciddi ordunun siyasete karışmak istemediğini, kendini "Avrupa Birliği'nin demokrasi normlarına" uydurmaya çalıştığını yazmaya başladılar. Bu cepheye bir ölçüde Kürt teslimiyetçileri de dahil oldular.

Bazıları ise ordunun bu yeni tutumunu kendi ham hayallerine dayanak yapma yoluna gittiler. Bunlardan Perinçekçi İP, Ecevit hükümetiyle ordunun "ulusal bağımsızlık mevzisine" girdiğini; hükümet darbesine ve Irak'a dönük ABD politikalarına karşı birlikte direnişe geçtiklerini yazıp çizmeye başladı. Bu çevrenin yayın organı *Aydınlık* dergisine göre, hükümet ve ordu Irak konusundaki dayatmaları ABD Kuzey Irak'ta bir Kürt devleti kurmaya çalıştığı için reddetmişlerdi. Hatta Başbakanlık bir genelge yayınlarak Türk ordusuna Kuzey Irak'da

beklenmedik gelişmelere hazır olması emrini vermişti.

Katı gerçekler

Fakat bütün bunların dayanaksız değerlendirmeler olduğunu biliyoruz. Sermaye düzeninin bekçisi Türk Silahlı Kuvvetleri ne demokratlaşmaktadır, ne de Perinçekçiler'in iddia ettiği gibi ABD emperyalizminin çıkar ve politikalarıyla çelişen bir

dolayı ABD'li generallerin her vesileyle övdükleri bir ordu var karşımızda.

Türk ordusu sermaye iktidarının olduğu kadar Türkiye'nin emperyalizme kölece bağımlılığın da temel dayanaklarından biridir. Bu konuda birinci derecede siyasal sorumluluk sahibidir. O nedenle bu ordunun emperyalizmi Ortadoğu'ya ve Türkiye'ye ilişkin politikalarıyla çelişeceğini düşünmek için ya fazlasıyla saf ya da Perinçekçiler türünden düzenbaz ve burjuva uşağı olmak gerekmektedir.

Savaş kışkırtıcılığında ilk adımlar

Zaten bu arada ordu da Irak'a emperyalist saldırı konusunda kendi gerçek konum ve tutumuna ışık tutacak adımlar atmaya başlamış durumdadır. Hemen belirtelim ki, emperyalist savaşta Türkiye'nin üstleneceği rol konusunda hükümet ve ordu, tam da Perinçekçiler'in yazdığı gibi bir görüş birliği içindedirler. Bir farkla ki üzerinde hemfikir oldukları şey emperyalizmin dayatmalarına karşı çıkmak değil, tersine, kölece bir rulu ve çaresizlik içinde bu dayatmalara boyun eğmektir.

Aslında geçen hafta yayınladığımız yazısında, Aydın Doğan medyası kaleşörlerinden Fikret Bila, hükümet ve ordunun Irak konusundaki gerçek niyetinin ne olduğunu açıkça ortaya koyuyordu. Fikret Bila'nın aktardığı senaryoya (buna artık plan demek gerekiyor) göre, Türkiye'nin tavrı ne olursa olsun ABD Irak'a saldıracaktır. Türkiye'nin bu savaşı önlemesi mümkün değildi. O halde Türkiye Kuzey Irak'taki çıkarlarını korumak için bu bölgeye asker sokmalıydı. Fikret Bila'nın bu senaryoyu kafasından uydurmadığını o zaman da belirtmiş ve çok geçmeden bu savaş kışkırtıcısı koroya başkalarının da katılacağını söylemişti.

26 Temmuz akşamı CNN'de konuşan bir emekli general, Fikret Bila'nın ortaya attığı senaryoyu olduğu gibi tekrarlamakla kalmadı, daha da açık konuştu. Genelkurmay hesabına stratejik araştırmalar yapan bir kuruluşta çalışan

bu general eskisine göre, Türkiye kendi başına Kuzey Irak'a asker sokmak yerine bu savaşta şartlı olarak ABD'nin yanında yer almalıydı. Türk ordusunun sıcak savaşın içine doğrudan doğruya girmesi gerektiğini söyleyen general eskisi, elbette ki bunun ekonomik ve sosyal bir faturasının olacağını, fakat tüm bunların göze alınması gerektiğini, aksi takdirde Türkiye'nin bu bölgedeki çıkarlarını kendi başına koruyamayacağını açık açık ifade ediyordu.

Emekli general, bu düşüncesini düzmece bir kamuoyu anketinin sonuçlarıyla desteklemeyi de ihmal etmedi. Bu düzmece ankete göre "Türkiye halkının" sadece yüzde 6'sı kesinlikle savaşa karşıydı. Yüzde 56 gibi ezici bir çoğunluk ise Türkiye'nin ABD'ye "şartlı destek" vermesini savunuyordu. Geçerken belirtelim ki, bu konuda düzmece bir anketin hazırlanması bile, Genelkurmayın toplumu Irak'taki savaşa katılmak fikrine kazanmak için belli bir hazırlık içinde olduğunu göstermektedir.

tutum içerisinde.

Tersine, bu iki konudaki sessizliğin gerçek nedeni, bu politikaların bizzat emperyalizm patentli olmasından kaynaklanmaktadır. Hem hükümete dönük darbeye, hem de Irak'a saldırı konusunda iplerin ABD emperyalizminin elinde olduğunu gayet iyi bilen ordu, ABD'nin sözkonusu olduğu her durumda olduğu gibi sessiz ve tepkisiz kalmakta, gidişattan herhangi bir rahatsızlık duymamakta ve dolayısıyla müdahale etmeye de yeltenmemektedir.

Ordunun emperyalizmle ilişkilerini enine boyuna değerlendirme konusu yapmanın yeri burası değil. Zaten bu yeterli açıklıkta biliniyor. En büyük silahından su matarasına ve iç çamaşırına kadar ABD menşeli malzemeler kullanan, komutanlarının seçilmesinde ve yetiştirilmesinde Pentagon'un birinci dereceden söz sahibi olduğu, şimdiye kadar Kore'den Afganistan'a kadar bir çok cephede emperyalizmin çıkarları için savaşan, uşaklıkta gösterdiği yetenekten

Maskeler inmeye başladı

Tüm bunlardan sonra sermaye düzeninin temsilcileri ağızlarındaki baklayı nihayet geçen hafta çıkardılar. Cumhurbaşkanı, Başbakan ve Genelkurmay Başkanı'nın katıldığı zirvede Türkiye'nin bu savaşa engel olamayacağı vurgulandı. Hem Türkiye'nin bölgedeki çıkarlarının güvence altına alınması için, hem de savaş sonrasında masada söz sahibi olabilmek için Türkiye'nin ABD'ye "koşullu destek verebileceği" görüşü benimsendi ve en resmi ağızlarca ifade edildi. Peşisıra yapılan MGK toplantısında da ABD'nin Irak operasyonuna "sınırlı tutulmak kaydıyla" onay verildiği kararı çıktı

Hükümetin ve ordunun Ecevit'in ABD ziyaretinden bu yana diline dolanan "koşullar"ın neler olduğu artık herkesçe biliniyor. Fakat bu "ABD'ye destek vermek için bir takım koşullar öne sürme" işinin büyük ölçüde ciddiyetten uzak, daha çok da işçi ve emekçileri kandırmaya dönük bir manevra olduğunu belirtelim. Her yönüyle emperyalizme teslim olmuş, onunla her alanda kölece ilişkiler içerisine girmiş sermaye rejiminin (duyduğu rahatsızlık ne olursa olsun) ABD emperyalizmine bir takım koşullar dayatacak halde olmadığı açıktır.

Sermaye rejiminin ABD emperyalizminden isteyeceği tek şey olabilir. O da daha fazla paradır, fiyatını yükseltmektir. Boğazına kadar krize ve borca batmış bu devletin yapabileceği tek şey, uşaklığının bedelini yüksek tutma çabası olabilir ancak. Gerisi Türkiye'nin işçi ve emekçilerini bir sıcak savaşa ikna etme manevralarından öteye gidemez.

Zaten yapılan bir çok hazırlık, Türkiye'nin savaştaki rolünün hiç de üslerini ve hava sahasını emperyalizme açmakla, ya da Güney Kürdistan'a sıcak savaşa katılmamak kaydıyla asker sokmakla sınırlı kalmayacağını gösteriyor.

29 Temmuz'da Türkiye'ye ABD savunma ve dışişleri bakanlığından kalabalık bir heyet geldi. Basında yer aldığına göre bu heyet Türkiye'yi Irak'tan gelebilecek bir havadan füze tehdidine karşı korumayı amaçlayan çalışmalar yapıyor. Bu karmaşık sistemde erken uyarı uçakları, uydular, Patriot türü hava savunma füzeleri vb. bulunuyor. Daha şimdiden basın Irak'tan atılacak Scud füzelerinin bu sistem sayesinde nasıl havada vurulacağını ballandıra ballandıra anlatıyor.

Bu arada 30 Temmuz'da ABD büyükelçisinin Dışişleri bakanlığını ziyaretinin ardından Cumhurbaşkanı, başbakan ve genelkurmay başkanı arasında hızlı bir görüşme trafiği yaşandı. Bu görüşme trafiğinin ardından ABD büyükelçisi dışişleri bakanlığını bir kez daha ziyaret etti ve anlaşılana o ki, bu görüşmelerin sonuçları hakkında Türk makamlarınca bilgilendirildi.

Basında tüm bu görüşme ve "pazarlık" trafiğini konu alan haberlerden geçilmiyor. Fakat gözle görülen bir şey var ki o da haber ve yorumların ekseninin artık Irak'a müdahale yapılsın mı yapılmasın mı olmaktan çoktan çıktığı ve savaşta Türkiye'nin nasıl bir rol üstleneceği çizgisine oturduğudur.

Düzen ordusu emperyalizmin hizmetindedir

Türkiye Cumhuriyeti ordusu Irak'a dönük saldırganlık konusunda emperyalist politikalarla tam bir uyum içerisinde davranmakta, bu çerçevede haksız ve gerici bir emperyalist savaşa hazırlanmaktadır. Bu hazırlıklar ABD ordusunun beyni Pentagon'la birlikte yürütülmektedir. Daha şimdiden Türkiye'ye Amerikalı

uzmanlardan oluşan heyetler gelip gitmekte, Güneydoğu sınırları Amerikalı görevlilerce incelenmekte ve bir savaş durumuna göre ayrıntılı planlamalar yapılmaktadır.

Türkiye'nin ABD emperyalizmiyle ilişkileri ilk önce askeri alanda gelişip serpilmiş, giderek iktisadi ve siyasal alanda da tam bir kölelik noktasına ulaşmıştı. Şimdi aynı duruma bu kez tersinden tanık oluyoruz. İktisadi ve siyasal alandaki kölece ilişkiler askeri alanda işin ucunun tam bir paralı askerliğe dayanmasına yolaçmış bulunuyor. Kaderini tümüyle emperyalistlere, onlardan gelecek üç beş kuruşa bağlamış bir sınıf olan işbirlikçi sermayenin hizmetindeki bir ordudan da başka bir şey beklenemez.

Türkiye'ye egemen işbirlikçi burjuvazi emperyalizme göbekten bağlıdır ve onunla her alanda tam bir kader birliği içindedir. Bu nedenledir ki sermaye ordusu, aynı zamanda emperyalizmin hizmetindedir. NATO'ya 50 yıllık sadakat bunun içindir. ABD istedi diye Türkiye'deki halk muhalefetini kanlı askeri darbelerle ezmek bunun içindir. Türkiye'nin dört bir yanının emperyalist üs ve

tesislerle donatılmasına rıza göstermek bunun içindir. Bosna'dan Afganistan'a Pentagon hizmetinde hareket etmek, önce savaşmak ve ardından işgal gücü rolü üstlenmek bunun içindir. Dünya jandarması ABD ve emperyalizmin Ortadoğu halklarının bağrına saplanmış hançeri siyonist İsrail'le saldırgan askeri mihver kurmak bunun içindir vb.

Yıllardır askere giden işçi-emekçi çocuklarına ezberletilen "her şey vatan için" sözünün yüksek rütbeli general takımı için gerçekte hiç bir anlamı yoktur. Onların gerçek ilişki ve davranışlar üzerinden yansıyan tarihsel şiarı "her şey emperyalizm için"dir. Ordunun sergilediği güncel tutum ve yürüttüğü savaş hazırlıkları, bugün bu durumu bir kez daha ispatlamaktadır.

İşçi ve emekçiler, giderek belirginleşen savaş tehlikesine karşı her bakımdan uyanık ve hazırlıklı olmak durumundadır. "Amerikan askeri olmayacağız!" şiarı Afganistan'a dönük saldırıdan bu yana işçi-emekçi eylemlerinin temel şiarlarından biri haline gelmiştir. Bu şiarı bugün daha da yükseltmeli ve giderek savaşa karşı direniş ve eylem sloganı haline getirilmelidir.

"Doktorlar cepheye" gitmemeli!..

"Doktorlar cepheye" başlıklı bir gazete haberinde şunlar söyleniyor:

"Savaş malesef kapımıza dayandı. Türk Silahlı Kuvvetleri'nde tıp doktoru ihtiyacı en üst seviyeye ulaştı. TSK'da doktor 'krizi' yaşanırken, Milli Savunma Bakanlığı, İçişleri Bakanlığı'ndan bakaya olarak aranan doktorların askerliğe sevk edilmelerinin sağlanması için yardım istedi. Savunma Bakanı Sabahattin Çakmakoglu, 'özel' ibareli yazısında Mayıs 2002 celbinde sevke tabu tutulan 2 bin 838 doktorun birliklerine teslim olmadığını belirtti.

"Savunma Bakanlığı'ndan bu yazıyı alan İçişleri Bakanı Rüştü Kazım Yücelen de, 81 vilayete bir genelge gönderip, bakaya olarak aranan 2 bin 838 tıp doktorunun tek tek tespit edilerek askerliğe sevk edilmelerini emretti. Valiler ve kaymakamlar, kaçak doktorlar için özel bir çalışma başlattı." (Star, 27 Temmuz 2002)

Ordu savaşa hazırlanıyor. ABD emperyalizmi Irak'a saldıracak, Saddam rejimini devirme

bahanesiyle petrol yataklarına elkoyacak. Anlı şanlı Türk ordusu da bu savaşta ABD istem ve çıkarları doğrultusunda yer alacak.

Fakat yukardaki haberde de görüldüğü gibi bir sorun var. Orduda yeteri kadar doktor yok. 3 bine yakın doktor asker kaçığıymış çünkü. Toplamında ise asker kaçıklarının sayısının 200 bin kişinin üzerinde olduğu hesaplanıyor. "Barış" zamanlarında bu kadar insan askerden kaçırıyorsa "savaş" durumunda nasıl olacak kimbilir? Bu düzen için askerlik yapmanın "kutsal" bir iş olduğuna, bu ordunun "vatanı ve millet"i korumakla uğraştığına bir çok insan inanmıyor demek ki artık. O yüzden de 1.5 yıl boyunca subaylara kölelik etmektense asker kaçığı olarak yaşamayı tercih ediyorlar.

Ordunun ve generallerin işi çok zor. Gerçek yüzleri görüldükçe Amerika'nın çıkarları için ölecek, öldürecek adam bulmaları giderek daha da güçleşecek ve yarattıkları savaş bataklığında bir gün kendileri boğulacaklar.

Emperyalist savaşlar ve tekeller

ABD emperyalizmi 11 Eylül'ün ardından "terörizme karşı savaş" adı altında tüm dünyada, her geçen gün daha da pervasızlaşan bir saldırganlık sergiliyor. Afganistan'daki yıkım savaşının ardından şimdi de Irak'a yönelik saldırının hazırlıkları yapılıyor. Saldırının Irak'la sınırlı kalmayacağı ise kesinlik kazanmış bulunuyor. "Terörizme karşı savaş" aldatmacasıyla estirilen terörden en çok yararlananlar ise hiç kuşkusuz silah tekelleri. ABD'de geçtiğimiz haftalarda açıklanan ikinci dört aylık dönem hesaplarında, silah tekellerinin kârlarını nasıl arttırdığı görülüyor.

Dünyanın bir numaralı silah tekellerinden olan Lockheed Martin hisse başına kazancını son bir yıl içinde yüzde 100'den fazla artırmış. Yine silah tekellerinin önde gelenlerinden Northrop'un kârı yüzde 20 artmış. Aynı dönemde General Dynamics'in satışları ise özellikle askeri siparişler sayesinde yüzde 42 oranında yükselmiş. Başta silah ve enerji olmak üzere tekellerin ABD yönetiminde dolaysız söz sahibi olduğu biliniyor. Bugün bu silah şirketlerinin başında bulunanların birçoğu, bir dönem Pentagon'da görev yapanlardan oluşuyor. ABD Başkan Yardımcısı Dick Cheney de 2000 Temmuz'una kadar petrol devi Halliburton'un başındaydı. Bush'u iktidara taşıyan da bu tekeller oldular.

Cheney'in başkanı olduğu dönemde yapılan yolsuzluklar yüzünden hakkında soruşturma açılan Halliburton şirketine bağlı KBR firması da "teröre karşı savaştan" payını alanlardan. KBR buradan elde edeceği kârla Cheney'in şirketin başkanı olduğu döneme dek uzanan ve şirket skandallarıyla açığa çıkan yolsuzluklardan ötürü hisse senetlerinin fiyatlarındaki %60'lık düşüştü kaynağın zararını kapatma derdinde.

Krizin ilacı olarak gündeme gelen savaşlar

Derinleşen krizin bazı ülkelerde çöküşe dönüşmeye başladığı bir evrede kapitalizmin anavatanı olan ABD'de sistem sallanmaya başlamıştır. Sistemi ayakta tutabilmek için bunalımın faturasını işçi ve emekçilere kesmek, spekülasyon ve mali oyunlara başvurarak süreci ertelemek artık yeterli gelmemektedir. Çünkü her erteleniş, krizin daha şiddetli bir biçimde patlak vermesine yol açmaktadır. Bu noktadan sonra savaşlar devreye sokulmakta, artan askeri harcamalar ile tekeller rahatlatılmaktadır. ABD yönetimi bu çerçevede 28.8 milyar dolarlık "terörle mücadele paketi" adı altında bir bütçe açıklamıştır.

ABD'de artan askeri harcamalar ile silah tacirlerinin kâr oranlarını yükseltmesi Avrupa'daki silah tacirlerini de harekete geçirmiş bulunuyor.

Avrupa'nın önde gelen tekelleri 21. yüzyılda "Stratejik Uzay Havacılık Gözden Geçirme Raporu" başlığıyla hazırladıkları bir çalışmada; Avrupa çapında silahlanma politikası oluşturulması gerektiğini vurguladıktan sonra sivil havacılıkla savunma arasındaki bağlantıya işaret ediyor ve gelecek 20 yıl içinde en az 100 milyar dolarlık bir yatırım gerektiğini söylüyorlar. Sivil havacılık alanındaki tekeller gözlerini askeri alandaki harcamalara dikmiş durumdadır. 11 Eylül'ün ardından ettikleri zararları askeri alana kayarak kapatmak istiyorlar. Boeing bu gelişmenin en çarpıcı örneklerinden biri. Boeing'in satışları son bir yıl içinde yüzde 11 düşerken, bunun içinde savaş uçağı ve füze teknolojisi satışları yüzde 5.4, uzay ve iletişim sektörü satışları da yüzde 4 arttı. Avrupa Uzay ve Havacılık Sanayicileri Birliği Başkanı Jean Paul Bechat, sivil havacılık sektöründe 11 Eylül'den sonra gözlenen gerilemeye dikkat çektiikten sonra, gerilemenin savunma harcamalarındaki artışlarla dengelenebileceğini söylüyor ve ekliyor: "Biz hükümetlerden mali yardım değil, görevlerini yapmalarını bekliyoruz." Bu sözler hükümetlerin gerçek işlevine ışık tutuyor. Nitekim ABD ve

Avrupa'da hükümetler askeri harcamaları arttırarak tekellerin yaşadığı durgunluğu aşmaya çalışıyorlar. 11 Eylül'den sonra oluşan "terörizme karşı savaş" havası ise buna zemin oluşturuyor. Başta ABD olmak üzere emperyalistlerin artan askeri harcamaları, silah tekelleriyle yapılan ve 10-20 yılı bulan anlaşmalar, dünya halklarını yeni savaşların yolaçacağı büyük bir yıkımın beklediğini gösteriyor.

Dünya halklarının kanı üzerinden tekellerin artan kârı

Milyonlarca insanın katledildiği, milyonlarcasının sakat kaldığı, doğanın ve ülkelerin yıkıma uğratıldığı savaşlardan en çok yararlananlar silah tekelleridir. Savaş ve silahlanma politikalarını bizzat oluşturarak hükümetlerin önlerine koyuyorlar. Doymak bilmeyen kâr hırslarıyla işçi ve emekçilerin yalnızca alınterlerini değil kanlarını da sömürüyorlar. Yoksul halkların akan her damla kanı tekellerin kasalarında dolara dönüşüyor. Kapitalizmin yapısal krizinin sonucu savaşlar oluyor. Krizin aşılmadığı yerde askeri saldırganlık devreye giriyor. Emperyalist saldırganlık ve savaşların sona ermesi, ömrünü çoktan tamamlamış kapitalist sistemin tarihe gömülmesiyle mümkündür.

Ya kapitalist barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!

TMMOB:

"Irak'a müdahale yıkım olur"

TMMOB Yönetim Kurulu ile TMMOB'a bağlı odalarımızın başkanları ve temsilcileri, 20 Temmuz 2002 Cumartesi günü Ankara'da ortak bir toplantı yaparak olası bir Irak operasyonunu ve erken seçimi değerlendirerek aşağıdaki sonuçları kamuoyuna duyurma kararı aldılar:

TMMOB, olası Irak operasyonu ile ilgili olarak meydana gelecek sıcak savaşın bölge halklarına büyük bir yıkım getireceğini ifade etmektedir.

Öncelikle, 11 Eylül bahanesiyle, emperyalizmin dünya çapında egemenliğini ve doğal kaynaklar üzerindeki denetimini pekiştirmeye yönelik uluslararası hukuka aykırı savaş senaryosuna karşı, barışın, dostluk ve kardeşliğin egemen olması bütün emekçiler gibi mühendislerin ve mimarların da acil gündemlerinden birisini oluşturmaktadır.

Bu savaşa müdahil olunması önceki Körfez krizinde görüldüğü gibi ülkemize çok ağır ekonomik kayıplar getirecektir.

Bu süreçte TMMOB savaşa karşı tüm kurum ve kuruluşların katılımıyla oluşacak platformlarda, bu savaş senaryosunun ülkemiz ve halkımız açısından ortaya çıkaracağı olumsuz sonuçları tüm açıklığıyla sergileyecek ve barışın egemen kılınması için tüm olanaklarını seferber edecektir.

Bu gelişmeler yaşanırken, bölgemizdeki olayların ve uluslararası sermaye tarafından dayatılan ekonomik ve siyasi programın emekçiler açısından hiçbir olumlu sonuç üretmeden, sermaye kesimi açısından bile beklenen gelişmeleri yaratmadan tıkanmasının etkisiyle, siyasi alan yeniden biçimlendirilmektedir.

Bu siyasi gelişmeler, önceden sergilendiği şekliyle, yani emekçilerin sorunları gözardı edilerek tek yanlı olarak sürdürülmektedir. İşsizlik, yoksulluk ücretleri, düşünce ve örgütlenme özgürlüğü, temel insan haklarının hayata geçirilmesi gibi konular bu siyasi yeniden yapılanma gündeminin dışındadır.

Gelişmeler, sermayenin ve AB'nin istekleri

doğrultusunda yasal düzenlemelerin hızla gerçekleştirilmesini sağlamaya yöneliktir.

Mevcut hükümet, dayatılan politikalarının gereği olarak gördüğü düzenlemelere hiçbir kısıtlama koymamakta, ülkemizi sömürgeleştirmekte ve bu doğrultuda her türlü yasal düzenlemeyi büyük bir hızla gerçekleştirmektedir. Ancak, konu demokratik haklar olduğunda AB adaylık sürecinin ön koşulu olan ölüm cezasının ve anadilde eğitim yasaklarının kaldırılması konusunda kayda değer bir aşama kaydetmemektedir. Uluslararası sermayenin ve yerli ortaklarının beklentisi, halkımızın temel hak ve özgürlüklerinin hayata geçirilmesi talebini, AB kriterleriyle sınırlayarak ekonomik programa devam edilmesidir.

Bu senaryoların bir parçası olarak da, seçim kanunu ve siyasi partiler kanunu demokratikleştirilmeden, seçime katılanların eşit yararlanacakları ortamlar sağlanmadan, erken seçim gündeme getirilmiştir. Böyle bir süreç tüm sorgulama olanaklarımızı elimizden almaktadır. Yıllardır istikrarsızlık ve sürekli kriz politikalarının kısılcacında bırakılan, üretimden koparılan, emeğiyle geçinenlerin işsizlik, açlık ve sefalet koşullarına mahkum edildiği dışa bağımlı politikalarla, ekonomik bunalımlara ve ağır toplumsal çöküntülere sürüklenen ülkemizin tüm bu sorunların üstesinden gelecek kaynakları ve birikimi vardır.

Ama önce siyasi iradenin uluslararası sermayeye değil halka hizmet etmesi yönünde belirmesi gerekmektedir. Bu nedenle sorun, emekten yana politikaları yaşama geçirecek siyasi iradenin iktidara taşınması sorunu haline gelmiştir.

TMMOB seçimlere, kendi uzmanlık alanlarındaki politikalarıyla, bağımsızlık, özgürlük, demokrasi ve barıştan yana politika önerileri ile müdahale edecektir.

TMMOB Genel Sekreterliği
21 Temmuz 2002

Emek Platformu kime hizmet ediyor?

Sermaye düzeni tarafından saldırıların alabildiğine pervasızlaştığı bir dönemde oluşumunu ilan eden Emek Platformu, en azından ilk dönemde işçi-emekçilerde belli bir beklenti yarattı. Yirmiye yakın sendika, kitle örgütü ve meslek odası tarafından ilan edilen oluşum, IMF patentli saldırılara karşı iddialı bir açıklama ile sahneye çıktı. Ancak Emek Platformu sermayenin saldırılarına karşı mücadele etmek gibi bir niyeti olmadığını kısa sürede dosta-düşmana gösterdi.

Şubat krizinden sonra EP bu sefer iddialı bir "Emek Programı"yla sahneye çıktı. Çıkışı ne kadar "muhteşem" olduysa, ortaya attığı iddiayı sahipsiz bırakması da o kadar hızlı oldu. Yapılan bütün çıkışların ortak özelliği, işçi-emekçilerde alttan alta bir öfke birikimine denk gelmeleridir. Emek Platformu bileşenleri, özellikle de sendikalar, emekçilerde ne zaman bir hoşnutsuzluk belirtisi görseler hemen ortalığa çıkıp nutuk atmaya başlıyorlar. Bir çeşit nabız yoklama, olası kitlesel bir tepkiyi kontrol altına alma amacıyla yapılan bu çıkışların "hassas" zamanlaması bir tesadüf olmasa gerek.

Sendika bürokratları tarafından yönlendirilen EP, kuruluşundan beri emekçiler adına bir iş yapmadığı gibi, bütün çıkışları da sermayenin çıkarlarıyla örtüştürmüştür. Herşeye rağmen emekçiler adına bir şeyler yapma konusunda samimi olanlar açısından, artık amaçlarına bu kurum aracılığıyla ulaşmalarının mümkün olmadığı aşikardır. Bu platformu terk etmeyenlerin samimiyeti şüpheli olmakla kalmayacak, emekçilere ihanet eden bu şebekenin suç ortağı durumuna düşeceklerdir.

Emek Platformu'nun belli aralıklarla gündeme getirip sonra unuttuğu bir meşgalesi de "iş güvencesi" yasa tasarısıdır. Sahte vaatler dışında hiçbir kıymeti harbiyesi olmayan bu tasarı üzerinde iki de bir fırtına koparılmaktadır. Asalak kapitalistler adına "savaş" açan TİSK başkanı Refik Baydur, güya bu yasaya karşı ateş püskürmektedir. Oysa son yaptığı açıklamada sermaye ile işçi konfederasyonları arasında 1992'den beri süren sosyal diyalog ve uzlaşma zemininden bahseden Refik Baydur'dan başkası değildir. Emekçiler adına hareket ettiklerini iddia eden üç işçi konfederasyonunun başkanları ile yeni kahraman Sami Evren yeniden bu tasarıyla ortalıkta dolaşmaya başlamışlardır. Bu zamanlamada oldukça dikkat çekicidir. IMF-TÜSİAD patentli saldırılara ve işçi sınıfının 150 yıllık kazanımlarını hedef alan yeni iş yasa tasarısına karşı sınıf tabanında biriken tepkilerin yükselmeye başlayacağı bir zamanda birden iş güvencesi akıllarına geldi. Artık bu yasanın meclisten geçmesi için her türlü "cefayı" da göze alarak "kahramanca" çarpışıyorlar.

Şimdi sermaye çevreleri iş güvencesinden söz eden sendika bürokratlarını imzalanan protokolü yok saymakla eleştiriyorlar. Oysa sendika ağaları tarafından gündeme getirilen yasa meclisten geçse de işçi sınıfının iş güvencesine kavuşacağı koca bir yalandır. Yeni iş yasa tasarısının hazırlanmasına fiilen katılan üç işçi konfederasyonu sermaye tarafından gündeme getirilen kapsamlı saldırının mimarları olduklarına göre, işçi sınıfının kazanımlarını korumak ya da geliştirmek gibi bir dertleri olamaz. Bu durumda "iş güvencesi" yasa tasarısının gündeme getirilmesini, sözde "Bilim Kurulu" tarafından hazırlanan yeni tasarının işçi sınıfı saflarında yarattığı tepkiyi

yumuşatma, pasifize etme çabasının bir ürünü olarak değerlendirmek gerekir.

Yıllardır bu hükümeti eleştiren, IMF'ye uşaklık yapmakla, emekçileri yok saymakla suçlayan bu ihanet çetesi, şimdi emek düşmanlarından yardım istemek için kapı aşındırmaya başladı. DSP gibi gerici faşizan, işçi-emekçilerin ve emekten yana olanların baş düşmanı bir partiyi emekçilerin gözünde

meşrulaştırmaya çalışıyor. Emekçiler adına yapıldığı iddia edilen bu girişimler (MHP-ANAP dışındaki sermaye partilerinden yardım istemek) işçi sınıfı ve emekçilere yeni bir ihanettir.

Sermaye uşağı Amerikancı parti DSP'nin bakanlarıyla basın toplantısı düzenleyen bürokratlar, Ecevit'ten de destek sözü aldıklarını ilan ediyorlar. Meral, Çelebi, Uslu ve Evren DSP'li bakanlardan Tayfun İçli, Nami Çağan ve Zeki Sezer'le kameraların karşısında arzı-endam eyleyerek, bir enkaza dönüşen bu gerici partiye kan taşımaya hizmet ediyorlar. İşçi-emekçi düşmanlığı icraatlarıyla yüzlerce kez tescil edilen DSP'nin bakanları "iş güvencesi" yasa tasarısını destekleyeceklerini ilan ettiler. Aynı açıklamada Devlet Bakanı Tayfun İçli, Türkiye'nin iç ve dış sorunları konusunda kritik bir dönemden geçtiğini (IMF'ye verilen sözler ve Amerikan emperyalizmi tarafından Irak halkına karşı girişilecek savaşta alınacak rol), bunun için 57. hükümetin görevde kalması gerektiğini sözlerine eklemeyi ihmal etmedi. Hangi parti iktidara gelirse gelsin kendi gündemlerinde olan önemli yasaları çıkarmakla yükümlü olacağını da vurgulayan bakan, IMF ve Pentagon'a verilen güvenceleri de açığa vurmuş oldu.

KESK Genel Başkanı Sami Evren'i de peşlerine takan sendika ağaları, ne işçi sınıfının sorunlarıyla ilgileniyorlar ne de kapağa dayanan emperyalist savaşa ve Türkiye'nin bu savaşta üstlenmeye hazırlandığı role karşı mücadele etme gibi bir dertleri var. Onlar sermayeye yaptıkları hizmetin karşılığını istiyorlar. Sık sık burjuva partileri sandıkta cezalandırmak ya da ödüllendirmekten bahsetmeye başladılar. Ayrıca sendikacıların milletvekili olmalarının önünde yer alan yasal engelin kaldırılmasını istiyorlar. Türkiye'nin içinde bulunduğu siyasi belirsizlikten kaygı duyan ağalar, seçim sisteminde yapılacak yasal

düzenlemelerin bu belirsizliğin aşılmasına katkıda bulunacağına dair sermayeye akıl veriyorlar. Bu arada yasa karşısındaki tutumlarına bakarak, emekten yana olan ve emeğe karşı olanlar diye burjuva partilerini ikiye ayıran bürokratlar, şimdiden işçi ve emekçileri aldatmaya başladılar bile. Bütün sermaye partilerinin işçi ve emekçi düşmanı olduklarını elbette onlar da çok iyi biliyorlar. Zaten bunu bildikleri içindir ki, yalanları şimdiden ortalığa saçıyorlar. İşçi ve emekçi düşmanı partilerin zedelenen saygınlığını onarmaya soyunmuş görünüyorlar. Sınıfın tarihsel kazanımlarını sıfırlayan saldırılara karşı işçi-emekçileri örgütlü mücadeleye sevk etmeye değil, onları oyalamaya çalışan bir Emek Platformu'nun kimlere hizmet ettiği açıktır. Paşabahçe işçilerinin kararlı direnişini desteklemek için yerinden kıpırdamayan ağalar, Bayram Meral haini eliyle direnişi bitirmenin yollarını arıyorlar. Güncel bir tehdit haline gelen emperyalist savaşın tüm Ortadoğu halklarına getireceği ağır yıkım ortadayken, burjuva partilerin kapılarını aşındıranlar, onlardan aldıkları sahte vaatlerle emekçileri kandırmaya çalışanlar emekçilerin gerçek temsilcileri olamazlar. Olsa olsa sermayenin işçi sınıfı ve emekçiler içindeki ajanları olabilirler.

Bu koşullarda işçi ve emekçiler böyle bir platformun emekten yana tutum almasını umamazlar. Sınıf mücadeleleri tarihinde işçi sınıfının sermaye kurumlarının kapılarını aşındırarak hak kazandığı görülmemiştir. Bu yolla bir şeylerin kazanılacağını savunanlar, emekçilerin kölelik zincirlerine yeni halkalar eklemekten başka bir işe yaramazlar.

Sömürü düzeninde yaşamı biraz olsun çekilebilir hale getirmek anlamına da gelen ekonomik-demokratik hakların, ancak uğruna mücadele edilerek kazanıldığı bilinmektedir. Bu kazanımları korumak da en az kazanmak kadar tavizsiz bir mücadeleyi zorunlu kılar. Aksi durumda kazanımları korumak mümkün olmaz. Zira sermaye düzeni her zaman pusuya yatıp avını bekleyen bir kurt gibidir. Bir hak savunmasız kaldığı anda onu parçalayıp yutması işten bile değildir. Sınıf savaşını kesintisiz kılan başlıca nedenlerden biri de budur.

Tarihsel kazanımları koruyup geliştirecek, IMF-TÜSİAD programlarını parçalayacak, emperyalist savaşa, yani halkların yıkım ve katliamına dur diyebilecek biricik öncü güç işçi sınıfıdır. Hayati önem taşıyan bu misyonu yerine getirebilmesi, örgütlü mücadeleden ve diğer emekçi kesimlerin desteğini almasından geçmektedir. İşçi sınıfı kendi öz gücüne güvenerek hareket ettiğinde, kendi öz örgütlülüğünü kurmayı başardığında, bu sorunların üstesinden gelebilecektir. Emekçileri temsil ettiğini iddia eden ama pratikte sermayeye hizmet etmeyi bir misyon olarak üstlenenlerin kirli yüzünü ortaya sermek de bu sayede mümkün olacaktır. O zaman düzene hizmet etmeyi bir kimlik haline getiren bu hainler ortalığa çıkıp emekçiler adına konuşamayacakları gibi kaçacak delik arayacaklardır. Zira işçi sınıfı örgütlü gücüyle harekete geçtiği zaman, sadece sermayenin değil onların da yakasına yapışacaktır.

TEKEL'de peşkeş ve vurgun

Türkiye'de kamu kuruluşlarının özelleştirme adı altında sermayeye peşkeş çekilmesi artık iyice yerleşmiş bir politika halini aldı. Ancak bu peşkeş çekmelerin ortaya çıkardığı fatura ve tepki nedeniyle sermaye devleti özelleştirme öncesi bunun altyapısını hazırlıyor. Yeni yatırım veya teknolojik yenilemelerin önüne geçilerek özelleştirme için zemin hazırlanıyor.

Bu kuruluşlardan biri de TEKEL'dir. Türkiye'nin en büyük işletmelerinden biri olan, onbinlerce işçinin çalıştığı ve tütün ekicilerinin tek alıcısı olan TEKEL de, özelleştirme öncesi oynanan oyunlarla emperyalist tekellere peşkeş çekilmeye çalışılıyor. Son olarak TEKEL ile Amerikan tütün tekelleri Reynolds ve Philip Morris arasında takas ve satış anlaşmalarıyla ortaya çıkan vurgun gözleri yeniden TEKEL'e çevirdi.

TEKEL, emperyalist tütün tekelleriyle yaptığı anlaşmalar doğrultusunda bir vurgun kapısına dönüşmüş durumda. Bu vurgun Amerikan tütün tekeli Philip Morris ile yapılan tütün takasının ardından yeniden gündeme geldi. TEKEL, Philip Morris'ten Virgina ve Burley menşeli 2 milyon 900 kilo tütün alarak yerine Adıyaman ve Yayladağ menşeli 9 milyon 126 bin 896 kilo tütün verdi. Takasta Amerikan tütünleri 5.33 ve 5.86 dolardan alınırken, Türkiye menşeli tütünler 1.45 ve 1.55 dolardan satıldı. Üstelik ortalama fiyatı 5.33 dolardan hesaplanan Amerikan tütününün kilo fiyatı nakliye ve vergi gibi eklemelerle 9.05 dolara ulaşıyor.

Bu vurgunun hemen ardından gene bir Amerikan tekeli olan Reynolds'un da TEKEL'e yüksek fiyattan tütün sattığı ortaya çıktı. TEKEL Reynold'tan satın aldığı Zimbabwe ve Malavi menşeli tütünün kilosuna ortalama 7 dolar ödedi. 1 milyon 758 bin 600 kilo tütün satın alan TEKEL'in buna karşılık 11 milyon dolar para ödediği iddia ediliyor. Oysa TEKEL köylüden satın aldığı tütünün kilosuna sadece 1 dolar ödüyor.

Bu iki vurgunun altını biraz kazıyınca aynı isimle karşılaşıyoruz; Reytek. Reytek, Amerikan tütün tekeli Reynolds ve TEKEL yönetiminin ortaklığıyla kurulan bir şirket. Şirketin %49 hissesi TEKEL'e, %51 hissesi Reynolds'a ait. Bu sayede şirkette asıl söz ve yetki hakkı Reynolds'un elinde toplanmış oluyor. Reytek tütünün kilo fiyatını belirleyerek, bunu TEKEL'e dayatabiliyor. Kendi tütünlerini yüksek fiyattan satan Reynolds, TEKEL'den tütünü oldukça düşük bir fiyata satın alıyor. TEKEL Reytek aracılığıyla kendi elini bağlamış durumda, bunu her satış anlaşmasında görmek mümkün. "Malumları olduğu üzere ortaklığımız olan Reytek tarafından Flue Cured ve Burley tütünlerinin %49'unun Reytek yönetim kurulu tarafından tespit edilen fiyat üzerinden satın alınması öngörülmüştür." türünden söylemler TEKEL'in yaptığı diğer anlaşmalarda da sıkça geçiyor. Bu, tüm söz hakkının Reytek aracılığıyla Reynolds'a verildiğini gösteriyor.

Bu vurgunların yol açtığı ekonomik zarar ise çalışanlara ve halka ödettiliyor. Bir yandan TEKEL çalışanları zarar gerekçesiyle işyerlerinin kapanma tehlikesi ve işsizlikle karşı karşıya kalırken, diğer yandan TEKEL ürünlerine ardarda yapılan zamlarla emekçilerin başka bir yoldan da fatura ödemeye ortak olmaları sağlanıyor. Böylece gerek emperyalist tekeller gerekse onların yerli işbirlikçileri servetlerine servet katma imkanına kavuşuyorlar.

Öte yandan ise, TEKEL'in kamu yönetimi nedeniyle piyasa şartlarına uyum sağlayamayıp zarar ettiği, bu nedenle bazı birimlerinin kapatılması veya özelleştirilmesi gerektiği propaganda ediliyor. Oysa TEKEL kendi alanında gerçek bir tekel. Son dönemde

emperyalist tütün tekellerine sağlanan imkanlara rağmen hala piyasanın çok büyük bir kısmını elinde tutuyor. Bu ise emperyalist tekellerin ağızını sulandırmaya yetiyor. Tüm söylemlerin aksine TEKEL bilinçli bir politikayla zarar ettirilerek özelleştirilmesinin kapısı aralanıyor.

Özelleştirmeye ve bu vurgunlara dur diyecek güç, başta saldırının hedefindeki işçiler olmak üzere Türkiye işçi sınıfıdır. Emperyalist tekellerin ve yerli işbirlikçilerinin yağmasına son vermek militan bir mücadeleyle mümkündür.

Gerçek iş güvencesi işçilerin kendi eylemiyle sağlanabilir

Erken seçimlerin gündeme oturmasıyla işçi sendikaları da kendilerine bir iş edinmiş oldular. İş güvencesi yasa tasarısının çıkarılması istemiyle parti ziyaretlerine giriştiler. Bu aynı süreçte, sınıf ve emekçi kitlelerin yıkımını kat kat derinleştirecek bir kararı, Türkiye'nin Irak saldırısına katılmasını, hemen hemen kesin hale getiren gelişmeler yaşanıyor. Ancak sendikalar tıpkı IMF-TÜSİAD yıkım programlarının uygulanmasında olduğu gibi, savaşa katılma kararının alınması konusunda da ölü sessizliğine bürünmüş durumdadır. Gürültü kopardıkları iş güvencesi yasası ise ne 1475 sayılı iş yasasından, ne de bunu değiştiren yeni iş yasası tasarısından bir milim ilerilik taşıyor. Hatta denilebilir ki, "değişiklik", "yenilik", "ilerilik" adı altında sunulan bu tasarı eski yasanın ilgili maddelerinin kopyasından, sözde "bilim kurulu"nun hazırladığı iş yasası taslağındaki ilgili maddeler de iş güvenliği yasa tasarısından kopya edilmiştir.

İş güvencesi yasa tasarısının 1. maddesinde tarımdan sayılacak işler sıralanmakta; 2. maddesinde "1475 sayılı İş Kanunu'nun 13 nci maddesi aşağıdaki şekilde değiştirilmiştir"tir denildikten sonra, ilgili madde harfi harfine aynen aktarılmış, sadece sonuna içerik olarak hiçbir değişiklik getirmeyen birkaç cümle eklenmiş durumdadır. Ardından madde, A, B, C, D ve E fıkralarıyla genişletilse de, getirilen düzenlemeler yürürlükteki yasanın devam eden maddelerinde bir biçimde bulunmaktadır. Tasarının 3. maddesi, değişikliklerin iş kanununda ne şekilde ifade bulacağını; 4. maddesi yasanın 17 maddesine, uygunsuz fesih halinde işçinin yargıya başvurma hakkını belirten bir fıkra eklenmesini; 5. maddesi ise, 1475 sayılı iş yasasının toplu işten çıkarma ile ilgili 24. maddesindeki değişiklikleri belirtmektedir.

İş kanununda değişiklik yapan tasarıda da, aynı konular, hemen hemen aynı ifadelerle yer almış durumdadır. Bu böyle olduğu halde sermaye cephesinden iş güvencesi yasa taslağına karşı büyük bir öfke ve tepki gösterilirken, yeni iş yasası taslağına sahiplenilmesinin nedeni sadece bu taslakla esnek üretim ve başka bazı avantajların sağlanması değildir. İş güvencesi yasa tasarısına yönelik tepkilerinin nedeni de, tasarıyla gerçekten iş güvencesi sağlanacağını düşünmeleri

değildir. İşverenler için sorun, yasalarda illa bir değişiklik olacaksa bunun istisnasız biçimde kendilerinden yana olması, olmayacaksa hiç değişiklik yapılmamasıdır.

Sözde iş güvencesi yasa tasarısı, ne işçiye gösterdiği mahkeme yolu ile ne de işverene biçtiği tazminat ödeme mecburiyetiyle işi güvencelemiş olacaktır. Eğer bu yolla iş güvencelebilseydi, 1475 sayılı yasaya göre de tazminat ve dava haklarına sahip olan işçilerin iş güvencesi diye bir sorunları olmaması gerekirdi.

Ancak bilindiği gibi bu sorun her geçen gün daha da büyüyor. Ne yasaya göre tazminat ödeme yükümlülüğü önleyebiliyor işçi çıkarmaları, ne de işçinin mahkemeye başvurma hakkı. Hatta, İsdemir'de de görüldüğü gibi, kazanımla sonuçlanmış mahkeme kararları bile bağlamıyor kapitalistleri. Çünkü devlet, sözkonusu olan işçinin-emekçinin hakkı ise, kendi yasalarının dahi arkasında durmuyor. Yasaları çiğneyen işçi-emekçi ise takibattan ve en ağır cezalara çarptırılmaktan kurtulamıyor. Ama aynı yasaları bir kapitalist çiğnemeye kalktığında durum tam tersine dönüyor.

Şu an Paşabahçe'de yaşanmakta olanlar bile devletin kapitalist kimliğini fazlasıyla ortaya koymaya yeterlidir. Paşabahçe işverenin toplu tensikat kararının yürürlükteki iş yasası ile hiçbir biçimde uyuşmamasına rağmen, devlet Paşabahçe patronuna değil direnişe geçen işçiye ve destek eylemlerine karşı önlemler alıyor. Bu yıllardır bu şekilde yaşanıyor. İşçiye iş güvencesi tasarısının yasalasmasıyla durumun tersine döneceğini söylemek tam bir sahtekarlıktır. Bugün sendikalar bir kez daha bu sahtekarlığa soyunmuş durumdadır.

Kapitalizmin yasası "gücü gücü yetene" olarak özetlenebilecek orman yasalarıdır. Devlet ve polis gücü dahil olmak üzere tüm maddi güçleri elinde bulunduran kapitalistlere karşı işçi ve emekçilerin tek gerçek gücü örgütlü mücadelesinin gücüdür. Devletin yasaları da ancak işçiler örgütlü bir mücadele yürüttükleri zaman işletilebilmektedir.

Bugün artarak süren işten çıkarmalara karşı tek ve en etkili güç ancak işçi sınıfının birleşik-örgütlü mücadelesi olabilir. Bunun olmadığı koşullarda çıkarılacak yasalarda, gündemdeki tasarılar örneğinde olduğu gibi, işçinin değil işverenin haklarını güvencelemeye dönük olacaktır.

Süreci kamu emekçilerinin taban inisiyatifi kazanabilir!

Sermaye devletinin Haziran 2001'de çıkardığı 4688 sayılı yasa, zaten kan kaybetmekte olan kamu emekçileri hareketini kangren etti. Bu yasa üzerinden kamu emekçileri hareketine dair birçok kirli planı olan devlet, gelinen yerde kendi cephesinden büyük oranda başarıya ulaşmış durumda. KESK, yasayla birlikte ortaya çıkan yetki meselesine o kadar odaklandı ki, başta grev ve toplu sözleşme olmak üzere yıllardır uğrunda mücadele ettiği, bedeller ödediği istemleri bir kenara bıraktı, yetki telaşına kapıldı.

Grevsiz-toplusözleşmesiz alınan yetkinin bir anlamı olmadığı ortada. KESK'in mücadele deneyimleri oldukça fazladır. 4-5 Martlar'ı, 26 Mayıslar'ı vb. yaratan kamu emekçilerinin, hakların yasalarla değil fiili-meşru mücadeleyle, yetkiden alınan güçle değil (zaten yetkinin verdiği bir güç yok) taban inisiyatifinin gücüyle kazanılacağını bilmesi ve buna uygun hareket etmesi gerekiyor. KESK'i kitleselleştirecek olan da toplu görüşmeden alabileceği kısıtlı haklar değil, kararlı, militan, sonuç alıcı eylemliliklerdir.

Öncesinde "Biz bu yasaya sığmayız, bu yasayı tanımıyoruz, mücadelemize kaldığımız yerden devam eder, grevli-toplusözleşmeli sendika mücadelemizi sürdürürüz" diyen KESK yasayı öyle bir tanıdı ki, atacağı her adımdan önce yasaya bakar oldu, yasaya endeksli biçimde beklemece bir tavır sergiledi. Yasaya jet hızıyla uyan KESK, Temmuz ayı başında yapılan Eğitim-Sen Tüzük Kurultayı'nda, yasaya aykırı olduğu gerekçesiyle tüzükten "anadilde eğitim"i çıkardı.

Yetki alma beklentisiyle yasanın yasalasmasından bu yana, yani özellikle son bir yıldır, ekonomik taleplerle sınırlı birkaç basın açıklamasından öte bir şey yapmadı. Halihazırda bölgede yaşanan Filistin sorunu, yaklaşmakta olan ve Türkiye'yi de doğrudan

ilgilendiren Irak operasyonu, ülkede yaşanan kriz ve bunun getirdiği işsizlik, yoksulluk vb. sorunlar karşısında sessiz kaldı. Bu haliyle Emek Platformu'ndaki diğer bileşenlerden pek farkı kalmayan KESK, son olarak "kontra sendika", "devlet güdümlü sendika" dediğimiz Türk Kamu-Sen ve Memur-Sen'le toplu görüşme gündeminde ortaklaştı. Üç konfederasyon yaklaşık on maddeden oluşan ortak önerilerini Yüksek İdari Kurul'a (YİK) iletiler. YİK, sahte yasada yer alan "Kamu görevlilerinin hak, ödev ve çalışma koşullarının düzenlenmesi ve kanunların kamu görevlilerine eşit uygulanmasına yönelik kararların alınması için yapılacak toplu görüşmelere esas olmak üzere kamu işveren kuruluna görüş bildirmek ve toplu görüşmelerde belirlenen mutabakat metinlerinin uygulanmasını izlemek amacıyla" oluşturulan bir kurul.

KESK Emek Platformu içerisinde meşrulaştırdığı Kamu-Sen'i yasa geçtikten sonra sürekli eleştiri ve teşhir konusu yapmıştı. Hazırladığı tüm broşürler, örgütlenme kampanyaları da yine bu politika üzerine kurulu idi. Şimdi aynı KESK bürokratları etkisiz bir yetki hevesiyle Kamu-Sen'le on maddelik ortak bir metne imza atmış bulunuyor. Bu metnin oldukça geri ve ekonomik taleplerle sınırlı kaldığını söylemeye gerek dahi yok. KESK bürokratları bu tutumla yasayı hem fiilen hem de hukuken kabullendiklerini bir kez daha tescil etmiş oldular. Bu belgeye imza atmanın utancından bir nebze olsun sıyrılmak için olsa gerek, KESK ayrıca dokuz maddelik bir listeyi de YİK'e iletmış bulunuyor. Bu dokuz madde içinde de grev ve toplu sözleşmenin adı dahi geçmiyor.

Alınan son karar gereği, KESK Danışma Meclis'i üyelerinin 13 Ağustos'ta İstanbul'dan Ankara'ya başlayacak yürüyüşü, 17 Ağustos'ta Ankara-

Güvenpark'ta kitlesel basın açıklaması ile sonuçlanacak. Eylem kamuoyuna "%5'lik ücret artışı" olarak yansdı. Ancak içte yürüyüş şu şekilde dillendiriliyor: "Ankara yürüyüşü toplu görüşmeyi toplu sözleşmeye çevirme anlayışımız doğrultusunda taleplerimizi gündeme getirme ve TİS sürecini güçlendirmenin bir aracı olacaktır." KESK bürokratlarının maddeler arasına koymadığı toplu sözleşme maddesini devletle masaya oturduğunda da gündeme getirmeye niyeti yok, ama üyelerine karşı toplu sözleşme mücadelesi veriyormuş gibi gözükmeye çalışıyor.

17 Ağustos'taki eylem ister basına yansdığı gibi ücret eylemi olsun, isterse toplu görüşmeyi toplu sözleşmeye çevirme amacıyla yapılacak olsun, bu eylemin sürecin önünü açmayacağı açık. Kamu emekçileri geçmişte birçok kez fiili eylemlerle %50'lerin üzerinde ücret artışı alırken şimdi %5'lere mahkum hale geldi. Taban için, hiçbir yaptırımı olmayan, devletin belirlediği sınırlar çerçevesinde gerçekleşen bir görüşme ve ancak onun verdiği kadarıyla alınan haklar değil, yaşanan hak ihlalleri ve saldırılara karşı fiili güç ve eylemlerle kazanılan hakların önemi vardır. Devletle yapılan görüşme ile taleplerimizi kazanacağımız yanlımsasına kimse düşmemelidir.

Kamu emekçileri gene günü kurtarmak için yapılacak olan Ankara yürüyüşü ve mitingine umut bağlamak yerine kendi iç örgütlülüklerini oluşturmalı, mücadele yolunda karşısında artık iki güç olduğunu görmelidir. Birincisi her zamanki gibi sermaye devleti, ikincisi de KESK bürokratlarıdır. Oluşturulacak taban örgütlülükleriyle gelinen süreç konuşulmalı, tartışılmalı, buna karşı izlenecek yol ve yöntemler belirlenmelidir.

Kitaplarımızdan...

H. FIRAT
Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm
(TDKP Eleştirisi)

H. FIRAT
Program sorunları üzerine konferanslar
Ulusal Sorun ve Devrim

H. FIRAT
Demokrasi, Devrim ve Oportünizm

H. FIRAT
Demokrasi ve Devrim

H. FIRAT
Program sorunları üzerine konferanslar
Bağımsızlık ve Devrim

H. FIRAT
Demokratizmi Savunmanın Sınırları

EKSEN YAYINCILIK
Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel-Fax: 0 (212) 534 32 39

Paşabahçe direnişinin akıbeti kendinden öte sonuçlar yaratacağı

Paşabahçe direnişinin önem.

Paşabahçe ve işçi sınıfı hareketi tarihi

Paşabahçe Şişecam işgali, etkisi-gücü kendinden ibaret herhangi bir mevzi direniş değildir.

Paşabahçe'nin tarihinde, DISK'in kuruluş kıvılcımını çakan 1966 grevi ve '91 fabrika işgali gibi büyük deneyimler vardır. Bugün olduğu gibi, geçmişteki bu olaylar sırasında da direnişler Paşabahçe'nin duvarlarını aşmış tüm Beykoz'a yayılmıştı.

22 Temmuz'da başlayan direniş, gerek biçim gerek gidişatıyla gösteriyor ki, cam işçilerinin kendi süreçlerine dair güçlü bir tarihsel belleği var. Bu belleğe Beykoz halkının ortak olduğunu söylemek de abartı olmayacaktır. Direniş başta İstanbul olmak üzere, Türkiye'nin çeşitli yerlerindeki ileri işçi ve emekçilerin hemen sahip çıkması, Türkiye işçi sınıfının hafızasında Paşabahçe'nin apayrı bir yeri olduğunu gösteriyor.

Paşabahçe'yle başlayıp tüm Beykoz'la bitirmek istiyorlar

Cam işçilerinin durdurmaya çalıştığı saldırı, fabrikanın kapatılmasından öteyedir. Direniş, Beykoz gibi muhteşem bir boğaz ilçesini kapitalistlerin cennetine çevirme planını püskürtmeyi hedefliyor. İşçisinden memuruna, esnafından düzen partilerinin yerel bağlantılarına, demokratik kitle örgütlerinden sendikalarına dek tüm Beykozlular bu bilinçle hareket ediyorlar.

Biliniyor ki Şişecam'dan sonra TEKEL ve Deri Kundura fabrikalarının kapatılması gelecek. Yani önce Beykoz'un can damarları kesilecek. Arkasından ise emekçiler ve yoksullar Beykoz'dan sürülmeye çalışılacak. Sonra doğa-orman kıyımına, daha sonra da villa kentlerin, "plaza"ların kurulmasına geçilecek.

Direniş cephesindekiler bunun apaçık bilincindedir. Kamuoyuna her vesileyle bunu anlatmaya çalışıyorlar.

Paşabahçe işçileri tutulması gereken yolu gösteriyor

Paşabahçe işçilerinin, ülkenin yıllardır içinde bulunduğu mevcut konjonktürde seçtikleri direnişin niteliği ve direniş sürdürme biçimleri ise, sınıf mücadelesine akıtılan ferahlatıcı bir soluktur.

Burjuvazi, düzenin yapısal krizlerine batmış durumda olmasına rağmen, son yıllarda işçi sınıfı cephesinden fazla bir karşı koyuş gelmediğinden saldırı üstüne saldırı gerçekleştirdi. Ekonomik-sosyal yıkım programlarını ağırlaştırarak sürdüreceğini de zaten IMF'ye taahhüt edip duruyor. Halihazırda KİT'lerin tasfiyesiyle, ağır vergilendirmelerle, sürekli

zamlarla, işçi kıyımlarıyla, örgütsüzleştirmeyle, sefalet ücretleriyle, esnek üretim yasa tasarısıyla sürdürüyor yıkım saldırısını.

Belki cam işçileri bugüne kadar diğer sınıf kardeşleri gibi davrandılar, bu saldırılara yıllar yılı katıldılar. Ama saldırı kendilerine ölüm-kalım sorunu olarak yöneldiği bir durumda, tarihsel deneyimlerinden yola çıkarak direniş yolunu seçtiler. Cam işçilerinin direnişi,

sermayenin saldırılarını püskürtmek için tutulacak yolu gösteren güzel bir örnektir.

İşçi sınıfının gücü, hareketinin muazzam etkisi, Paşabahçe şahsında bir kez daha açığa çıktı. Hiçbir baskı, yalan, çarpıtma Beykoz halkının Paşabahçe işçileri etrafında kenetlenmesini engelleyemedi. Direniş, işçi sınıfına bu açıdan da iyi bir örnektir.

Şişecam direnişinin fabrika duvarlarını aşarak tüm bölge halkını kucaklaması, yaslandığı tarihsel birikim, sınıfın ileri kesimlerinin sahiplenici tutumu, eylemin ve eylemi yapanların militanlığı ve kararlılığı, devlet baskısını-terörünü göğüsleme gücü, bütün bunlar üzerinden işçi sınıfına örnek teşkil etmesi gibi faktörler, Paşabahçe direnişini önemli bir mevzi direniş haline getirmektedir.

Direniş düzen cephesini kaygılandırıyor

Direniş safındaki kadar karşı cephe de, yani tüm sermaye cephesi de bu önemin farkındadır. Direniş başlar başlamaz Vali, Emniyet Müdürü, sendika başlarını tutan ağalar, milletvekilleri Beykoz'a üşüştiler. Burjuva medya ilk günlerin sersemliğini atlattıktan sonra direnişe karşı suskunluk fesadını gecikmeksizin devreye sokmuş bulunuyor. Bir ölçüde seçim kaygısıyla da olsa meclis gündemine taşınan böylesi önemli bir direnişle ilgili burjuva basında, TV'lerde (özel hesaplara dayalı bir-iki istisna dışında) tek kelime edilmiyor. Sendika bürokratları direniş "uzlaşma ve diyalog"la bitirmek için çırpınıp duruyorlar. Devlet Beykoz'da fiili sıkıyönetim uyguluyor. Polis fabrikayı ablukaya aldığı yetmezmiş gibi destek eylemlerine de azgınca saldırıyor, fabrika çevresinde neredeyse kuş uçurtmuyor. Basın için ayrı, halk için ayrı "toplanma parkları" oluşturulmuş durumda.

Bütün bunlardan da anlaşılacağı üzere, sermaye sınıfı da örnek alınacak bir tarihsel bilinçle, büyük bir

ciddiyetle hareket etmektedir.

Paşabahçe direnişinin akıbeti kendinden öte sonuçlar yaratacağı

İki karşıt sınıfın bir mevzi üzerinden dönem itibarıyla oldukça keskin karşı karşıya geldiği Paşabahçe direnişi, her açıdan sınıf hareketinin genelini yakından ilgilendirmektedir.

Direnişin sonucu, tarihe önemli bir kayıt olarak düşülecektir. Sonuç sermaye lehine olursa, sermaye iktidarı sınıfın geneline yönelik saldırılarını buradan alacağı moral üstünlükle bundan böyle daha pervasız yürütecektir. Şayet cam işçileri başarılı olursa, işçi sınıfını kuşatan yılgınlık ve korku atmosferinin parçalanması

doğrultusunda anlamlı bir kıvılcım çakılmış olacaktır. Sorumlulukların hakkını verebilmek, Paşabahçe direnişinin bu önemi dikkate alınarak hareket edildiği ölçüde mümkün olabilir.

Paşabahçe işçilerine büyük sorumluluk düşüyor

Bu çerçevede sorumluluğun önemli bir bölümü Paşabahçe işçilerine düşüyor. Zira bir direnişin hareketin kaderi en başta iç örgütlülüğe, taleplerinin netliğine, yürütücülerinin kararlılığına ve militanlığına bağlıdır. İşçiler bugüne kadarki tavırlarıyla sorumluluklarının hakkını vereceklerini gösterdiler. Direniş mahalleliyle bütünleştirmek için çaba sarfettiler, ediyorlar. Beykoz emekçilerinin her akşam "İşçi halk elele, büyük zafere!" sloganlarıyla ve kitlesel olarak fabrika önüne akması bu çabaların sonuç verdiğini de gösteriyor.

İşçiler ayrıca direniş cephesinde samimi olarak yer alan herkese çözücü halkanın ne olduğunu da benimsetmiş durumdadır. Direniş sahiplenen bir ev kadını bile, "Kristal-İş tüm Şişecam fabrikalarında iş durdursun, bakalım Paşabahçe'yi kapatabilir mi işveren?" diye net bir yön belirleyebiliyor.

Sınıf devrimcileri üzerlerine düşeni yapmalıdırlar

Direnişin iç bütünlüğü açısından görüldüğü kadarıyla iki zayıf noktadan sözedilebilir.

İlki, devrimci öncü müdahaleden yoksunluktur. Sınıf devrimcileri direnişin bölge ve ülke açısından taşıdığı önemden yola çıkarak, içten müdahalenin imkanlarına ne yapıp edip ulaşmak durumundadırlar. Burada önden imkanlarımız çok kısıtlı olabilir. Ama geçmiş süreçteki mevzi direnişlerin pek çoğunda da durum pek farklı değildi. En yakın örnek Aymasın direnişidir. Dolayısıyla, geçmiş deneyimlerin

aktır...

ve işçi sınıfının sorumluluğu

derslerinden, edinimlerinden yararlanarak içerden müdahalenin olanakları yaratılabilir.

Sendika yönetiminin teslimiyetçi tutumu boşa çıkarılmalıdır

İkinci zayıf nokta ise, Paşabahçe işçilerinin üye olduğu Kristal-İş Sendikası'nın tutumudur. Sendika yöneticilerinin direnişin başlangıcından bu yana yaptıkları tüm açıklamalar, dahası geçmiş yıllardaki tutumları (örneğin '91'den bu yana yaşanan tensikatlara karşı koymamaları, fabrika kapanmasın bahanesiyle iki yıl boyunca "fedakarlık" adı altında işçileri sıfır ücret artışıyla çalışmaya zorlamaları vb.), çözümün eksenine ara formülleri koyduklarını gösteriyor.

Daha ilk günde yayınladıkları bildiri de aynen şunu söylemişlerdir:

"Sendikamız bugüne kadar Paşabahçe işyerinde yaşanan sorunların çözümünde önemli fedakarlıklarda bulunmuştur. 3 bin 200 kişinin çalıştığı fabrikada bugün 870 kişi çalışmaktadır. Sendikamız karşılıklı bir uzlaşmayla işyerinin daralmasına onay vermiştir... İki yıl boyunca sıfır zamma evet demiştir."

Bu itiraflardan sonra çözüm yolu olarak sunulan halen de "diyalog ve uzlaşma yolu"dur. Fabrikayı işverenin istekleri doğrultusunda bugünkü noktaya getiren bu yolda ısrar, nihayetinde Paşabahçe fabrikasının tümünden tasfiyesi sonucunu doğuracaktır. Halihazırda bir ölçüde yaşanan da budur.

Direniş sendikaya rağmen başarıya ulaşabilir

Sendikanın tutumuna rağmen direniş, taleplerini kendi öz gücüyle kazanma potansiyeline sahiptir. Bunun için öncelikle direnen işçilerin kendi taleplerinde net, hareketlerinde bağımsız ve kararlı olmaları gerekir. Diğer yandan ise Kristal-İş'te örgütlü tüm fabrikaların, özellikle de Şişecam'ın Türkiye'nin dört bir yanındaki fabrikalarının işçilerinin direnişe ileri düzeyden destek vermeleri gerekir.

Sendikal uzlaşmacı tutumun etkisini kırmak, Paşabahçe direnişini zaferle noktalamak özellikle bunlara bağlıdır.

Başta tüm cam işçileri olmak üzere, Türkiye işçi sınıfı eylemli tavırlarla Paşabahçe'ye sahip çıkarsa, sendikacıların "gerekirse desteği kitlesel işçi hareketine çeviririz" yönlü sözlerinin arkalarında durmaları sağlanabilir. "Diyalog ve uzlaşma"dan halen de medet umanlar "gerekirse" diyorlar, ama herkes farkında ki, desteği kitlesel işçi hareketine çevirmek hemen ve acil olarak gereklidir!

Sınıf dayanışmasının yakıcı önemi

Direnişin zaferle sonuçlandırılması sorumluluğunun temel önemde bir yanı da diğer işçi ve emekçi kesimlere düşüyor. Paşabahçe abluka altındadır ve bu ablukanın parçalanması hayati önemdedir.

Dışardan destek ziyaretlerinde bulunmak, maddi-manevi dayanışma örgütlemek ablukayı kırmanın önemli bir parçasıdır. Diğer parçayı ise bulunan alanlarda destek eylemleri örgütlemek

oluşturmaktadır. Gebze'deki işçilerin 29 Temmuz akşamı alanlara çıkarak yaptıkları eylem dayanışmanın en güzel ve etkili biçimidir.

Bu tür bir dayanışma boykotlar, fazla mesaiye kalmama, kitlesel basın açıklamaları, fiili iş durdurular vb. biçimleri de içerecek tarzda yaygınlaştırılmalıdır. Öncü işçi platformları bu çerçevedeki sorumluluklarının hakkını vermeye

çabalamalıdır.

Cam işçileri başlattıkları mevzi çarpışmayla sınıf hareketine taze ve ferahlatıcı bir soluk katmışlardır. Bunu alıp güce çevirmek, zafere taşımak başta öncü, bilinçli, devrimci işçiler olmak üzere tüm sınıfın görevidir.

O halde daha fazla destek, daha fazla eylem!

Direnişçi İSDEMİR işçilerinden direnişçi Paşabahçe

Şişecam işçilerine:

"Direnişinizi sınıf dayanışması ruhu ve coşkusuyla selamlıyoruz!.."

Alınlarından öpülesi, üreten, mücadeleci, onurlu ve yiğit Paşabahçe işçileri, aileleri ve Beykoz halkı!..

Eşsiz güzellikteki Beykoz semtinde kurulu olan Paşabahçe Şişecam Fabrikası'nın kapatma kararından sonra siz Beykozlu işçi kardeşlerimiz ve semt emekçilerinin fabrikanın kapatılmasına ve dolayısıyla semt işçi-emekçilerinin açlığa ve sefalete terkedilmesine karşı başlatmış olduğunuz fiili direniş sınıf dayanışması ruhu ve coşkusuyla selamlıyoruz.

Başlatmış olduğunuz haklılığa dayalı meşru ve fiili mücadelenizi ilk günden beri büyük bir heyecan içerisinde izliyoruz. Her gün sabah uyandıığımızda ilk işimiz, günlük basını alıp özellikle Paşabahçe direnişini sayfalarda aramak oluyor. 15 gün ücretli izin verme taktiğiyle fabrikayı sessizce kapatmak isteyen işverene karşı oldukça ciddi tepkiler gelişti, fabrika çalışanların yanı sıra Beykoz halkı da tam anlamıyla destek vermiştir direnişe.

Sermayenin işçi sınıfı ve emekçilere dönük çok kapsamlı saldırılarının arttığı bir dönemde ve üstelik ezilen, yoksul kesimlerin henüz çok cılız tepkiler koyduğu böyle bir süreçte, Beykozlu işçi-emekçilerin birlik olup saldırılara karşı fiili eylemler gerçekleştirmesi, bize ayrıyeten çok güçlü bir moral sağladı. Gücümüzün daha da arttığını hissettik. Fakat bu da yetmez, daha pek çok işyeri ve fabrika IMF'nin dayattığı saldırılara karşı ortak bir tavır sergilemelidir. Bu anlamda Paşabahçe işçisinin eylemleri yol gösterici olmalıdır.

Bizler İskenderun Demir Çelik Fabrikalarında (İSDEMİR) yaklaşık 4 ay önce işten atılan, yoksulluğa, açlığa ve sefalete terkedilen taşeron işçileriz. Fabrikamızda kadrolu işçilerle aynı işi yapmamıza rağmen toplu iş sözleşmesinden faydalanamıyorduk. Üstelik onlarla aynı işi yapmamıza rağmen oldukça düşük ücret alıyorduk. Sendika seçimlerinde dahi oy kullanma hakkımız yoktu.

Bunun üzerine Dörtüyo (Hatay) İş Mahkemesi'ne başvurduk, mahkemeye başvuran şu ana kadar yaklaşık 1200 arkadaşımız işten atıldı. Burada davayı kazanmamıza karşın işveren Yargıtay'a başvurdu. Yargıtay'da da davayı, yani kadro hakkı ve toplu iş sözleşmelerinden

faydalanma hakkı kazandık. Ancak buna rağmen halen işe alınmıyoruz. İşveren başka şehirlerden işçiler getirtip fabrikada çalıştırıyor. Resmi üyesi olduğumuz Özçelik-İş Sendikası işverenle birlik oldu. İşverenin avukatlığına soyundu, yani bizlerin işten atılmasında büyük rol oynadı.

Biz İskenderun Demir Çelik Fabrikalarında işten atılan işçiler olarak hem işverene, hem de bize ihanet eden sendikaya karşı başlatmış olduğumuz onurlu direnişimize ve mücadelemize devam etmekteyiz. Haklarımızı söke söke almak için fabrikanın önünde oturma eylemi başlattık, ancak eylemin daha ilk saatlerinde jandarma 22 arkadaşımızı gaz bombaları ve coplarla saldırarak gözaltına aldı. Sizin direnişinize de engel olmaya çalıştığı gibi...

Ayrıca işçi sınıfı açısından üzerinde çok önemle durulması gereken farklı bir konu daha var. Meclise sunulan 1475 sayılı sözde işgüvencesi yasa tasarısı... Biz işçi sınıfı için tam tersi, yani bir tür ölüm yasası. Meclisin bu yasayı, yasal güvence altına alması için elinden gelen çabayı sarfedeceğini biliyoruz.

Biz İskenderun Demir Çelik Fabrikaları işçileri olarak diyoruz ki, işçilere karşı çıkartılacak olan bu ölüm yasasına karşı Türkiye genelindeki tüm işçiler birlik, beraberlik ve sınıf dayanışması ruhuyla hareket ederek, bu yasaya karşı "ölüm yasasına hayır" sloganıyla mücadeleye başlayalım. Bizler biliyoruz ki birlik ve beraberlik içerisinde hareket edersek sermayenin işine yarayacak olan bu yasayı çöplüğe atabiliriz. Çünkü çocuklarımızın geleceği için dayanışma içerisinde olmak oldukça önemlidir. En azından onlar daha rahat koşullarda çalışsınlar. Birlik olursak bu yasa karşısında kazançlı çıkacak olan bizleriz, yani işçi sınıfı.

Bizler İskenderun Demir Çelik Fabrikalarında (İSDEMİR) işten atılan işçiler olarak vermiş olduğunuz onurlu direnişinize en kısa zamanda sizleri ziyaret ederek destek olacağız.

Sizleri sınıf dayanışması ruhuyla selamlıyoruz. Sevgilerimizle...

**Yaşasın sınıf dayanışması!
Yaşasın işçilerin birliği!
Yaşasın Paşabahçe işçilerinin onurlu mücadelesi!**

İşten atılan İSDEMİR işçileri

Direnışteki Paşabahçe işçisiyle konuştuk...**“Dünya yerinden oynar,
işçiler birlik olsa!..”**

-Paşabahçe Şişecam '60'lı yıllardan bu yana direnişe sahne olan bir fabrika. Ve yine bir direniş yaşıyor. Bize önceki süreçten ve yaşanan direnişten söz eder misiniz?

- Ben 26 yıldır Paşabahçe işçisiyim. '91'de yaşanan o büyük direniş de an be an hatırlıyorum. Ama bugün '91'den çok farklı. Tam tersi bir durum yaşıyoruz Paşabahçe'de. '91'de işten çıkarmalar karşısında üretimi biz durdurduk, şalteri biz indirdik. Bugün ise patron fabrikayı kapatmak istiyor, biz çalışması için direniyoruz. '91'de el imalatı ve züccaciye bölümü de bizdeydi. Bu bölümler şimdi, Eskişehir'e, Mersin'e dağıtmış durumda. Dağıtılmadan önce burda 3500 işçi çalışıyordu, bugün ise 870 kişi çalışıyor. Her şeyden de önemlisi bizlerin arasındaki dayanışma, birlik ve beraberlik '91'de daha güçlüydü. Sermayeye karşı her yönden tek yumruk olmuştuk.

- Günlük basında, fabrikadaki ocakların çalışmadığından söz ediliyor. Teknik olarak fabrikanın üretim durumu nedir?

- Şu an çalışabilen sadece 2 ocak var. Üretim başlasa bile bu iki ocak çalışacak. 6 ocak varken 870 kişi çalışıyorduk. Bu durumda 870 kişi 2 ocak için oldukça fazla. Kendi konuşmalarımızdan ve sendikamızın tutumlarından en az 300 kişinin ya atılması ya da diğer Şişecamlara dağıtılması konuşuluyor. O yüzden baştan bir umutsuzluk hali var üzerimizde.

-Direniş sürecinde sendikamızın oynadığı rolden bahsedebilir misiniz?

- Sendika şu an ikiye bölünmüş durumda. Yönetimle, yönetimi alamayıp ona muhalif olanlar arasında sürekli bir didişme var. Ve bu da direniş

olumsuz etkiliyor. Birlik olması gerekirken kendi içimizde ayrılıyoruz. Ve kişisel çıkarlar önplanda olunca toplamamızın çıkarları gözardı ediliyor. Bu da patronun işine geliyor. Patron bizden örgütlü davranıyor. '91'den farklı demiştik ya, Kristal-İş'in pek çok şubesi destek ziyaretine geldiğinde, "Benim akrabam komada ama ben sizin yanınızdayım" diyor.

Sanki bir lütufmuş gibi. Tabii olacaksın. Bizler 10 gündür gece gündüz burdayız. Hepimizin hastası, çoluğu çocuğu var, ama burdayız. Sen bizi temsil ediyorsun, bizim sözcülüğümüzü yapıyorsun ve kalkıp bunu söylüyorsun. Aslında suç biraz da bizde. Benim temsilcimi, ben seçiyorum o da gidip onu seçiyor. Kendi iradenizi koyamıyorsunuz...

-Paşabahçe'nin kapatılmasının gerisinde daha

büyük hesapların olduğu söyleniyor, siz ne düşünüyorsunuz?

- Tabii. Bugün Paşabahçe temel işletmelerden biri ve Beykoz'da kale konumunda. Kaleyi ortadan kaldırırsanız karakolları daha çabuk ele geçirirsiniz. Bugün herkes biliyor; Paşabahçe tek kalmayacak, peşisıra Tekel Rakı, Deri Kundura, gecekondularımız gidecek. Büyük bir rant oyunu var burda. Oynanan oyun çok basit. Fabrikanın üretim kapasitesi oldukça fazla. Bazı bölümler bilerek çalıştırılmıyor. Fabrikanın o bölümlerini açarak üretimi artırmak yerine turizme peşkeş çekmesi daha kârlı. Üretimden gelecek kâr patrona yetmeyecek, öteki tarafta daha büyük para var, artık miktarını siz düşünün...

- Bugün sermaye devleti tarafından çıkarılmak istenen yeni iş yasa tasarısı gündemde. Bununla ilgili bilginiz var mı? Ne düşünüyorsunuz?

- Bu yasa "Avrupa Birliği'ne uyum yasası" diye çıkartılıyor. Orda adam çalışırken evi de oluyor arabası da. Kendine birikim sağlayabiliyor. Ben 15 yaşından bu yana çalışıyorum. Eşim de çalışıyor, 350 milyon alıyorum, ne evim var ne arabam. Sen ilk önce kendi işçini oradaki işçilerin standartına göre ayarla ve öyle yaşat!.. Yasalarla sağlanan, göz boyayarak sömürüyü daha da güvencelemek. Bugün tek birikimim

26 yıl boyunca çalışmış olmak, ama emekli olamıyorum, zira işten atılmak üzereyim. Bir önceki emeklilik yaşında yapılan değişiklik yüzünden benim gibi birçok arkadaş emekli olmadı. Son çıkarılan bu yasayla ise kıdem tazminatımıza göz diktiler. Benim ve ailemin geçimi için hiçbir güvence yok ortada.

Geçmiş dönemlerde biz sendika tarafından grup sözleşmesine onay verdik. Grup sözleşmesi her şubenin ayrı sözleşmesi, her grubun ayrı zam alması anlamına geliyor. Topkapı %3 alırken ben %10 alabiliyorum. Bu da önceki birliği bozuyor. Bugün çıkarılacak yasadaki maddeler de bunun gibi parça parça bölüp örgütlülüğü dağıtmayı hedefliyor. Ama sözcümüz dediğimiz sendikalardan hala tek bir ses bile yok.

-Sizce bu direnişin zaferle sonuçlanmasının koşulları nelerdir?

- Aslında çok basit. Bugün Şişecam'ın İstanbul da dahil bir dizi ilde işletmeleri var. Bunlar ortak bir karar alıp bir saatliğine şalteri indirseler, böyle birliktelik sağlanırsa, Paşabahçe-Şişecam kapatılmaz. Bugün bizim yaşadığımız sorunları yarın diğerlerinin yaşamayacağı ne malum? Yani slogan atıyoruz, "Ya hep beraber ya hiçbirimiz!" diye. Bu sorun sadece bizim değil, Tekel Rakı'nın da, Deri Kundura'nın da, tüm Şişecam işletmelerinin de, Beykoz'un da sorunu. Bu birliktelik sağlanırsa daha örgütlü oluruz. Bir de bizler 15 günlük ücretli izindeyiz, ayın 5'inde bitecek. O zaman herşey daha çok netleşecek.

-Başından beri söylemlerinizde bir umutsuzluk hali var, oysa 10 gündür burdasınız ve "olumsuz birçok şey de olsa, direnişe devam edeceğim" diyorsunuz...

- Demiştik ya '91'deki gibi birlik yok. Bu onun yarattığı bir umutsuzluk. Ama içimde her zaman küçük de olsa bir umut var. Bir sloganımız daha var "Dünya yerinden oynar, işçiler birlik olsa!" diye. Gerçek yerinden oynatırız. İşte bu yüzden buradayım.

Paşabahçe direnişine destek ziyareti...**Yaşasın sınıf dayanışması!**

Sefaköy ve Esenyurt'tan işçiler ve gençlik olarak Paşabahçe işçilerini 28 Temmuz Pazar günü ziyarete gittik. Semt polisin yoğun ablukası altındaydı. Fabrikaya geldiğimizde polisin girişi kapattığını gördük. Bir işçi saat 21:30'da mahalle halkıyla beraber bir eylem yapılacağını, fabrikanın yanındaki parkta bekleyebileceğimizi söyledi.

Fabrikanın önüne gittik ve fabrikanın içinden işçilerle ve mahalle halkının bir kısmıyla sloganlarla ortaklaştık. Başta "Susma sustukça sıra sana gelecek!", "Dünya yerinden oynar işçiler birlik olsa!" gibi sloganlar atılırken, bizim etkimize "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Yılgınlık yok direniş var!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz!", "Direne direne kazanacağız!" sloganları atıldı.

Sermayenin kolluk güçleri bu tablodan rahatsız oldular. Sendika ağaları ile işbirliği halinde önce bizi yolun kenarından çıkarıp parka hapsedtiler. Daha sonra da çevik kuvvetin müdahalesi ile gözaltına alındık. Gözaltına alınmamız işçiler tarafından yuhalanarak tepkiyle karşılandı.

Gözaltında direnişçi bir tavır sergiledik. Dayatılan keyfi uygulamalara hep beraber karşı koyduk. Savcılığa giderken çevik kuvvet

otobüsünde polisin sürekli tacizlerine maruz kaldık. Hepsine tok bir şekilde yanıt verdik. Araçta sürekli gerginlik ve arbede yaşandı. Onları bizi gözaltına aldıklarına pişman ettik.

Savcılık tarafından serbest bırakıldıktan sonra yoğun itirazlarımıza rağmen bizi semt dışında bir yere bırakmak istediler. Bu duruma sloganlarla yanıt verdik. Avukatlarımızın da bizimle beraber gelmesi şartıyla semt dışında bir yere bırakıldık. Paşabahçe fabrikasının yanından geçerken alkışlarla işçileri selamladık. Onlar da bize el salladılar.

Bu ziyaretimizle güzel bir sınıf dayanışması örneği sergiledik. Devletin fabrikadaki direnişten ne kadar korktuğu, işçi sınıfının birlik olup mücadele etmesinden ne kadar rahatsız olduğu bir kez daha görüldü. Ama tüm çabaları boşuna, korktukları er geç başlarına gelecek. Sermayenin faşist düzeni işçi sınıfı tarafından tarihin çöplüğüne atılacak!

**Yaşasın Paşabahçe direnişimiz!
İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!**

**Sefaköy ve Esenyurt'tan
SY Kızıl Bayrak ve Ekim Gençliği okurları**

Paşabahçe direnişine yaygın destek...**“Zafer direnen emekçinin olacak!”**

Kapatma kararına karşı direnişe geçerek fabrikayı işgal eden Paşabahçe işçileri tüm baskı ve zorluklara rağmen direniyorlar. Eşleri ve çocuklarıyla tam 11 gündür fabrikada yatıp kalkan işçilere başta Beykoz halkı ve çevre fabrikaların işçilerinden olmak üzere yaygın bir destek var. Birçok kitle örgütü de direnişe destek veriyor. Son olarak Emek Platformu'na bağlı sendikalar

sorumsuzluğuna dur demek ve direnişteki işçilerle dayanışma içinde olduklarını göstermek için geldiklerini belirtti. Sözü İş Güvencesi Yasa Tasarısı'na getirdi ve bu yasanın meclisten bir an önce çıkması için mücadele edeceklerini söyledi. Ardından kısa bir konuşma yapan Bayram Meral de bir gün önce sorun çözülecekken karşı tarafın dayatmaları yüzünden çözülemediğini, ancak olumlu bir sonuç

alınana kadar kendilerinin direnişin takipçisi olacaklarını söyledi. Konuşmalar sık sık “Direniş sürüyor sürdüreceğiz!”, “Paşabahçe işçisi onurumuzdur!”, “Genel grev, genel direniş!” sloganlarıyla kesildi. Direnişteki işçiler de fabrikanın duvarlarına çıkarak, işçi ve emekçi ziyaretlerinin kendileri için ne kadar anlamlı olduğunu ifade eden döviz ve sloganlarla açıklamayı izlediler.

Sendikacılar konuşmalarında direnişteki işçiler ve ziyaretçilere karşı devam eden polis terörü konusunda tek kelime etmediler. Açıklamanın ardından eylemi bitiren sendikacılar işçilerle görüşmek için fabrikaya girdiler.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

başta olmak üzere, çeşitli kitle örgütleri, Eşber Yağmurdereli ve Edip Akbayram gibi aydın ve sanatçıların da aralarında bulunduğu 500'ü aşkın kişi 1 Ağustos'ta Paşabahçe işçilerini ziyaret etti.

Kristal-İş Paşabahçe Şubesi önünde bir araya gelen kitle, öğle saatlerinde alkış ve sloganlarla eylemi başlattı. “Cam işçisini ölümüne destekliyoruz/ Deri Kundura İşçileri” yazılı pankartın açılmasıyla kitle daha da coştı ve “Paşabahçe işçisi yalnız değildir!”, “Yaşasın sınıf mücadelemiz!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!” sloganlarıyla Emek Platformu İstanbul Bileşenleri pankartının arkasında yürüyüşe geçti. Kortejde ayrıca “İşten atılan OMTAŞ işçileri”, “Tek Gıda-İş Paşabahçe işçileri” ve direnişteki işçilerin ailelerinin taşıdığı “Fabrikalar kapanmasın, tencereler boş kalmamasın!” pankartları açıldı. Emekli-Sen de dayanışma içerikli dövizleriyle eylemde yerini aldı. Yürüyüş boyunca “Direne direne kazanacağız!”, “Susma sustukça sıra sana gelecek!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Destek sürüyor, direniş büyüyor!”, “Genel grev, genel direniş!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganlarıyla fabrika önüne gelen kitle direnişteki işçilerle bir araya gelmek istedi. Ancak polis barikat kurarak bunu engelledi. İstanbul Valiliği ve Emniyeti'nin baştan beri direnişteki işçilere ve ziyarete gelenlere yönelik engelleme terörü “Yılgınlık yok, direniş var!”, “İşçilere değil, çetelere barikat!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!” sloganları ve oturma eylemine geçilmesiyle yanıtladı.

Bu sırada polis sendika temsilcileriyle görüşerek yolu bir an önce trafiğe açmalarını istedi. Basın açıklamasını fabrikanın karşısındaki parkta yapmalarını, aksi halde kitleyi dağıtacaklarını söyledi ve kolayca ikna etti. Ancak sendika başkanlarının parka girmesi buldukları yerden ayrılmayan kitlede daha büyük bir öfkeye yol açtı. Oturma eylemine devam edilerek, sendika bürokratlarının bu tutumu protesto edildi ve kararlı bir tutum ortaya konuldu. Parka giden sendikacılar bu kararlılık karşısında kitlenin yanına dönmek zorunda kaldılar ve açıklamayı fabrika önünde yaptılar.

Emek Platformu adına DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi söz alarak; buraya İş Bankası'nın

“Paşabahçe işçisi yalnız değildir!”

“Paşabahçe sizinle gurur duyuyor!”

Paşabahçe direnişi ve kadınlar

Saat 21:00'i vurduğunda kadınlı-erkekli, çoluk-çocuk önce bir grup, sonra yüzleri, binleri bulan insan kalabalığı yumrukları, alkışları, sloganlarıyla dolduruyorlar Beykoz sokaklarını. Çocuklar çocukları, kadınlar komşularını, işçiler ailelerini toplayıp gelmişler. 70'lik ninelerden beşikteki bebeler kadar her yaşta insan. Gecekondu dolaşıyor sokakları, emekçiler dolaşiyor. Ve 10. günün adını da direniş koyarak Paşabahçe işgalcilerini selamlıyorlar.

Paşabahçe'de her gün saat 21:00'de belirlenen ortak meydanlarda insanlar birleşiyorlar. İlk günlerde iki mahalleden ses gelirken, şimdi giderek diğer mahallelere de yayılıyor direniş ruhu. Bu yürüyüşle Beykoz halkı tek tek saflara çağrılıyor. İnsanlar bir yandan yumruklarla slogan atarken, bir yandan da “Dünya yerinden oynar işçiler birlik olsa” diye haykırıyorlar.

Öyle görünüyor ki alışılmışın dışında eylem havası kaplamış Beykoz'u. Diğer mahallelerle birleşildiğinde o birlikteliğin sağladığı hava ile daha bir coşkuyla sürüyor yürüyüş. Fabrikaya yaklaştığında sesler giderek yükseliyor, coşku doruğa çıkıyor. Barikat önünde fabrikadaki işçiler ve halk birbirlerini sloganlarla selamlıyorlar, “Paşabahçe işçisi yalnız değildir/Paşabahçe sizinle gurur duyuyor!” diye.

Dayanışmayı anlatan/vurgulayan sloganlardan sonra aynı heyecanla kitle toplanma yerlerine geri dönüyor. Sonrasında ise kadınlar, çocuklar görüşe, gider gibi ellerinde yiyecek, içecek poşetleriyle, fabrikanın çeşitli gizli yerlerine doğru yöneliyorlar ve işçilerce içeri alınıyorlar. İşçiler tek tek hoşgeldiniz diyerek insanları direniş meydanına götürüyorlar. Ve yine sloganlar, alkışlar...

Fabrikanın içinde ise işçi ailelerinin kaldığı kartondan yapılmış ve her geçen gün artan

barakalar var. Kimi işçiler evleri gibi benimsemiş bu barakaları. Barakalarına da isimler vermişler, hayatlarını ve direnişini anlatan. Birine “çile” demişler, öbürüne “gariban”, ötekine ise “sonuna kadar”...

Fabrikayla ilgili tüm gelişmeler küçük gruplar halinde de olsa kadınlı-erkekli herkes tarafından büyük bir ilgiyle takip ediliyor. Aileler arasında birliktelik yeterince sağlanmasa bile barakalar tümüyle küçük bir gettoya dönüşmüş durumda.

'91'de oduğu gibi bugünkü Paşabahçe direnişinde de kadınların rolü tartışmasız. İlk günden itibaren işgalin içinde eşlerinin omuzdaşı, yoldaşı oldular. Acıyı ve yoksulluğu bu sistemde daha fazla hissedilen kadın direnişe dört elle sarıldı. Paşabahçe işçilerince gerçekleştirilen ablukaya karşı kadınların yanıtı “Demirden değil candan barikat!” oldu.

İşçiler ve eşleri bu direnişin Paşabahçe'nin değil Beykoz halkının direnişini olduğunu söylüyorlardı. Biz de Beykoz halkının desteğini her bir şekilde gösterdiğine tanık olduk. Her akşam eyleme, sokaklara iniyorlardı, kadınlar komşularına yemek yapıp getiriyorlardı. Esnaf ise direnişçilerinin çocuklarına gofret ve meyve suyu dağıtıyordu.

'91'de yaşanan direniş işçilere, kadınlara çok şey öğretmiş. Birlikteliğin yarattığı gücü bu güçle direnenek kazanmayı görmüşler. Ondandır ki her fırsatta '91'le karşılaşıyorlar. Desteğin zayıflığından kaynaklı umutsuzluğu daha fazla taşıyorlar.

Ancak şunu da çok iyi biliyorlar ki, bugün Paşabahçe giderse yarın TEKEK Rakı, öbür gün Deri Kundura ve ertesi gün tüm Beykoz ellerinden alınacak...

Bir kadın işçi

Fazlasıyla eksik kalan resmi veriler bile kaba gerçeği gözler önüne seriyor...

Açlık ordusu büyüyor!..

Seçimin kapıya dayanmasıyla siyasiler yeniden seçilmek için taktik peşinde koşarken işçi ve emekçilerin yaşadığı açlık ve sefalet her geçen gün daha da derinleşiyor. Uygulanan IMF programlarının bir sonucu olarak temel tüketim maddelerine her fırsatta zam yapılırken, asgari ücret ancak sadaka düzeyinde artırılıyor. "İstihdam fazlası var", "kriz var" gerekçeleriyle, özelleştirmelerle her geçen gün binlerce işçi kapı önüne konuluyor. Büyük bedeller sonucu kazanılmış haklar gaspedilerek, işçi ve emekçiler bütünüyle uçurumun kıyısına itiliyor.

DİE'nin yaptığı araştırmalarda çalışan nüfusun %35'ini oluşturan ücretlilerin mili gelirden aldığı payın dolar bazında %30 azaldığı görülüyor. Asgari ücrete %13 zam yapılırken ücretler dolar karşısında %30 değer kaybediyor. Bağımsız Kamu Görevlileri Sendikaları Konfederasyonu (BASK) tarafından yapılan bir araştırmada, Temmuz 1999-Temmuz 2002 yıllarını kapsayan son üç yılda en düşük memur maaşının et fiyatları karşısında %15.8 oranında değer kaybına uğradığı belirtiliyor. Araştırmaya göre, Temmuz 1999'da 110 milyon 488 bin lira olan memur maaşıyla 42.2 kilogram et satın alınabilirken, Temmuz 2002'de 295 milyon 188 bin lira olan memur maaşıyla 35.7 kilogram et satın alınabilmekte. Yine Temmuz 1999'da en düşük memur maaşıyla 44 adet 12 kilogramlık mutfak tüpü satın alınabilirken, Temmuz 2002'de sadece 16 tane mutfak tüpü satın alınabiliyor. BASK'ın araştırmasında et, süt, beyaz peynir, yoğurt, kuru fasulye gibi temel besin maddeleri karşısında memur maaşlarının yüzde 13.7 ile yüzde 30.3 arasında reel kayıplara uğradığı belirtiliyor.

Fakir fukara fonu (Fak-Fuk-Fon) olarak bilinen Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışmayı Teşvik Fonu verilerine göre, Ankara'da en az 350 bin kişi yaşamını sürdüreceği günlük beslenme imkanına sahip değil. Yine 70 bin ailenin açlık yardımıyla yararlanabilmek için valiliğe başvurduğu, bu rakamın geçen yıl 50 bin olduğu ve okulların açılıp ısınma sorununun başlamasıyla birlikte başvuran aile sayısının daha da artacağı belirtiliyor.

Resmi raporlara girebildiği kadarıyla bile Ankara'nın açlığın başkenti olduğu gerçeği ortaya çıkıyor. İşçi ve emekçiler uygulanan yıkım programları sonucu artık uçurumun kıyısına gelmiş bulunuyor. Düzen partileri seçim yatırımı olarak kendilerini IMF ve TÜSİAD'a pazarlarken Antep'te bir firmanın yaptığı yardım için sabah 04:00'den itibaren binlerce insan izdiham oluşturuyor. İnsanlar can pahasına evine bir çuval bulgur götürülebilmek için uğraşılıyor. İçti boşaltılan bankaların enkazı için milyarlarca dolar ödenirken, milyonlarca insan bir avuç bulgura muhtaç ediliyor.

Bir avuç asalığın artan servetinin kaynağı milyonlarca insanın artan yoksulluğudur

Birleşmiş Milletlerin Kalkınma Programı (UNDP) 2002 raporuna göre, Türkiye kalkınmışlık sıralamasında bir yıl içerisinde üç sıra gerileyerek 85. sıraya düştü. Yine rapora göre Türkiye'de en fakir yüzde 10'luk kesim gelirden %2.3, yüzde 20'lik kesim ise %5.8 pay alıyor. En zengin yüzde 10 gelirin %32.3'ünü, yüzde 20'lik kesim ise %47.7'sini alıyor. Yani Türkiye'nin yüzde 30'u gelirin %80'ini alırken nüfusun yüzde 70'i gelirin sadece %20'sini alıyor.

Bir avuç bulgur alabilmek için canını ortaya koyanların, süt içemediği için açlıktan ölen çocukların, çocuğuna süt alamadığı için intihar eden anaların, çöpten ekmecek toplayarak yaşamını sürdürenlerin; yaşadığımız tüm bu sefaletin kaynağında adaletsiz gelir dağılımı yatıyor. Teknolojinin gelişmesiyle

üretim görülmemiş ölçüde artarken, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet sayesinde bir avuç asalak yaratılan tüm zenginliklere el koyuyor.

Birleşmiş Milletler Raporu'na göre kamu harcamalarının yüzde 2.2'si eğitime, yüzde 3.3'ü sağlığa ayrılırken, askeri harcamalara yüzde 4.9'u, dış borç ödemelerine ise yüzde 10.6'sı ayrılıyor. Türkiye GSMH'nin yüzde 2.2'si ile Birleşik Arap Emirlikleri ve Ermenistan'dan sonra eğitime en az pay ayıran ülke. Askeri harcamalarda Suudi

Arabistan, Ürdün, Suriye, Yemen ve Umman'ın arkasında altıncı sırada yer alıyor.

Milyonlarca insan açlık ve sefaletle boğuşurken insanların karşı karşıya kaldığı sorunları çözmek sağlığa, eğitime, insanların temel ihtiyaçlarına kaynak ayırmak yerine var olan kaynaklar dış borç ödemeleri ve silahlanma ile emperyalist tekellerin kasalarına gidiyor. Tüm bu tablonun sorumluları 3 Kasım'da

seçim kararının alınmasıyla birlikte IMF ve TÜSİAD'ın önünde bağlılık yemini edip, yıkım programlarını en iyi ben uygulayım diye birbirleri ile yarışıyor.

Adı üzerinde sermaye devleti açlık ve sefaletle mahkum edilen milyonlarca işçi ve emekçinin çıkarları yerine, servet ve lüks içinde yaşayan bir avuç asalağın çıkarlarını temsil ediyor. Temelinde doymak bilmez bir kâr hırsının egemen olduğu kapitalist sistem, sürekli olarak açlık ve yoksulluk üretiyor. Dünyada insanlığın refah içinde yaşayabileceği kaynaklar fazlasıyla mevcutken her gün 24

bin insan açlıktan ölüyor. Türkiye her geçen gün bu tabloya biraz daha yaklaşıyor. İşçi ve emekçiler açlık ve sefalet uçurumunun kıyısında yaşıyorlar, uçurumdan düşenlerin sayısı ise sürekli artıyor.

Kısacası kapitalizm öldürüyor. Uçurumun kıyısındaki halkı için ise geriye tek seçim kalıyor; ya kapitalist barbarlık içinde çöküş ya devrim yoluyla sosyalizm.

İzmir Hücre Karşıtı Platformun açıklamasından...

Baskılar bizi yıldırılmaz!

28 Temmuz 2002 tarihinde, 1996 yılında hücre tipi cezaevlerine karşı başlatılan süresiz açlık grevi ve ölüm orucunda yaşamlarını yitiren, Müjdat Yanat ve Tahsin Yılmaz'ın mezarları İzmir Hücre Karşıtı Platform tarafından ziyaret edilmek istenmiştir. Fakat kolluk güçleri tarafından engellenerek iki arkadaşımız gözaltına alınmıştır. (...)

Müjdat Yanat'ın mezarına temsilen gönderilen aileler de mezarlığa alınmamıştır. (...)

Devletin tutumu İstanbul Sarıgazi'de de aynı olmuştur. Mezar ziyaretine giden 60 kişi yine 28 Temmuz 2002'de gözaltına alınmıştır.

Mezar ziyaretleri yasak olmadığına göre bu hukuk dışı tutumun sebebi bizce açıktır. Cezaevlerinde yaşanan insanlık vahşeti, devlet tarafından gizlenmeye çalışılıyor. Bilindiği gibi Müjdat Yanat ve Tahsin Yılmaz, 1996 yılında cezaevlerinde yapılan süresiz açlık grevi ve ölüm

orucunda şehit düşmüş insanlardı. 1996 yılından bugüne cezaevlerinde saldırılar artarak devam etmiştir. 19 Aralık operasyonu ile F tipi cezaevleri uygulamaya konmuştur. Bugüne kadar toplam 92 canımızı yitirdik. Ne yazık ki bizler müdahale etmezsek bu saldırıları geri püskürtmedikçe daha nice canın yaşamını yitireceği de aşikardır.

Emperyalizmin ve ülkemizdeki bir avuç egemenin F tipi cezaevleriyle hedefledikleri suskun, ilgisiz, kendi öz haklarını aramaktan aciz, yaşamları hücreleşmiş bir toplum yaratmaktır. Yapılan saldırılar ise bu gerçekten bağımsız değildir.

Bizler cezaevlerinde uygulanan vahşete seyirci kalmayacağımızı, susmayacağımızı buradan bir kez daha duyuruyoruz.

Baskılar bizi yıldırılmaz!

İzmir Hücre Karşıtı Platform

Tutsak yakınları Alman Konsolosluğu'na mektup bıraktı

F tipi cezaevlerinde tecrit, izolasyon ve fiziki işkence artarak sürüyor. Tutsakların, özellikle ÖO'yu bırakanların hiçbir tedavileri yapılmıyor. Devletin Avrupa'dan ithal ettiği F tiplerinde dayatmaların ardı arkası kesilmiyor. Tutsakların beyinlerini teslim alma hevesi kursağında kalan devlet ve aşağılık medyası, F tiplerinde yaşananları koyu bir sansürle kitlelerden saklamaktadır.

TAYAD'lı ve TUYAB'lı aileler bir Avrupa Birliği ülkesi olan Almanya Konsolosluğu'na, 31 Temmuz Çarşamba günü, "F tiplerinde tecrit ve izolasyona son verilsin" talebini içeren mektup bıraktılar. Eylem saat 13:30'da ailelerin Konsolosluğu gelmesi ile başladı. Polis

engellemeye çalışsa da kararlı bir duruş karşısında geri çekilmek zorunda kaldı. Eyleme 100 civarında bir kitle katıldı. İki temsilci mektupları Konsolosluğa bıraktıktan sonra bir açıklama yaptılar. Açıklamayı Kandıra F Tipi Cezaevi'nde hücrelerinde ölü olarak bulunan Volkan Ağırman'ın babası Niyazi Ağırman yaptı. Ağırman F tiplerinin ölümünden başka bir şey getirmediğini, bunu yıllardır anlattıklarını, artık seslerinin duyulması gerektiğini vurguladı. F tiplerine Avrupa'nın da onay verdiğini, bunun için Konsolosluğa mektup verdiklerini söyledi.

Açıklamanın ardından alkış ve zılgıtlarla eylem bitirildi. (SY Kızıl Bayrak/İstanbul)

'96 Zindan Direnişi şehitleri anmaları

Sefaköy-Esenyurt İKE:

'96 Zindan Direnişi bu yıl da çeşitli etkinliklerle anıldı. Bu çerçevede Esenyurt ve Sefaköy İşçi Kültür Evleri, Esenyurt İKE'de bir anma gerçekleştirdi. 100'e yakın kişinin katıldığı anma açılış konuşmasıyla başladı. Konuşmacının canlı anlatımı büyük bir ilgi ve dikkatle dinlendi. Ardından '96 sürecini en sıcak bir şekilde yaşayan bir tutsak anası, yaşadığı eylemlilikleri canlı bir biçimde anlattı. Konuşmasını devrimci tutsakların vermiş olduğu mücadelenin sahiplenilmesi ve tutsak yakınlarına destek olunması gerektiğini vurgulayarak bitirdi. Ananın konuşması da büyük bir ilgiyle dinlendi.

Bunu Sefaköy İKE şiir grubunun Grup Eksen'le birlikte hazırladığı müzik, şiir ve süreci anlatan

metinlerden oluşan bir program izledi. Bu program da oldukça ilgiyle izlendi. Ana'nın tekrar konuşmasıyla program bitirildi. (SY Kızıl Bayrak/Sefaköy)

İzmir:

«zmir Hücre Karşıtı Platform '96 Zindan Direnişi şehitlerini anmak için çeşitli etkinlikler yapma kararı almıştı. İlk olarak Konak Sümerbank önünde basın açıklaması yapıldı. 27 Temmuz günü yapılan basın açıklamasına yaklaşık 60 kişi katıldı. Saygı duruşu ile başlayan eylemde "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Tecrit ölümdür izin vermeyelim!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!" sloganları atıldı. '80'li yıllardan bu yana şehit düşen devrimci tutsaklar anlatıldı. '96'da Eskişehir tabutluğunun açılmasıyla başlayan Zindan Direnişi ile F tipi saldırısına karşı süren Ölüm Orucu direnişine değinilerek, "Tecrit duvarlarını parçalamak, ölümleri durdurmak, yeni ölümlere izin vermemek bizim elimizdedir" denildi.

Platform, 28 Temmuz günü '96 Zindan Direnişi şehidi Müjdat Yanat ve Tahsin Yılmaz'ın mezarlarında anma yapmayı kararlaştırmıştı. 28 Temmuz günü Müjdat Yanat'ın mezarına gitmek isteyen yaklaşık 60 kişi mezarlığa girmeden jandarma tarafından durdurularak otobüsten indirilmedi. 3 kişi temsilen karanfil bırakmaya gönderildi. Bu sırada otobüse vahşice saldıran jandarma TAYAD temsilcisi ile Genel-İş 3 No'lu Şube Sekreteri'ni döverek gözaltına aldı.

Aynı gün Bornova Pınarbaşı yolunda bulunan Tahsin Yılmaz'ın mezarını ziyaret etmek için yola devam eden insanlar yine mezarlığa girmeden

jandarma tarafından durduruldu, arabadan inmelerine izin verilmedi. Tahsin Yılmaz'ın ailesi Yılmaz'ın mezarına karanfil bırakmaya gitti.

Bu saldırı, gözaltı ve engellemeleri protesto etmek için 29 Temmuz günü İHD İzmir Şubesi'nde İzmir Hücre Karşıtı Platform tarafından bir basın açıklaması yapıldı. (SY Kızıl Bayrak/İzmir)

İstanbul/Sarıgazi:

'96 Zindan Direnişi, şehitlerden Ali Ayata'nın mezarı başında anıldı. Sarıgazi Mezarlığı'nda devrim şehitleri adına bir dakikalık saygı duruşu ile başlayan anma, '96 Zindan Direnişi'ne dair bir konuşma ile devam etti. Ardından okunan şiirler, söylenen marşlar ve atılan "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Yaşasın '96 direnişimiz!" vb. sloganlarıyla etkinlik bitirildi.

Mezarlıktan çıkışta kolluk güçlerinin engellemesi ile karşılaştık. Bunun üzerine tekrar toplandı ve jandarmayla tartışılmaya başlandı. Ek kuvvet çağırılan jandarma müdahale ederek etkinliğe katılan yaklaşık 60 kişiyi gözaltına aldı.

Jandarma karakoluna kadar türkülerimizi ve marşlarımızı söyledik. Karakolda birkaç saat bekletildikten sonra ifade için yukarı çıkarılmaya başladık. Bu arada avukatlarımızın içeri alınmadığını öğrendik. İfade için yukarı çıkmama eylemi yapmamız üzerine avukatlar içeri alındı. Ancak bazı avukatlar insanları ifade vermeye zorlayan tavırlar içerisine girdiler ve adres vermemiz gerektiğini söylediler. Biz avukatların bu tavrını teşhir ettik, ifade ve adres vermeyeceğimizi belirttik. Adres veren yaklaşık 20 kişi akşam saatlerinde bırakıldı. Kalanlar ise ertesi gün savcılıktan serbest bırakıldılar. (SY Kızıl Bayrak/İstanbul)

6. Ekip Ölüm Orucu savaşçısı

Semra Başyiğit şehit düştü!

F tipi cezaevlerine, tecrit ve izolasyona karşı mücadelede bir devrimci daha şehit düştü. DHKP-C davasından tutuklu bulunan Semra Başyiğit bir süredir tutulduğu Bayrampaşa Hastanesi'nde ölümsüzleşti.

Semra Başyiğit cezaevlerindeki Ölüm Orucu süreci başladıktan sonra Bursa'da tutsak düşmüştü. Bursa'da bir süre tutulmuş daha sonra Kartal Cezaevi'ne götürülmüştü.

Ölüm Orucu savaşçılarından birbiri ardına şehit düştüğü bir süreçte, Temmuz 2001'de 6. Ekip'te direnişe dahil oldu. Hiçbir güç onu faşizmin tecrit ve izolasyon politikasına karşı mücadele etmekten, direnmekten vazgeçiremedi. Tam 366 gün bayrağı elinden hiç düşürmeden koşturdu direniş maratonunu. Ve direnişinin ilerleyen günlerinde kaldırıldığı Bayrampaşa Hastanesi'nde 29 Temmuz 2002 günü ölümsüzleşti. Semra Başyiğit F Tipi hücre ve tecrit saldırısına karşı yürütülen mücadelenin 92. şehidi oldu. Başyiğit'in cenazesi toprağa verilmek üzere memleketi Kütahya'ya gönderildi.

Bugün yaşamın her alanında ve zindanlarda tecrit politikası sürüyor. Emperyalist-kapitalist sistemin kendini korumak için alabildiğine kudurganlaştığı bu çağda emeğe ve insana sahip çıkmak için, gelecek güzel günlerin umudunu yaşatmak için ille de devrimci olmak ve direnmek gerekiyor. Sermaye ise emeği ve insanlığı teslim almak; kendi mezarının üzerinde boyverecek geleceğe yaşam haklı tanımamak için devrimci olanı ezmesi gerektiğini çok iyi biliyor. Tecriti, ablukayı, direnenleri birbirinden yalıtmayı bunun için bir silah olarak kullanıyor. Paşabahçe işçisine ve devrimci tutsaklara karşı aynı silahla savaşıyor.

İşte Semra ve ondan önceki 91 devrimci tutsak F tipi cezaevleri şahsında bu büyük saldırıyı yanıtlamak için direndiler, şehit düştüler. Bu yüzden onların mücadelesini sahiplenmek, geleceği sahiplenmektir. Onların mücadelesini yaşamın her alanına yaymak ve büyütme, gelecek umudumuzu, yani devrimi büyütme.

Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!

Yaşamın her alanında baskı ve teröre, tecrit ve izolasyona hayır!

Ölüm Orucu direnişinin 648. gününde 92. şehit:

Semra Başyiğit

20 EKİM 2000 tarihinde başlayan Ölüm Orucu direnişinin 648. gününde bir direnişçi daha şehit düştü.

Ölüm Orucu direnişi başladıktan sonra DHKP-C davasından Bursa'da tutuklanan Semra Başyiğit kısa bir süre burada tutulduktan sonra Kartal Özel Tip Hapishanesi'ne götürüldü. 28 Temmuz 2001 tarihinde 6. Ekip direnişçisi olarak Ölüm Orucu'na başladı. Direnişinin ilerleyen günlerinde Bayrampaşa Hastanesi'ne kaldırıldı. Eyleminde bir seneyi geride bırakan Semra Başyiğit 29 Temmuz 2002 Pazartesi günü şehit düştü.

Evet Semra Başyiğit de şehit düştü. Kimi gazetelerde iki satır haber olarak geçecek belki Semra'nın ölümü, kiminde belki de o kadar bile yer bulamayacak sayfalar arasında.

Paparazzi haberleriyle dolu olacak sayfalar. Kimin nerede tatil yaptığıyla, hangi takımın kimleri transfer ettiğiyle dolacak sayfalar... ya da hangi milletvekilinin hangi partiye geçtiğiyle ilgili. Bir ölüm daha sansür duvarına çarpacak.

Yine sessiz kalacak Adalet Bakanı. Onların gündemiyle halkın gündemi farklıdır çünkü. Yüzbinlerce insanın dileği birşey ifade etmez onlar için.

Bir direnişçi daha şehit düştü.

"Direniş bitti" diyenlere inat direnişin sürdüğünü bir tokat gibi yüzlerine vururcasına.

Emperyalistlerin "F tipleri iyidir" demelerine inat, Adalet Bakanı'nın "şu kadar zaman sonra biter" diye yaptığı matematiksel hesaplara inat, zulme inat bir ölüm...

İki satırlık bir haber belki, ama tarihin sayfalarına yazılan, bilinçlere kazınan bir haber...

Tecrit sürüyor... Direniş de... Tecrit sadece F tiplerinde değil tüm ülkede sürüyor. Vatanımızın her yanı F tiplerleştirilmeye çalışılıyor. Paşabahçe örnektir. Orada da süren direniş, halktan devrimcilerden, demokratik kamuoyundan yalıtılmaya çalışılıyor. Zulme karşı direniş F tiplerinde ya da fabrikada olmuş egemenler için farketmiyor. Politika aynı TECRİT!

Semra'nın ölümü işte bu politikaya karşı bir ölümdür. Semra'nın ölümü bu politikaya karşı direniş çağrısıdır.

Zulüm sürdükçe direniş de sürecek...

Ölümleri durdurmak için, zulme karşı olan herkesi F tiplerine karşı birleşmeye çağırıyoruz.

**DUVARLARI YIKALIM!
İNSANLARI YAŞATALIM!**

31 Temmuz 2002

Ekmek ve ADALET Dergisi

Irak'a emperyalist saldırı ve TC

ABD'nin Irak'a bir saldırı düzenleyeceği kesinleşmiştir. Askeri, siyasal ve diplomatik hazırlıklarını artırmış ve öteden beri yürüttüğü psikoloji savaşı son dönemde daha da yoğunlaştırmış bulunuyor. Irak'a yapılacak emperyalist bir saldırının hangi stratejik plana dayandığını geçen haftaki yazımızda ana çizgileriyle özetlemeye çalışmıştık. Bugün, bu saldırı planında TC'nin alacağı rolü ve tutumu, bunun neden ve sonuçlarını özetlemeye ve alınması gereken devrimci tutumun ne olması gerektiğini bir kez daha hatırlatmaya çalışacağız.

TC yetkilileri, her fırsatta ABD'nin Irak operasyonuna karşı olduklarını, böyle bir operasyonun Türkiye'nin temel siyasal ve ekonomik çıkarlarına uygun olmadığını, hatta böyle bir operasyon sonucunda Irak'ın toprak bütünlüğünün bozulabileceğini ve bir Kürt devletinin kurulabileceğini, bu nedenle ABD'nin bu yönlü bir harekattan kaçınması için çaba gösterdiklerini açıklamışlardır. Aslında bugün de savaş için yoğun bir askeri, diplomatik ve siyasal hazırlık içinde olmalarına rağmen aynı görüşlerini dile getirmeye devam etmektedirler.

Hiç kuşku yok ki, bu tür açıklamaların gerçeklikle, samimiyetle hiçbir ilgisi yoktur. Dahası TC'nin ABD emperyalizmi karşısında direnecek ne bir gücü, ne de niyeti ve yeteneği vardır. ABD'nin Irak saldırısında dayatacağı bir rolü tersine çevirmesi mümkün değildir. Bunu en iyi kendileri biliyorlar. Ekonomik, siyasal ve askeri açıdan ABD'ye bin bir bağla bağımlı olan, milyarlarca dolar borcu ve İMF'nin mutlak ekonomik yönetimiyle, yapılan sayısız askeri ve siyasal anlaşma ile iradesini yitirmiş ve ABD'ye kaptırmış bir TC'nin ABD karşısında direnme şansı, manevra yapma olanağı hemen hemen yok gibidir. İsrail ile imzaladığı stratejik işbirliği anlaşmasından sonra Ortadoğu'da emperyalist statükonun saç ayaklarından biri olma konumunu güçlendiren ve yeni bir boyuta çıkaran TC'nin, Ortadoğu'nun askeri işgal temelinde yeniden düzenlenmesini hedefleyen Irak savaşından uzakta durması, seyirci ve tarafsız kalması mümkün değildir. Bu, bölgesel ve uluslararası güç ilişkilerinde tuttuğu yer ile ve daha açık ifadeyle her açıdan kendisini bağlayan işbirlikçi ilişkiler ile tam bir karşıtlık oluşturur. TC'nin ABD emperyalizmi karşısındaki duruşu ve hareket yeteneği bu olmasına rağmen "iç piyasaya dönük" dillendirilen "ulusallık" edebiyatının anlamı nedir?

Öncelikle bu tür iddiaların gerçekliğin tahrifi olduğunu ve bir yönüyle içteki şoven milliyetçi duyguları kışkırtmaya, diğer yandan da ABD'den daha fazla taviz koparmaya dönük bir çaba olduğunu belirtmemiz gerekiyor. Başka bir ifadeyle, esas olarak TC kendini daha pahalı pazarlamanın çabası içindedir. Yoksa ABD'nin Irak saldırısında etkin bir biçimde yer alacağı, üstlerini her açıdan kullanacağı kesindir. Son dönemde Türkiye'ye gelip giden ABD'li askeri ve diplomatik heyetlerin çalışmaları, TC'nin savaşa katılıp katılmayacağı sorununu çözmek değil, savaş içindeki konumunu bütün ayrıntılarıyla belirlemek ve kendisiyle ilgili savaş planlarının somut ayrıntılarına son şeklini vermek içindir.

Öte yandan TC'nin Irak saldırısında yer alırken

ABD karşısında tümenden etkisiz ve eli kolu bağlı mahkum rolünde olduğunu söylemek de gerçekliği tam yansıtmaz. Tersine genel çerçevede eli mahkum olmasına rağmen pazarlayacağı, ekonomik ve siyasal sonuçlara dönüştürebileceği bazı kozları da vardır. Basına da yansıtıldığı gibi, TC bir dizi taleple ABD'nin karşısına çıkmıştır. Öncelikle böyle bir savaşta ve sonrasında bir Kürt devletinin kurulmayacağını garantisini ABD'den istemiş ve bu garantiyi almıştır. Yine emperyalist işgal temelinde Irak'ın yeniden şekillendirilmesinde TC'nin etkin bir rol ve söz sahibi olacağı sözünü talep etmiş ve bu sözü almıştır. Musul-Kerkük petrollerinden ne kadar pay istediği ve bundan kendisine ne kadar düşeceği belirsiz olmakla birlikte, bir pazarlık noktasının da bu olduğunu tahmin etmek zor olmasa gerektir. Dile getirdikleri diğer bir nokta da savaş sürecinde uğrayacağı ekonomik kayıplardır. Körfez savaşının sonuçları örnek gösterilerek doğabilecek ekonomik kayıpların eksiksiz karşılanması talep edilmektedir. İMF ve Dünya Bankası'nın daha fazla ekonomik yardımda bulunması, ileri sürdükleri diğer bir talepleridir. Bir de askeri borçların silinmesi ve silahlanma önündeki her türlü engelin kaldırılması talepleri vardır. Ayrıca AB, Kıbrıs ve diğer önemli dış politika konularında siyasal ve diplomatik desteğin sürdürülmesi de talepler listesinin bir parçasıdır.

ABD, TC'nin Kürdistan ile ilgili istemlerine olumlu karşılık vermiş ve zaten kendilerinin de bir Kürt devleti yaratma düşüncelerinin ve projelerinin olmadığını sayısız kez vurgulamıştır. Pratikleri de bu temelde olmuştur. On yılı aşkın bir süredir Güney

Kürdistan'da var olan fiili durumun herhangi bir statüye ve hukuksal güvenceye bağlanmamış olması bunu net bir biçimde doğrulamaktadır. Irak'a yönelik bir emperyalist operasyonda TC'nin alacağı tutum, sadece ülkesindeki üsleri kullanırmak, sınırda güvenliği sağlamak, lojistik destek vermek gibi görevlerle sınırlı olmayacaktır. Esas olarak Güney'i işgal etme ve "müttefik güç" olarak işgal hareketi içinde etkin bir yer alma düşüncesinde olduğu söylenebilir. Güney ve Irak bütünü üzerinde daha etkin söz sahibi olmanın bir işgal gücü olmaktan geçtiğini biliyorlar. TC'nin savaşa işgalci bir güç olarak katılması demek, Güney Kürdistan'ın açık savaş alanı haline gelmesi demektir. ABD ve TC şimdiden sınırda yüzbinlerce kişiyi barındıracak kamplar oluşturmaktadır. Bu da hangi alanların savaş alanı haline geleceğini bir kez daha tartışmaya yer bırakmayacak biçimde kanıtlamaktadır. Kürtleri yine büyük trajediler, acılar, kayıplar ve onulmaz yıkımlar beklemektedir. Peki, Kürtlerin bunları karşılama hazırlıkları var mı, ne kadar? Bu soru da bizim açımızdan çok önemli ve başka bir değerlendirmede ortaya koymaya çalışacağız. Eli kulağında, hazırlıkları büyük bir hızla yapılmakta olan Irak'a emperyalist saldırı savaşında TC'nin açık ve etkin bir şekilde yer alacağı kesin. Bu yer alışı iç politikaya, ekonomik politikaya doğrudan etkileri olacaktır. Bu noktanın da bütün boyutlarıyla değerlendirilmesi gerekir.

Bir kez savaş hali gerekmesiyle çok sınırlı olan demokratik haklar ve hak kısıntıları tırpanlanacak, hak arama mücadeleleri ortadan kaldırılacaktır. Yarı örtük olarak sürdürülen askeri özel savaş yönetimi, daha açık hale gelecektir. Bu, baskı, işkence, hak ihlalleri, keyfilik ve zorbalık demektir. Bu katmerli baskı ortamında IMF programlarının daha acımasız bir biçimde sürdürüleceğinden de kuşku duymamak gerekir.

Kısacası savaş, baskı, siyasal gericilik, askeri-faşist diktatörlük demektir!

Savaş, sınırsız sömürü, soygun ve talanda ölçsüzlük demektir.

Savaş, halklarımız ve emekçiler için daha büyük yıkım, sınırsız yoksullaşma, acı, ölüm ve tanımlanamaz trajedi demektir...

Irak halkı ve bütün bölge halkları için yıkım ve uzun vadeli kölelik koşullarından başka bir şey getirmeyen emperyalist hegemonya savaşına karşı durmak, salt devrimci olmanın değil, yurtsever, halklardan yana olmanın da vazgeçilmez bir gereğidir.

Emperyalist savaşa karşı Türkiyeli ve Kürdistanlı emekçiler daha etkin bir tavır almak, bunu siyasal gericiliğe, özel savaşa karşı mücadeleleriyle birleştirmek durumundadırlar. Özellikle içine girilen bu seçim ortamında "Emperyalist savaşa hayır!" sloganını güncel siyasal gündemin en önemli hedeflerinden biri haline getirmek, bu hedef doğrultusunda güç ve eylem birliklerini geliştirmek kaçınılmaz olmaktadır!

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçuları

Dersim, barajlar ve kalkınma/1

H. Ataç

"Bir toplumsal sistemin doğaya bakışı, topluma bakışından bağımsız değildir."

Kıtaların, ülkelerin ve yörelerin aynı düzeyde bir ekonomik ve sosyal gelişme çizgisi izlemedikleri gerçektir. Genel olarak dünyada "Batı-Doğu", "Kuzey-Güney" ülkeleri arasında diğer farklılıkların yanı sıra, bir gelişmişlik farkı bulunduğu bilinmektedir. Gelişmişlik farkı, sözgelimi, "Doğu Avrupa-Batı Avrupa" ülkelerinin kıyaslanmasından ortaya çıkmaktadır. Aynı ülkenin çeşitli bölgeleri arasında da gelişmişlik farkları bulunabilir. Kuzey İtalya ile Güney İtalya ya da Türkiye'de Marmara ve Ege Bölgesi ile Doğu/Güneydoğu Anadolu Bölgesi arasında gelişmişlik farkı bulunduğu bilinmektedir. Bu farklılığı çok daha küçük birimler arasında da görmek mümkündür. Bir ülkedeki kentler arasında ya da bir kentteki mahalleler ve semtler arasında bile gelişmişlik düzeyinin aynı olmadığı görülmektedir. Bölgeler arasındaki ekonomik gelişme farkı; "gelişmiş ülkeler-gelişmekte olan ülkeler" ya da "kalkınmış ülkeler-kalkınmakta olan ülkeler" ayırımı yapılmasına yol açmış; bölgeler arasında var olan gelişme farkını ortadan kaldırmak için çeşitli çözümler üretilmiştir. Batılı ülkeler tarafından üretilen "kalkınma" paradigması, son yüzyıl boyunca bütün "yoksul ülkelerin" temel politikası olmuştur.

IMF ve Dünya Bankası aracılığıyla "az gelişmiş ülkelerin kalkınması maksadıyla" yoğun devlet borçlandırmalarına gidilmiştir. "Yapısal Uyum Programları" olarak adlandırılan IMF planları sonunda pek çok ülke aldığı borcun faiziyle başa çıkamaz hale gelmiş; kalkınma düşleri ise devam etmiştir...

Batılı ülkelerce yaratılan kalkınma paradigması uyarınca, bölgesel ya da yerel kalkınma kavramının oluşturulması; hükümet dışı özerk kalkınma örgütlerinin kurulması; bölgesel teşvik politikalarının uygulanması vb. yöntemler denenmiştir. ABD'de TVA, Brezilya'da SUDENE, İtalya'da Güney Kalkınma Fonu ve Güney İtalya Kalkınma Ajansı, Fransa'da DATAR, ARD, CADGID ve SEPAC, İspanya'da IFA, IFM, IMADE ve IFR, Singapur'da EDB, Japonya'da HDTFBC, Birleşik Krallık Cumhuriyeti'nde WDA gibi bölgesel kalkınma amaçlı örgütler kurulmuştur.

Türkiye'de ise kalkınma planları cumhuriyet ile yaşıttır. Ulusal düzeyde ilk plan, 1933 yılında hazırlanmış; 1960 yılında Devlet Planlama Teşkilatı (DPT) kurulmuştur. 1961 ve 82 Anayasalarında ekonomik kalkınmanın ülke çapında uyumlu gelişimini sağlamak için gerekli planları hazırlamanın "devletin görevi" olduğu belirtilmiştir.

Kalkınma Tartışması

Dünya Gazetesi'nin "Ekonomi Politika Bölge Eki" bölümü Kasım 2001 tarihinde, "Tunceli'nin geleceği ekonomik kalkınmadan geçiyor" başlığıyla yayınlandı. (Dünya) Gazete tarafından Dersim'li müteahhit, tüccar, işadamları ve esnaflarla yapılan röportajların sonuç bölümünde "Tunceli'nin kalkınmada öncelikli iller içerisinde özel bir statüye alınması gerektiği" görüşü dile getirilmektedir. Gazetede ekonomik kalkınmanın yolunun "devletin üretimi artırıcı bir politika izlemesinden geçtiği" ileri sürülmektedir.

Gazetede görüşlerini açıklayan Tunceli Valisi Mustafa Erkal "kontrollü gıda uygulaması bir çok ilde yapılmasına rağmen burada biraz daha katı uygulanmış" dedikten sonra, ilde yaşanan ekonomik alt üst oluşu "geçmişteki hayvan varlığı yaklaşık 1 milyon baş civarında idi ancak '90'lı yıllarda bu sayı 200-300 bine geriledi" sözleriyle çarpıcı şekilde dile

getirmektedir. İlin ekonomik geriliğini de değerlendiren Erkal, "yapımı devam eden barajların faaliyete geçmesi halinde 2-3 bin kişinin istihdam edileceğini, sadece Mercan Barajı'nın faaliyete geçmesiyle birlikte ilk etapta 500 kişinin istihdam edileceğini" söylemektedir. (Dünya)

Gazetede görüşlerini dile getiren işadamları ve müteahhitler, "teşviklerin artırılması", "vergilerin düşük tutulması", "yatırımcı girişimlere devletin yardımcı olması" gibi belli çözümler önermektedirler. Bölgede silahlı çatışmaların sona ermesinden sonra son birkaç yıldır ekonomik kalkınma amaçlı "şefkat paketleri"nin sıkça açıldığı biliniyor. Dersim'in kalkınması konusunda söz konusu gazete tarafından başlatılan tartışma hükümet yöneticilerinin ve iş çevrelerinin bölgeye yönelik plan ve politikalarıyla bağlantılı görünmektedir.

Dersim, bugün "sanayisi olmayan, hayvancılığı ve tarımı bitmiş bir kent" (Radikal) durumuna gelmiştir. Cumhuriyetin ilk yıllarında nüfusu 200-300 bin olan Dersim, bugün yüz binin altında nüfusa sahip virane bir yere dönüşmüştür. Köyleri boşalmış; tarımı ve hayvancılığı çökmüştür. Ekim 2000'de yapılan nüfus sayımının sonuçlarına göre Dersim, "son on yılda nüfusu en çok azalan il" durumundadır. 1990 yılında 133.584 nüfusa sahip olan Dersim'in, 2000'deki nüfusu 93.584'e düşmüştür. Aynı sayımın sonuçlarına göre; Dersim'de nüfus son on yılda %35.58 oranında azalmıştır. Bu rekor düzeyde bir düşüştür. (Radikal) İşte bu tablo, yaşanan yıkımın en çarpıcı ifadesi olduğu kadar; "kalkınma" tartışmalarına da anlam kazandırmaktadır.

Kalkınma rüyası ve sonuçlar

"Kalkınma" kavramı özellikle 2. Dünya Savaşı'ndan sonra yaygın bir kullanıma erişmiştir. "Az gelişmiş ülkeler" batılı ülkelere yetişmek için devletin ekonomiye daha fazla müdahalesi yolunu tutmuşlardır. Kalkınma, esasında evrim teorisinin ve ilerleme düşüncesinin tekrarı niteliğinde idi ve iddia olunanın aksine "yeni" değildir. "Sanayileşme", "batılılaşma" ve "uygarlaşma" söylemine bu kez "kalkınma" eklenmektedir.

Kalkınma kavramı ve ideolojisi batılı ülkelerin bu dönemde geri ve az gelişmiş ülkelere önerdiği bir

model durumundadır. Bu model, batının taklit edilmesine dayanmaktadır. Her şeyden önce klasik sömürge sistemi dağılmıştır. Sovyetler Birliği ve sosyalist blok ülkelerinin sömürge halkları için çekim merkezine dönüşmesi ve sosyalist ülkelerde uygulanan "merkezi planlama"nın başarılı sonuçları, batı için kalkınma kavramına özel bir önem verilmesi sonucuna yol açmaktadır. Başta ABD olmak üzere batı, "üçüncü dünya ülkeleri"ni kendi yanına çekmek için bu kavramı yoğun bir şekilde kullanmaktadır. Bu duruma batı ve doğu arasındaki ekonomik rekabet de eklenince pek çok sömürge ülke kalkınma ideolojisine sarılacaktır. Kalkınma, geri ülkelere ya da "üçüncü dünya"ya, "gelişmiş ülkelere yetişme" hedefiyle birlikte sunulmuştur. BM bünyesinde kalkınma örgütleri ve konferansları gerçekleştirilmiş; bütün ülkeler için bir ve aynı kalkınma oluşturmuştur. Kalkınma programlarının gerçekleşmesi için on binlerce "kalkınma uzmanı" görevlendirilmiş ve bu kişilere milyarlarca dolar ücret ödenmiştir. Kalkınma politikaları, dışta yoğun bir "devlet borçlandırması" sonucu savaş sonrasında kazanılan bağımsızlığı aşındırmış; netice olarak yeni bir sömürgeleşme ve derin bir yoksullaşma ortaya çıkmıştır. (Başkaya, s.30)

Kalkınma ideolojisinin içeriğine sosyal, kültürel ve çevresel etkenler dahil edilmeyerek; tek ölçü ekonomik büyümeye endekslenmiştir. Bu yaklaşımın bir sonucu olarak, kişi başına düşen GSMH'yi arttıran kimi askeri rejimler Dünya Bankası tarafından "kalkınmış ülke" statüsüne alınmıştır. Ekonomik büyüme ise ülkelerin kişi başına düşen GSMH'sına indirgenmiştir. Dünya Bankası yıllık raporlarında ülkeler kalkınmışlıklarına göre sıralamaya tabi tutulurken, kişi başına düşen GSMH verileri esas alınmıştır. GSMH'sı arttığı halde pek çok ülkede yoksullaşma; gelir dağılımında uçurumlar; bölgesel dengesizlikler; çevrenin ve doğal hayatın tahribi vs. sonuçlar ortaya çıkmıştır. (Başkaya, s.34)

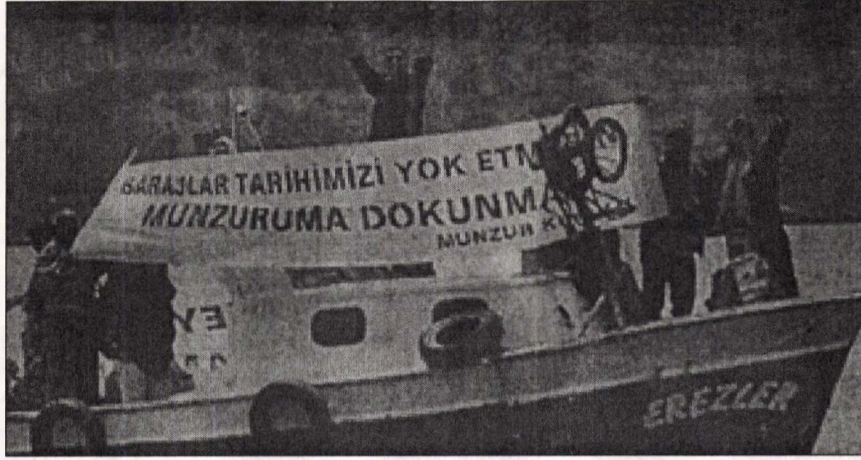
1970'li yıllara gelindiğinde "kalkınma" kavramı cazibesini yitirmeye başlayacaktır. "Kalkınmakta olan ülkelerin" ekonomilerinde ciddi bir ilerleme olmadığı gibi, iç karartıcı bir tablo ortaya çıkacaktır. Örnek vermek gerekirse; 1960-1978 aralığında İsviçre'de ve Brundi'de kişi başına GSMH artışı eşittir ve % 2.2'dir. 1978'e gelindiğinde Brundi'de kişi başına gelir 140 dolar, İsviçre'de ise 12.000 dolardır. İsviçre'de

ortalama kişinin geliri yılda 266.20 dolar artarken Brundi'de kişi başına artış 3.08 doları geçmemektedir. İkinci Dünya Savaşı sonrasında "kalkınmakta olan ülkeler" olan Üçüncü Dünya Ülkeleri her bir dolar "zenginleştiklerinde", sanayileşmiş ülkeler 268 dolar zenginleşmiştir. Öte yandan işsizlik ve yoksulluk da artmış; hızlı GSMH artışı sağlayan ülkelerde zenginliğin çok küçük bir azınlığın elinde toplandığı görülmüştür. Ayrıca bu ülkeler korkunç bir borç kıskacına girmiş; alınan borçların faizini bile ödeyemeyen bir ülkeler topluluğu ortaya çıkmıştır. Sadece Latin Amerika'da dış borçlar 1970'ten 1980'e 10 kat artış göstermiştir. Kısacası "kalkınma ideolojisi", çok değil sadece çeyrek yüzyılda, beklentilerin tam tersine sonuçlar doğurmuştur.

Bu yıllarda kalkınma programının başarısızlığının yavaş yavaş ortaya çıkması üzerine kavramın cilalanması gündeme gelecek; "sürdürülebilir kalkınma" ortaya atılacaktır. Yüzyılın ortalarında ortaya konan vaatlerin gerçekleşmemesi nedeniyle kalkınmanın başına "sürdürülebilir" takısı eklenerek yalnızca kavram kargaşası yaratılacaktır. Kalkınma programlarının başarısızlığı her şeyden önce programın içeriğinden kaynaklanmaktadır. Örnek olarak alınan batı ya da Türkiye'deki biçimiyle söylenirse "muasır medeniyet", "kalkınmış" ve "müreffeh" duruma başka ülkelerin ve özellikle "üçüncü dünyanın" sömürsü üzerinden varmıştır. Ayrıca batıda kazanılan klasik, sosyal ve üçüncü kuşak hakları yoğun emekçi mücadelelerinin eseri olmuştur. Kavramın inşa edildiği "batının taklidi" bu bakımlardan gerçekleştirilebilir değildir.

"Kalkınma" özünde dünyanın egemenlerinin yeni sömürü programının bir biçimidir. Beslenme, barınma, sağlık ve eğitim, insan hakları gibi göstergelerin programın içinde hiçbir zaman yer almamasının sebebi de budur. Program daha başından beri batılı ülkelerin ve üçüncü dünya ülkelerindeki bir avuç zenginlerin çıkarlarına uygun düşmektedir. (Bu konuda uyarıcı bir örnek: "BM Çevre ve Kalkınma Konseyi" (UNCED) Genel Sekreteri Maurice Strong'un daha önceki görevi Kanada petrol şirketinin genel müdürlüğüdür!) Bu bakımdan toplumun geniş nüfusunun lehine sonuçlar doğurması zaten eşyanın tabiatına aykırı olurdu. 1970'li yıllarda kapitalist sistemin içine yuvarlandığı derin krizin etkisiyle, uygulanan programın pek çok yönü de aşınmış; az sayıda şirket dünya politikasında söz sahibi hale gelmiştir. Bir başka etken de "globalleşme"dir ve kalkınma programında aleyhte bir gelişmeye de o yol açacaktır. Böylece özellikle 1980'lerden sonra, kalkınma sürecindeki kimi iyileştirici önlemler de geri alınmış; tarımsal destekleme kredileri, sübvansiyonlar, kamu yatırımları ve sosyal güvenlik tedbirleri iptal edilmiştir. Aynı süreç farklı biçimlerde batılı "refah ülkeleri"nde de yaşanmıştır. Böylece dünya çapında sefalet artmış; eşitsizlik ve çelişkiler sertleşmiştir. Bugün geline yerde, yeryüzünün en zengin kişinin serveti 49 ülkenin milli gelirine eşit; 1.2 milyar insan günde 1 doların altında bir gelirle yaşamaya mahkum; bu kişiler temel ihtiyaçlarını dahi karşılayamaz halde; yeryüzünde 100 milyon çocuk başını sokacak bir eve bile sahip değil; her gün 30 bin çocuk tedavi edilebilir hastalıklardan ölüyor durumdadır. (Cumhuriyet)

Kalkınma sürecinin yarattığı ekonomik çöküş doğal çevrenin gittikçe artan bozulması ve tahribatı eşlik etmektedir. Azami kar için üretim esasına dayanan mevcut ekonomik sistem çevre ve doğal yaşamı hızla tahrip etmektedir. Küresel ısınma bütün ülkeleri tehdit eden somut bir olgu durumuna gelmiştir. "Kalkınmış ülkeler" in örgütü durumunda olan Dünya Ticaret Örgütü (DTÖ) özellikle üçüncü

dünya ülkelerini tehdit eden küresel ısınma sorununa karşı kayıtsız bir politika izlemekte ve "küreselleşme karşıtları"nın itirazlarına hedef olmaktadır. İklim değişikliği, türlerin azalması, buzulların erimesi, kuraklık, ada ülkelerinin sular altında kalma riskinin artması, canlıların doğal yaşama ortamlarının azalması, bulaşıcı hastalıklar vb. önemli ölümcül sonuçları olan küresel ısınmaya atmosfere aşırı sera gazı yayan enerji şirketleri neden olmaktadır. Sera gazının atmosfere yayılımından en fazla sorumluluğu olan ABD'nin devlet başkanı Bush "ekonomik çıkarlarımız her şeyden önce gelir" diyerek küresel ısınmaya karşı alınan önlemlere karşı çıkmıştır. Zengin ülkeler kalkınmakta olan ülkeleri "çöp deposu" ya da "atık deposu" olarak görmektedirler. Dünya Bankası "başdanışmanlarından" Lawrence Summers, 12 Aralık 1991'de hazırladığı bir raporda, çevre sorununun çözümü için "zehirli atıkların az gelişmiş ülkelere gönderilmesinin bir günahı yoktur" demiştir. Böylece "az gelişmiş ülkeler" için hazırlanan "kalkınma programının" içeriği çok açık şekilde itiraf edilmiştir.

Söz konusu yaklaşım zengin ülkelerin genel bir yaklaşımı durumundadır. Japonya ciddi bir ekolojik krizle karşı karşıya olduğunu anladığında çevreye zarar veren sanayisini Güney Doğu Asya ülkelerine kaydırmıştır. Zengin ülkeler yarattığı tehlikeler ortaya çıktığında nükleer enerji sistemlerini üçüncü dünya ülkelerine ihraç etmişlerdir. İsveç ve Almanya nükleer santral projelerini askıya almış; Avusturya, Danimarka, İtalya ve İspanya hiçbir şekilde bu projeye yaklaşmamıştır. Ne var ki, bu projelerin geri ve kalkınmakta olan ülkelere kaydırılmasında herhangi bir sakınca görülmemiştir.

Türkiye

Türkiye'de 1940'lardan sonra yoğun şekilde gündeme gelen kalkınma kavramı hep "büyüleyici" bir anlama sahip olmuştur. "Türk Kalkınma Bankası", "Türk-Alman Kalkınma İşbirliği", "Erzincan Kalkınma Vakfı", "Tunceli Kültür, Dayanışma, Kalkınma Derneği", "Adalet ve Kalkınma Partisi" vb örnekler kavramın etkisini göstermektedir.

İktidara gelen sol ya da sağ hükümetler IMF ve Dünya Bankası'nın emirlerini resmi politikaya dönüştürmüş; "batılılaşma" ve "uygarlaşma" söylemi kapıkulluğunu gizlemeye hizmet etmiştir. On yıllar boyunca, kalkınma politikalarına "AB'ye girmek" propagandası eşlik etmiş; Avrupa Birliği üyeliği hedefi, zenginlik, sanayileşme, bolluk ve bunların toplamı olan kalkınma ile özdeş sayılmıştır.

Ne var ki aradan geçen yarım yüzyılda, yürütülen propagandanın tersine sonuçlar ortaya çıkmıştır. Dış borçların faizi bile ödenememiş; işsizlik çığı gibi artmış; bölgeler arası eşitsizlik ve gelişme farkı büyümüş; sefalet yaygınlaşmıştır. Bir avuç asalak ise her geçen gün daha da zenginleşmiştir. Türkiye kalkınmak ve zenginleşmek bir yana; tam tersine yoksullaşmıştır. Geline aşamada, kişi başına 1 dolarlık gelir esas alınarak yapılan hesaplama göre Türkiye halkının yüzde 15'i; 1.5 dolarlık esas alınarak yapılan hesaplama göre yüzde 38'i yoksul duruma

gelmiştir. Bu 67 milyon nüfuslu Türkiye'de 25 milyon kişinin yoksul olduğu anlamına gelmektedir. (Radikal)

"Kalkınma", "batılılaşma", "kentleşme" vs. sloganlarla ifade edilen sürecin başka bir sonucu ise tarihi, kültürel ve çevresel değerlerin artan tahribatı olmuştur.

"Kentleşme" ve "kalkınma" adına Anadolu'nun binlerce yıllık tarihi mirası yağmalanmış ve yok edilmiştir. Özellikle 1980'lerden sonra, rant ve çarpık kentleşme uğruna pek çok tarihi değer yitirilmiştir. Türkiye'de yönetici sınıflar kısa vadeli çıkarlar temelinde enerji üretimini artırma adına baraj yapımına hız vermiştir. Bu yüzden

kimi politikacılardan "barajlar kralı" olarak övgüyle söz edilmektedir. Bugüne kadar irili ufaklı 1135 adet baraj yapılmıştır. 135 adet barajın inşaatı ise hala sürmektedir. 47 barajın projesi tamamlanmış; 47'sinin ise proje çalışmaları devam etmektedir. Halihazırda 485 adet Hidro Elektrik Santral Projesi'nin geliştirilmesi planlanmış durumdadır. Devletin suya yaklaşımı enerji üretimi ve diğer parasal çıkarlara dayalı olmaktan öteye gitmemektedir. (Cano, s.2) Siyasal iktidarın çevre, kültür ve doğal mirası görmezden gelen anlayışı sonucu pek çok tarihi eser sular altında kalmıştır. Keban, Karakaya ve Atatürk barajları yüzlerce yıllık tarihi höyüğün yok olmasına sebep olmuştur. Aydın'daki Çine Çayı üzerindeki Romalılar'dan kalma Gelin Geçmez Köprüsü Çine Barajı'na kurban verilmiştir. Antik Zeugma kenti Birecik Barajı'nın kurbanı olmuş; binlerce yıllık uygarlığın izlerini taşıyan antik Hasankeyf ise hüzünle sırasını beklemektedir. (Radikal)

Kısa bir süre evvel Ecyad Kalesi'ni yıkan Suudi yönetimine tepki gösteren Türkiye, kendi topraklarındaki binlerce yıllık mirası hoyratça yok etmektedir. Kısa vadeli rant ve yağmaya dayalı resmi politikalar tarihsel dokuyu mahvetmiştir. Antalya'da Side antik kenti turizme kurban verilmiş; kentin birçok tarihi kalıntısı üzerinde turistik tesis ve evler kurulmuştur. Çanakkale'deki tarihi "aynalı çarşı" yetkililerin tutumu sonucu kimliğini yitirmişti. Denizli Bünyan'da geleneksel dokumacılığın yapıldığı evler "kârlı olmadığı" gerekçesiyle yıkılmış; kentin tarihsel dokusu bitirilmiştir. Içel'de 9 bin yıllık geçmiş bulunan tarihi Yumuktepe höyüğü ve çevresi işgal altına alınmış; tarihi Azakhan restorasyon bahanesiyle yıkılarak otopark yapılmıştır. İstanbul'da Osmanlı mimarisinin özgün örneklerini sergileyen Boğaziçi Yalıları yokedilmiş; tarihi Fikirtepe tümülüsü apartmanların işgali altında boğulmuştur. Süleymaniye, Zeyrek, Galata evleri yok olmuş; Dolmabahçe Sarayının bahçesi işgal altında tutulmakta; Roma ve Bizans eserleri inşaat nedeniyle tahrip edilmiştir. İzmir'de "tarihi simge" Kadifekale kaçak yapılaşmanın kuşatması altında ezilmiş; Kocaeli'de antik Nicomedia kentinin bir bölümü TEM otoyolunun kurbanı olmuştur. Konya'da Selçukluları yansıtan tarihi doku yok edilmiş; Manisa'da tarihi Kula Evleri yıpranmıştır. Muğla Sarıgerme'de bulunan Pisilis kenti üzerine hotel yapılmış; Bodrum antik tiyatrosu için hiçbir kurtarma çalışması yürütülmemektedir.

Sivas'ta UNESCO'nun da "Dünya Tarihi Mirası" listesindeki Divriği Ulu Camii ve külliyesi yıkılmanın eşiğine gelmiş; Selçuklu'nun ünlü Gök Medresesi tahrip olmuştur. Trabzon Kalesi yola kurban edilmiş; Sürmene yakınlarındaki Kastel Konağı yıkılmıştır. Özetlemek gerekirse; Dünya'da olduğu gibi Türkiye'de de "kalkınma süreci" ekonomik anlamda tam bir çöküşle sonuçlandığı gibi ülkenin tarihsel, çevresel ve kültürel dokusu da "kalkınma", "küreselleşme", "kentleşme" vs adına tahrip edilmiş ve yağmalanmıştır.

(Devam edecek...)

Fabrikadan gözlemler:**Fabrika=F tipi hücre...**

Kölece çalışma koşulları ve hakların gaspıyla işçi sınıfını her alanda yıkıma ve sefaletle sürükleyen sermaye düzeninin vahşi sömürücü yüzünün yansımalarını, tüm gerçekliği ile çalıştığımız fabrikadan görebiliyoruz. Aşırı kar hırsıyla emeğimizi ve alınterimizi iliklerimize kadar sömüren kan emici patron, her türlü yol ve yöntemle bizleri sindirmeye, baskı ve denetimle kontrol altında tutarak tek tipleştirilmeye çalışıyor. Devrimci tutsaklar şahsında işçi ve emekçilerin yaşamının hücreleştirilmesi anlamına gelen F tipi cezaevleriyle fabrikamız arasında hiçbir fark yoktur. İçeride, devrimci tutsakların kişiliklerini ve kimliklerini, iradelerini ve inançlarını yoketmeyi hedefleyenler insanlık dışı muameleyle, katı kurallar ve disiplinlerle onları hücre duvarlarına hapsedenler; bugün bizi ağır ve kötü çalışma koşullarına mahkum ederek, açlığın ve yoksulluğun dipsiz kuyusuna iterek, teslim almaya ve sömürücü düzenlerini ayakta tutmaya çalışıyorlar.

Hücreleştirilmek istenen yaşamımızda, işyerlerimizdeki hücre duvarları da hergün biraz daha kalınlaşıyor, hergün biraz daha bizi kuşatmaya çalışıyor.

Yaklaşık 600 kişinin çalıştığı bir fabrikada çalışıyorum. F tipi işyeri desek daha doğru olur. Katı kurallar ve yasaklarla sömürünün dozunun daha da arttırıldığı dişli çarklar arasında gerek psikolojik, gerekse fizyolojik olarak yıpratıcı ağır çalışma koşulları ile yüzyüzeyiz. Kimyasal maddelerle içiçe çalışıyor olmamıza rağmen, işyerinde buna uygun düzenlemeler yapılmaması sonucu ciddi sağlık problemleri ile karşı karşıya kalıyoruz.

İşine geldiğinde yasalara uymaktan, hukuktan, haktan bahseden patron, her nedense biz işçilerin sağlığı söz konusu olduğunda yasaları, hukuku unutup vermektedir. İşlerinin sağlıklı, kaliteli ve güvenceli olması tamamen bizim kötü, sağlıksız çalışma ortamında sağlığımızın bozulması ve hiç sayılması üzerinden yürüyor. Havalandırmanın olmayışı, aşırı sıcak ve basınçlı ortamda hergün içimizden üç-beş kişinin bayılmasına ya da rahatsızlanmasına neden oluyor. "Bugün acaba sıra hangimizde?" diyerek işyerine adım atıyoruz. Şiddetli baş ağrıları, mide bulantısı, tansiyon, bel ağrıları, bronşit gibi hastalıkların yanında; halsizlik, sinir, gerginlik, depresyon gibi rahatsızlıklar da ortak olarak görülüyor.

Çalışma saatlerinin uzunluğu yetmezmiş gibi bir de hergün zorunlu fazla mesailere bırakılıyor. Sosyal yaşantımız alt-üst olurken; psikolojik ve fizyolojik yıpranmamız derinleşiyor. Ücretlerin düşüklüğünden dolayı fazla mesailerin olmasını isteyen arkadaşlar zamanla fazla mesailerin kendileri için ne anlama geldiğini anladılar ve fazla mesailere karşı çıkmaya başladılar. Fazla mesailere kalmayanlar uyarı ya da ihtarla cezalandırılırken, fazla mesailerde yemek vb. verilmemektedir.

Öğlen yemek saati vardiyalılarda yarım, normal çalışanlarda 45 dakika. Zamanın yarısı yemek kuyruğunda geçerken, kalan zaman ne yemeği doğru düzgün yemeye, ne de dinlenmeye yetiyor. Yemekler bundan bir süre önce yenmeyecek kadar kötü ve 3 çeşit iken, son zamanlarda gelişen tepki ve basınçtan ötürü biraz düzeldi ve 4 çeşit verilmeye başlandı. Sabah 10:00'da çay ve ihtiyaç paydosunun olmaması ve yemek paydosuna kadar su/tuvalet ihtiyacı için izin verilmemesi sorunun bir başka boyutu. 4 paydosu 15 dakika olmakla birlikte çay verilmiyor.

Tam bir kışla disiplini ve kurallarının hüküm sürdüğü sömürü cehenneminde çalışma sırasında konuşmak, kalkmak, gülmek, gezinmek yasak. Tepemizdeki kameralarla bütün gün gözetleniyoruz. Kamera, işçilere psikolojik baskı kurmada ve onları denetim altına almada bir araç olarak kullanılıyor.

Kamera aracılığıyla davranışlarımız kontrol altına alınmaya, üzerimizde psikolojik baskı oluşturmaya çalışılıyor. Patronun bu taktiği işçiler üzerinde etkili. İşçiler her duruma 'Aman kamera var, sessiz olun, kalkmayın' gibi söylemlerle kameradan korkularını ifade ediyorlar. 'Attığınız her adımda, yaptığınız her işte ensenizdeyim' mesajını vermeye çalışıyor patron. Kamera tam da bu işlevi yerine getiriyor. Patron kimi zaman 'dost, babacan' tavırlarıyla işçilerle ilişki kurarken, kimi zaman da ağız dolusu küfür ve hakaretlerle, aşağılamalarla gerçek yüzünü gösteriyor.

İşçileri 'Böl, parçala, yönet' taktiği ile birbirinden ayırarak rekabete sokuyor. Her işçiden günlük çıkarması gereken sayı isteniyor. Sayısını çıkaramayana ihtar verilerek cezalandırılıyor. Böylece işçiler kulvarda at yarışır gibi birbirleriyle yarışa ve rekabete sokuluyor. Bu sistem işçilerin birlik ve dayanışma içerisinde çalışmasını engelliyor. İşçiler arasında dayanışma ruhu ve birlik olma bilinci çok zayıf. Birbirlerine güvenmiyorlar. Güvensizlik, sorunlara karşı ortak hareket etmenin önündeki en büyük engel. Yaşanan sorunlara karşı belli bir duyarlılık ve öfke olmasına, zaman zaman tepki verilmesine rağmen; bunlar örgütlü, bilinçli, eylemli bir tepkiye dönüştürülemiyor. 'Birlik yok ki bir şeyler yapalım' ya da 'Bunlarla bir şey olmaz' anlayışı hakim.

Gruplaşmalar ve darlaşmalar çok belirgin, özellikle hemşehricilik gruplaşmaları birliğin önündeki bir diğer engel. Bu ilişkiler, birbirini dışlama, karalama üzerine oturmuş. Eski işçiler arasında daha belirgin gruplaşmalar var. Gruplaşmaları yaracak ortak mekanlarda buluşmak istenilse bile çalışma saatleri

içinde bunu gerçekleştirecek ne zaman ne de mekan var. Vardiya sistemi, her bölümün yemeklere farklı farklı saatlerde çıkması, paydosun az olması biraraya gelmeyi engelliyor. Bir hafta boyunca birbirimizin yüzünü dahi göremediğimiz anlar oluyor. Günlük 13 saat, haftada 6 gün çalışma süresi ile dışarıda görüşme ve ortak etkinliklerde bulunma fırsatı da pek olmuyor.

Patronun çalışma koşullarını ağırlaştırmada temel dayanağı olan göçmen işçiler, eski işçilerin çoğunu oluşturmakla birlikte, patron tarafında tutum almakta öne çıkıyorlar. Genellikle işçilerin çoğu göçmenlerden oluşmakta. Patron bazı durumlarda bu işçileri kullanarak birliği bozmaya çalışıyor.

Ücretler asgari ücretin 5-10 milyon üzerinden başlıyor. En yüksek ücret 300 milyona kadar çıkıyor. Yılda 4 kez ikramiye var, ancak son aylarda ödenmemekte. İkramiyeleri kaldırmayı düşünüyorlar. Bayan işçilerle erkek işçilerin ücretleri arasında büyük fark var. Aynı iş yapılmasına rağmen bayan işçiler daha az ücret almaktadır.

Ağır çalışma ve yaşam koşullarına karşı "emeğin korunması" uğruna formüle ettiğimiz talepler, fabrikanın özgün sorunları ile birleştirildiğinde mücadelede kazanılmayacak talepler değildir. Herbir sorunu kendi özgünlüğü içerisinde şiarlaştırmak ve bu şiar etrafında örgütlenme çalışması yürütmek, bu çerçevede komiteleşmek fabrika çalışmasında öncelikli pratik hedefdir. Herbir sorun işlenerek işçilerin bilincini açmak ve en önemlisi de birlik olma ve birbirlerine güvenme bilincini kazandırmak en yakıcı sorun ve görev olarak öncü işçilerin önünde duruyor.

Komünist bir işçi

Yeni İş Kanunu Ön Tasarısı paneli...**Taban inisiyatiflerine dayalı çalışmanın önemi**

Yeni İş Kanunu Ön Tasarısı karşıtı kampanya büyüyor. Ankara Öncü İşçi-Emekçi Platformu da bu kapsamda sürdürdüğü çalışmaların bir parçası olarak 27 Temmuz günü bir panel düzenledi. Panelin amacı saldırı yasası konusunda işçileri bilinçlendirmek, mücadele yönünde seferber edebilmektir.

Bu amaç doğrultusunda panel öncesinde yaygın ve etkili bir ön çalışma gerçekleştirildi. Binlerce bildiri, yüzlerce afiş ve çağrı ilanı işyerlerine, servis güzergahlarına dağıtıldı. Dağıtımlar yasayı teşhir eden ve sınıf seferberliği çağrısı yapan içerikte konuşmalarla etkinleştirildi. Bazı işyerlerinde tek tek birimler dolaşarak yasa anlatılıp panel çağrısı yapıldı. Ön hazırlık çalışmasıyla, işçilerin yasadaki bihaber oldukları, birçoğunun ise kendi çalışma koşullarıyla ilinti kuramadığı, genelde mücadele konusunda bir takım tereddütlerin varlığı görüldü. Bununla birlikte yasa gerçek kapsamı ve anlamı ile anlatıldığında, işçilerin büyük bir bölümünde öfke uyandırdı.

Genel-İş toplantı salonunda yapılan panele konuşmacı olarak Kırıkkale Üniversitesi Öğretim Görevlisi Fehmi Bayraktaroğlu ve platformdan bir arkadaşımız katıldılar. Panelde ilk konuşmacı olarak sözü alan arkadaşımız, saldırının anlam ve kapsamını anlatarak karşı mücadelenin önemine dikkat çekti. Sendikaların bu mücadelenin önünde temel engel oldukları, taban inisiyatiflerinin, komite ve platform gibi örgütlülüklerin işyeri, işkolu ve giderek ülke çapında oluşturulmasının zorunluluğunu belirtti.

Fehmi Bayraktaroğlu ise saldırının içeriğine geçmeden önce bir tarihsel süreç içerisinde işçi sınıfının sermayeye karşı mücadelesini, bu mücadelenin evrimini ve yasalarla olan ilişkisini zengin örneklerle ortaya koydu. Bu tarihsel-siyasal arka plan üzerinde yeni yasaya ilişkin en önemli maddeler üzerinden onun saldırgan özünü ortaya koydu. Devrimcilerin sorumluluğuna dikkat çekti.

Konuşmacıların yaptığı konuşmalardan sonra soru-cevap bölümüne geçildi. Yasanın kapsamına ve hedeflerine ilişkin sorulara verilen yanıtlardan sonra panel bitirildi.

Panel katılım ön hazırlık çalışmasının düzeyi ile karşılaştırıldığında zayıf kaldı. Çalışmanın çok daha etkili ve yaygın biçimde yürütülmesi ihtiyacı bir kez daha görüldü. İşçi sınıfı saldırının kapsamı konusunda bilgi ve bilinç planında oldukça zayıf durumda. Panel bir yerde bunun aynası olmuştur. Belirtilmesi gereken bir diğer olgu da, alt kademe sendikacıların tutumudur. Saldırıya karşı bilinçlendirme sınırlarında dahi tek bir etkinliği olmayan bu sendikalar, panelimize katılacakları ve işçilerin katılımı için çalışacakları sözlerinin arkasında durmadılar. Böylece sınıf içerisindeki konumlarını bir kez daha ortaya serdiler.

Bizler sürdürdüğümüz kampanyayı işyerlerine doğru derinleştirerek, daha fazla işçiye ulaşım onları sendikalarına basınç uygulayacak biçimde harekete geçirmek hedefiyle hareket edeceğiz. İmza kampanyası ve işyeri toplantıları en acil görev olarak duruyor önümüzde.

Ankara Öncü İşçi-Emekçi Platformu'ndan işçiler

TSK'ya Irak vitrini... Açların oyları... 3 Kasım'da seçim olur mu?

Zülfikar Doğan

(...) Toplam borcu 204 milyar dolara çıkmış, borcu ulusal gelirini 50 milyar dolar aşmış, kişi başına geliri 2219 dolara inmiş, kişi başına borcu ise 2918 dolara yükselmiş bir ülkede birinci mesele "açlık"tır!

Ne devlet protokolündeki müstakbel Başbakan eşinin başörtülü olması, ne de başka bir şey. Cumhuriyet'in temel ve değiştirilemez ilkesi laiklik doğru ama, insanların yaşayabilmesinin temel gereği de aç kalmama, karnını doyurabilme, Reina ve Laila'dakilerin yemeyip "tabakta bıraktıkları" kadar bile olsa, çocuklarına yiyecek götürebilmedir. İran'da insanlar "şeriatı ve Humeyni'yi" istedikleri için değil, fakat Şah ve şürekasının ülkenin zenginlikleri ve petrolüyle "depdebeli" yaşantısına karşın ülkenin yüzde 90'ı insanlık dışı koşullarda ve yoksulluk içinde yaşadığı için, "iş ve aş, eşitlik cenneti" vaatlerine koşular.

Cezayir'de milyonlarca yoksula karşın ülkenin zenginliklerini paylaşp "ülke çoğunluğuna Fransız gibi yaşayan" yönetim ve parlamento yüzünden FIS seçimlerden birinci parti çıktı. Cennet - şeriat - yoksullukta değil, zenginlikte eşitlik, vaat eden, FIS'in "birinciliği" tanınmayınca da, Cezayir'de nelerin olduğu malum.

Çünkü AK Parti diyecek ki; "Sizin koyduğunuz kurullarla, belirlediğiniz koşullarda seçime girdik, kazandık." Hala Kemal Derviş'in ve onun IMF ile hazırladığı, üretmeme, yatırım yapmama, büyümeme, işten çıkartma, işsiz yaratma, ülkenin tüm ulusal gelirini borç ödemeye ayırma, programına destek verip, iktidarlarında da uygulayacaklarını vaat edenler, "AK Parti niçin birinci çıkıyor?" diye şaşırıyorlarsa, ben de onların aklına şaşarım.

Ancak, yine de TBMM'de bazı deneyimli ve eski siyasetçilerin, yıllanmış eski bakan ve bazı milletvekillerinin şu tespitini aktaralım; "TBMM'den erken seçim kararı, yani 3 Kasım'da seçim kararı alınabilir. Ama seçimler olur mu, orası bilinmez."

Evet, seçim kararı alınabilir ama, seçim olmayabilir. Bunun çeşitli seçenekleri var. Bir tanesi, TBMM kararı Anayasa Mahkemesine götürülebilir. İkincisi, 1999'daki gibi bir 'küsünler' hareketi - ki bu defa bu meclisin yüzde 80'inin "tekrar seçilemeyeceği" kesin gibi görünüyor - yeni bir olağanüstü toplantı çağrısı ile kararı erteleyebilir, epeyce de taraftar bulabilir.

Nihayet üçüncüsü, savaş halidir. Yarın toplanacak Yüksek Askeri Şura'da (YAŞ) Türk Silahlı Kuvvetleri'nin (TSK) üst komuta kademesinde, bir

Irak operasyonu gözetilerek, atamaların yapılacağı bilgileri kulislere yayılıyor.

Genelkurmay Başkanlığından ayrılacak Org. Hüseyin Kıvrıkoğlu'nun yerine Kara Kuvvetleri Komutanı Org. Hilmi Özkök gelecek. Özkök'ün yerine, Malatya 2. Ordu Komutanı, Doğu - Güneydoğu'yu (dolayısıyla Irak sınır bölgesini) bilen Edip Başer'in getirileceği belirtiliyor. Jandarma Genel komutanı Org. Aytaç Yalman'ın da bu göreve kaydırılabileceği öne sürülüyor. Diğer yandan, yine bölgeyi çok iyi bilen, defalarca operasyon yönetmiş, Hakkari Dağ Komando Tugay komutanı Tuğgeneral Cengiz Arslan'ın görev süresinin uzatılabileceği, Malatya 2. Ordu Komutanlığına da Genelkurmay ikinci başkanı Org. Yaşar Büyükanıt'ın (ABD savunma bakanlığı ve genelkurmayı ile çok iyi diyalogu bulunan) gelebileceği kaydediliyor.

Büyükanıt'ın yerine de yine Org. Kıvrıkoğlu'nun eski Genelkurmay Genel Sekreteri ve halen Diyarbakır 7. Kolordu'da görevli Atilla Işık'ın getirilmesi, ya da Büyükanıt'ın görev süresinin Özkök tarafından uzatılması da olasılıklar arasında.

Kısaca, Irak'ta operasyon olasılığı, TSK atamalarına şekil verecek. Şayet *The Guardian* ve *New York Times*'in yazdığı gibi, operasyon "öne alınıp" Ekim-Kasım gibi yapılacaksa da, o zaman 3 Kasım'da Anayasa ve seçim yasası uyarınca "savaş hali, olağanüstü hal" gibi nedenlerle erken genel seçimler askıya alınabilir.

Başbakan Bülent Ecevit, "sırf" koltuğa yapıştığı yönündeki iddialardan ötürü mü, yoksa "bir başka bildiği" olduğu için mi, 3 Kasım'da seçime karşı çıkıyor, ertelenmesine çalışıyor? Ne dersiniz? (30-07-2002)

Ey millet! Kulağınızın dibinde davul mu çalmak lazım?

Böylesi bir toplumsal körlüğü -sağırlığı- duyarsızlığı anlamak mümkün değil. Olaylar, gelişmeler öylesine açık ve net ki, adeta kulaklarımızın dibinde davullar çalınıyor, yine de duymuyoruz. Siyasetçilerimiz, IMF programına bağlılık yemini etmekten bitap düştüler. Programın mimarı Devlet Bakanı Kemal Derviş'i koyacak - oturtacak yer bulamıyorlar. Hepsi birden "Derviş bize gel" diye ter ter tepiniyor. Derviş "giderim haa" dediği anda piyasalar (her neyse bu piyasalar) anında dalgalanıyor. 67 milyon insanın "piyasa" kadar bile hükmü ve değeri yok. Oysa, bu programın canımıza yapışmış bir "illet" olduğunu, anlamak için daha ne lazım?

Kemal Derviş Bey'i partilerine davet edenler, IMF'nin kendi elemanlarının bile artık savunmadığı, bu kurumu, programı ve mimarını kürsüye çıkartıp, milletten oy isteyecekler, öyle mi? Piyasalar Derviş'e oy veriyor da, 40 milyon seçmen (...) kime oy verecek? (...)

Dünya Bankası'ndan ayrılan Nobel'li iktisatçı Joseph Stiglitz'in IMF ve Dünya Bankası'nın, tüm kirlî çamaşırlarını ortaya döken, kasıtlı politikalarla ülke ekonomilerinin nasıl çökertilip "muhtaç" hale getirildiğini açıkladığı kitapları, her iki kurumu sarstı.

Şimdi de, IMF baş ekonomisti ve Arjantin'e uygulatılan ekonomik reçetenin tabibi Michael Moussa'nın kitabı çıktı ve ortalık sarsıldı. Özeti; "Arjantin'i IMF batırdı. Yanlış ve kasıtlı politikalarla,

ekonomik programlarla, Arjantin çökertildi!"

Bakan Kemal Derviş ve bizim ekonomi yönetimindeki "Arjantin olmayız, bizim IMF reçetemiz iyidir, dalgalana, dalgalana doğru yolu bulacağız." korusu hala, "İşçi at, fabrika kapat, köylüyü unut, elde avuçta ne varsa sat, borç uykusuna yat, vb." talimatlarını içeren programa biat etmiş, yeni talimatlar bekliyor.

Oyun o kadar aşık ki, bu eser, bir şaheser adeta. ABD eski Başkanı Bill Clinton'un Siyasi Danışmanı Dick Morris, daha beş ay önce ne demişti? "Türkiye, Irak'ta ABD'ne destek verecek. İş bağlandı. IMF parasını verip, Türkiye'yi satın aldı."

IMF'nin, Dünya Bankası'nın en tepesinden ayrılanlar, haykırıyor; "Kanmayın, batacaksınız" diye. Danışman Morris de "Hiç debelenmeyin! IMF'den parayı aldınız, dediğimizi yapacaksınız. Irak'a marş, marş!" diyor.

Peki neden Irak? Üstelik nükleer gücü olduğu bilinen diktatör General Müşerref orada duruyor ve ABD'den itibar görüyor. Diktatör Saddam'ın elinde ise kitle imha silahı olduğu "iddiası ve varsayımı?" ile Kuzey'de Kürt devletine zemin hazırlanıyor, 15 yıldır gariban Irak halkına ambargo uygulanıyor, çocuklar ölüyor, her gün tepelerine bomba yağıyor, şimdi de sıra ilanı harbe geliyor. (...)

(Zülfikar Doğan, 24-07-2002, finansalforum.com.tr sitesinden alınmıştır...)

Savaş cinayettir

İzzettin Önder

Savaş insanları öldürür, ama kapitalist ekonomileri canlandırabilir. Bu nedenle, savaş konusu üzerinde farklı kesimler farklı düşüncelere sahip olmakla beraber, güçlü kesimler ellerindeki medya aracılığı ile tüm toplumun ufkunu karartabilir. Nitekim, 1980'lerdeki hayali Musul uyutmaları ile nerede ise korkunç bir maceraya sürükleniyorduk.

Musul Türkiye'ye verilir mi? Kesinlikle hayır! Çünkü, Türkiye kendi teknik olanakları ile yeraltı zenginliklerini tam olarak bilmediği gibi, güçlü Batı Türkiye'nin böyle bir bilgiye ulaşmasını da istememektedir. Zira, Musul bölgesi ve oradan kuzeye doğru uzanan zengin bir petrol yatağı var ise, bu rezerv, Musul'a kadar uzanmış ve bugünkünden daha güçlü bir Türkiye'ye verilmez. Güçlü kapitalistlerin bu bölgelerdeki politikaları, tam tersine, buralarda ufak devletler oluşturarak, petrol denizine el koymak şeklinde şekillenir. Irak'ın hareket alanının daraltılması, kuzeyde bir Kürt devletine yeşil ışık yakılması ve Türkiye'nin güneydoğu bölgesinde uç veren çoğu petrol havzalarının, türlü bahanelerle betonla kapatılması bir büyük projenin parçaları değil mi!

Olası bir Irak savaşı, sıkışık ekonomimize ilave mali yardım kanallarını biraz genişletebilir. Bu durum, siyasilerimizi olduğu kadar, bazı iş çevrelerini de "yan cebime girsin" politikasına itebilir. Bunun yanında, böyle bir savaş bazı üretim alanlarına ilave talep de yaratıyor olabilir. Örneğin, ABD bu bölgedeki birliklerinin her türlü ikmalini Türkiye'den yapacağını bildirirse, gıda ve giyim sanayi başta olmak üzere, daha birçok alanlarda önemli iş olanakları ortaya çıkıyor olabilir.

Bu rüyalar bizi kandırmamalı! Savaş sadece bir insanlık cinneti değil, aynı zamanda telafisi çok zor olan bir ekonomik yıkımdır.

Bir defa, bölgede oluşacak istikrarsızlık ve güvensizlik nedeniyle, ekonomiden hem spekülafif hem de reel sermaye kaçışı gerçekleşecektir. Bu kaçış sadece yabancı kaynaklı sermayede değil, aynı zamanda ulusal menşei sermayede de görülecektir. Sonuçta, uzun dönemde maddi ve hatta beşeri sermaye kıtlığı ortaya çıkacaktır. Zira, böyle bir cehennem ortam, yetişmiş insan gücünde de ülkeyi terk etme eğilimini hızlandıracaktır. (...)

Irak savaşı Türkiye'nin komşuları ile olan siyasal

ve ekonomik ilişkisini bozacaktır. Böyle bir olumsuz gelişme hem komşularla olan ticaretin aksamasına yol açacak, hem de Türkiye içinde son yıllarda sağlanmış olan toplumsal huzurun bozulmasına neden olacaktır.

Olası Irak savaşının ekonomimiz üzerindeki tahribatının ABD ya da uluslararası kuruluşlar tarafından telafisi söz konusu olamaz, olmamalıdır da. Çünkü, böyle bir tahribatın maddi olamayan etkileri çok uzun sürede, farklı dönemlerde ve çok farklı biçimlerde ortaya çıkacaktır. Kaldı ki, Körfez Savaşı sonrası tavırlar da ortadadır.

Bu savaştan ABD kazançlı çıkabilir. Saddam'ın kendi halkı üzerinde zulüm uygulaması ya da Saddam'ın Ortadoğu için bir tehdit oluşturması, belki Birleşmiş Milletler'in olabilir, ama ABD'nin sorunu olmasa gerek. Gerçek amaç açıktır; sıkışan kapitalizme yeni bir ivme verme yanında, petrol kaynakları üzerinde hakimiyet kurmak ve savaş sanayiinde teknoloji üretmek kendi firmalarını rakipleri karşısında avantajlı kılmaktır. (...)

(29-07-2002, finansalforum.com.tr sitesinden alınmıştır...)

Onlar seçimini yapıyor, ya biz?

İşçi arkadaş,

Emeğimizin ve alınterimizin sömürüsü, haklarımızın gaspı üzerinden bir avuç asalak burjuva sefahat içinde yaşarken, bize açlık, yoksulluk ve sefalet içerisinde bir yaşam dayatılıyor. Bizlerin kanıyla beslenen sistem, yıllardan beridir uyguladığı IMF saldırı programlarıyla bizi kölece çalışma ve yaşam koşullarına mahkum ederek insanlığımızı ve onurumuzu ayaklar altına alıyor. Emeğimiz ve alınterimizle bütün değerleri biz yaratıyoruz. Ancak ürettiklerimize sahip olamıyoruz. Gençecik bedenlerimiz, umutlarımız, alınterimiz vahşi sömürü çarkı arasında öğütülürken, geleceğimiz, değerlerimiz bir bir karartılırken, çocuklarımız açlıktan kırılırken şimdi de çıkarmayı düşündükleri yasalarla bütün hayatımız üzerinde tam hakimiyet kurmaya, bizi köleliğe mahkum etmeye çalışıyorlar.

İnsanlık dışı çalışma ve yaşama koşulları içerisindeyken, sosyal yıkım paketleriyle kriz faturalarını sürekli öderken daha beter saldırıları, yeni kölelik yasalarını neye güvenerek düşünüyorlar? Soruyorum sana işçi arkadaş, bu gücü nereden alıyorlar?

Kazanılmış haklarımıza göz koyma, bizi yüzyıllar öncesinin çalışma koşullarına mahkum etme cüretini tabii ki bizim suskunluğumuzdan, örgütsüzlüğümüzden alıyorlar. Budur onları daha fazla azgınlaraştıran. Sendika ağalarının ihanetidir onları pervasız kılan.

Eğer biz "Hayır bu yasaya geçit vermeyeceğiz" deyip örgütlü davranabilirsek onların yasalarının bir hükmü kalır mı? Eğer biz birbirimize kenetlenip mücadele edersek, geleceğimize sahip çıkarsak, çocuklarımıza da daha iyi koşullarda çalışma ve yaşama olanağını sağlamış olacağız. Değilse her geçen günü mumla aramak zorunda kalırız.

Sendikalar, haklarımızı korumanın, saldırılar karşısında kendimizi savunmanın, daha iyi çalışma ve yaşam koşullarına ulaşmanın birer araçları iken, bugün bir avuç hainin elinde bize karşı yöneltilmiş silahlar olarak kullanılıyor. Bizi temsilen o koltuklarda oturanlar defalarca bizi temsil etmediklerini ve emeyeceklerini göstermediler mi? Mezarda emeklilik yasası, özelleştirmeler, asgari ücret, TİS'ler ve IMF programları tam da bu hain takımın hizmetleri sonucunda uygulanabildi.

Şimdi aynı şeyi esnek çalışmanın yasallaştırılması konusunda yerine getiriyorlar. Bizden habersiz hükümetle anlaşarak bir saldırı çerçevesi hazırladılar. Ve bunun kamuoyuna duyurulmaması için ağız birliği yaptılar. Ne var ki, artık her şey ayan beyan ortadadır. Suç ortaklıklarının üstünü örtmek için şimdi partileri dolaşarak soytarıllık yapıyorlar.

Eğer başımızdaki sendika ağaları bizimle bu derece açıktan alay edebiliyorlarsa, suçlu başkasında değil, kendimizde aramalıyız. Soluklarımızı enselerinde hissettirmedikimiz, sendikalarımıza sahip çıkmadığımız, hesap sorma bilinciyle karşımıza dikilmediğimiz sürece ne ihanetler biter, ne de saldırıların arkası kesilir. Sendikalar, mücadele ve sınıf

birliğimizin düzeyine bağlı olarak şu ya da bu biçimi alırlar.

İşçi arkadaş; bu düzen içinde emeğiyle geçinenlere yer yoktur. Düzen soyguncuların, hortumcuların, asalakların, "milli" maskeli işbirlikçilerin, açgözlü sömürücülerin düzenidir. Binlerce insanımızın deprem yıkıntılarında can vermesini fırsat bilip mezarda emekliliği çıkarınların düzenidir. İnsanca yaşam, hak ve özgürlüklerimizin korunması ve geliştirilmesi ancak sömürü çarkını ortadan kaldırmayı hedefleyen bir mücadele sürecinde kazanılabilir. Kafamızı biraz kaldırıp bakarsak bundan başka bir yol olmadığını görürüz.

Şimdi bize azgın çalışma koşullarını, işsizliği, sefaleti reva görenler yeni vaatler ve yeni yüzlerle karşımıza çıkıp oy isteyecekler. Sermaye devleti, "kendine en yakın olanı seç, demokratik hakkını kullan" diyor. Greve çıkarız, grev hakkımız yasalarla ve fiili baskılarla engellenir. Örgütleniriz, sendikalarımız yok sayılır. Alanlara çıkıp hak ve taleplerimizi haykırmaya çalıştığımızda dipçiklenir, gözaltına alınır hatta tutuklanırsınız.

Şimdi bunları yapanlar, "demokratik haklarını kullan" diyor. Soruyorum, hepsi birbirinden yalancı, hepsi hırsız ve hepsi sermaye, IMF, ABD uşağı partilerden birine oy verince hayatımız değişecek mi? Sefalet ücretlerinden, insanlık dışı çalışma koşullarından kurtulacak mıyız? Geleceğimize güvenle bakabilecek miyiz?

Evet, demokratik haklarımızı kullanalım. Ama demokratik haklarımız, onların söylediklerinin aksine, ne oy vermeye indirgenebilir ne de bu düzen tarafından kendiliğinden karşlanır. Onları ancak dışarıya bir mücadeleyle kazanabiliriz. Onlara oy vermek, onlardan demokrasi, hak, hukuk beklemek, saldırılara, gelişmelere seyirci kalmak kendi ellerimizle boynumuzdaki ipi çekmek demektir.

İşçi arkadaş, IMF, emperyalist haydutlar ve onların işbirlikçi uşağı sermaye iktidarı yıkım programına hız vermek için hükümetini yenilemek, atlarını değiştirmek istiyor. Seçimlerle itibar tazelemiş istikrarlı bir hükümet kurarak kaldığı yerden devam etmek istiyor. Bu arada kardeş halklarının kanını dökmek için gün sayıyor.

Ne oylarımızla buna alet olmak tek seçeneğimizdir ne de yaşadığımız sefalet koşulları kaderimizdir. Ne yaparsak yapalım, hangi dine, milliyete sahip olursak olalım sömürülen bir sınıf olarak kaderimiz ortaktır. Öyleyse, seçimimiz de tek olmalıdır. Ve bizim için tek seçenek sefalet, sömürü, baskı ve zulüm düzenine karşı örgütlü sınıf mücadelesini yükseltmektir. Özgürlüğümüzü, insanca yaşam özlem ve taleplerimizi ancak kendi seçimimiz için savaşarak kazanabiliriz.

Evet, onlar seçimini yapıyor. Bunun karşısında biz "Bir de şunu deneyeyim" mi diyeceğiz, yoksa "artık yeter!" deyip ayağa mı kalkacağız? Seçim sırası bizde...

Sınıf bilinçli bir işçi

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Ben tekstil sektöründe çalışan bir işçiyim. Çalıştığımız işyerinde diğer işyerlerinde olduğu gibi her şey patronun keyfiyetine kalmış durumda. İşyerinde karşılaştığım sorunları sizlerle paylaşmak istiyorum.

Patron bizi sürekli mesaiye bırakıyor. İşçilerin ses çıkarmaması için onlara tatlı, dondurma gibi şeyler ismarlayıp gözlerini boyuyor. Bu böyle sürüp gidiyor ve mesai paramızı vermiyor. İstemeye gittiğimizde de "para yok" diyerek bizi başından atıyor. Mesai paralarının aydan aya verilmesi gerekiyor, fakat patron yılda bir kez veriyor, o da yarısından fazlası kırılmış bir şekilde. Bir yandan "para yok" diyor, ama bir yandan da işyerine yeni makineler, masalar vb. alıyor. İşyerinin bakımını en iyi şekilde yapıyor. Biz istediğimizde ise para olmuyor. Ayrıca daha fazla iş çıkartılması için tuvalet gitmemizi yasaklıyor. Oysa saatlerce süren çalışmada tuvalet olmazsa olmaz bir ihtiyaç.

Bunlar en basit sorunlar. Daha çok yazmaya gerek yok. Sonuçta biz her zaman sömürülüyoruz. Patronun hiçbir zaman bizi düşündüğü yok. Patronun bu zulmüne boyun eğerseniz saldırılar hergün daha da artacak. Bizi sömüren patronlara karşı birleşik örgütlü mücadeleyi yükseltelim.

GOP'tan bir işçi

Ya sömürü düzeni ya sosyalizm!

Varlığını sömürü üzerine kurmuş olan burjuvazi çocukların ve genç işçilerin emeğini de azgınca sömürüyor.

Yaklaşık 17 milyon öğrenci var ülkemizde. Bunların çoğu işçi ve emekçi çocukları. Emekçi çocukları yaz tatillerinde aile ekonomisine katkıda bulunmak ve masraflarını karşılamak için çalışmak zorunda kalıyorlar/bırakılıyorlar. Burjuvazinin saldırıları her yönden sürüyor. Okuduğumuz zaman bizlerden çeşitli adlar altında alınan paralar, çalışmak zorunda bırakıldığımız yaz dönemlerinde ise düşük ücretler, sigortasız bir şekilde günde 12-13 saate varan çalışma süreleri... Tam bir azgın sömürü koşulları. Bu yorgunluk ve psikoloji ile başlayacak olan yeni bir okul dönemi ve tekrar sömürü...

Sizlere kendi yaşadığım bir olayı anlatmak istiyorum. Yaz tatili başlar başlamaz bir sanayi sitesinde işe başladım. Müdür beni işe alırken maaşımı söylemişti. Ay başına kadar çalıştım, ay başında maaşları aldığımız zaman bir de gördüm ki, bana verilen ücret konuştuğumuzun çok altındaydı. Bunun üzerine işten ayrıldım. Şimdi başka bir yerde çalışıyorum. Şartları daha iyi olsa da günlük çalışma süresi günde 15 saati buluyor.

Burjuva düzen ancak bu şekilde ayakta durabiliyor ve varlığını devam ettirebiliyor. Bütün bunlara son vermenin yolu burjuvazi tarihin çöplüğündeki hakettiği yere yollamaktan geçiyor. Bu ise ancak işçi sınıfının devrimci partisiyle kucaklaşması ile mümkün olacaktır. Sömürü düzenine son vermenin ve burjuvazinin burçlarına kızıl bayraklarımızı dikmenin başka yolu yoktur.

Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!

Tek yol devrim, kurtuluş sosyalizm!

Sultanbeyli'den genç bir komünist

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA
Tel-Fax: 0 (312) 230 11 80

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlar Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 ANTAKYA

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Paşabahçe 1991

Paşabahçe 2002

Zafer direnen işçilerin olacak!